

Paul Doherty

A Hórusz-gyilkosságok

Cselszövés és gyilkosság az ősi Egyiptomban

Gold Book

Eredeti cím: The Horus Killings
Copyright © 1999 Paul Doherty
All rights reserved

Fordította: Dranka Anita
Szakmailag ellenőrizte: Békési József

Tördelés, tipográfia: Gold Book Kft.

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni, vagy a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül bármely formában, bármely módon sugározni

ISBN 963 9437 65 4

Kiadja a Gold Book Kft.
Felelős kiadó a kft. ügyvezetője

Nyomdai munkálatok: Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Köszönettel Grace-nek

Szereplők

A FÁRAÓ HÁZA

Ménész: az egyesített Egyiptom első fáraója, a Skorpió-dinasztia alapítója. Ő és fia kb. i. e. 3310-2890 közt uralkodtak.

Hatsepszut: az Újbirodalom fáraója (XVIII. dinasztia, i. e. 1550-1457), II. Tuthmószisz (1492-1479) féltestvére, a fiatal III. Tuthmószisz mostohaanyja

A KIRÁLYI KÖR

Rehmiré: Egyiptom korábbi, azóta kegyvesztetté vált vezíre

Szenenmut: Rehmiré utódja, Hatsepszut szerelme, kormányának első minisztere

Valu: királyi ügyész, "a fáraó szeme és füle"

Omendap: az egyiptomi sereg főparancsnoka

Pesedu: királyi kincstárnok

EGYIPTOM FŐPAPJAI

Hani: Hórusz főpapja

Vekhlisz: a felesége

Amon, Hathor, Ízisz, Ozirisz és Anubisz főpapjai

A KÉT IGAZSÁG CSARNOKA THÉBÁBAN (EGYIPTOM LEGFELSŐ BÍRÓSÁGA)

Amerotke: Egyiptom főbírája

Prenhoe: Amerotke rokona, írnok a Két Igazság Csarnokában

Aszural: az őrség parancsnoka Maat templomában, ahol a Két Igazság Csarnoka található

Szhufoj, a törpe: Amerotke szolgája és bizalmasa

Nofret: Amerotke felesége

HÓRUSZ TEMPLOMÁNAK SZOLGÁI

Neria: főkönyvtáros és levéltáros

Szengi: főírnok

Prem isteni atya: tudós és csillagász

Szato: Prem szolgája

Történelmi háttér

Az ősi Egyiptom első dinasztiáját i. e. 3100 körül alapították. Ezen időpont és az Újbirodalom

felemelkedése (i. e. 1550) között Egyiptom gyökeres változásokon ment keresztül. Ilyen volt a piramisok felépülése, a Nílus menti városok létrejötte, Alsó- és Felső-Egyiptom egyesülése, Ré, a napisten vallásának, valamint Ozirisz és Ízisz kultuszának a kifejlődése. Egyiptomnak meg kellett küzdenie a külső támadásokkal is, legfőképpen az ázsiai hükszósokkal, akik kíméletlenül végigdúlták a birodalmat. I. e. 1479-re, amikor a regény történései kezdetüket veszik, Egyiptom II. Tuthmószisz fáraó alatt egyesülve és megerősödve példátlan és káprázatos felemelkedés előtt állt. A fáraók Thébába tették át a fővárosukat; a piramisokat mint temetkezési helyeket felváltotta a Nílus nyugati partján felépült Nekropolisz, míg a Királyok Völgye egyfajta királyi mauzóleummá vált.

Az egyszerűség kedvéért a városoknál a görög elnevezést használtam – mint pl. Théba vagy Memphisz – az ősi egyiptomi nevük helyett. Szakkara, mint helynév az egész piramiskomplexumra vonatkozik Memphisz és Gíza körül. A királynő-fáraó esetében szintén a rövid névváltozatot használtam, vagyis Hatsepszut helyett Hatuszuként szerepel.*

* A magyar változatban megtartottuk a közismertebb Hatsepszut alakot – *a ford.*

II. Tuthmószisz i. e. 1479-ben meghalt, Hatsepszut pedig egy zavaros átmeneti időszakot követően az elkövetkező huszonkét évben megtartotta a hatalmat. Ez alatt az idő alatt Egyiptom meghatározó birodalommá és a világ leggazdagabb országává vált.

Az egyiptomi vallás szintén fejlődésnek indult, elsősorban Ozirisz kultusza, akit a testvére, Széth gyilkolt meg, majd szerető hitvese, Ízisz élesztett fel és adott életet gyermeküknek, Hórusznak. Mindezeket a szertartásokat az egyiptomiak hagyományos napistenhitének tükrében kell értékelni, illetve abbéli törekvésükében, amellyel egységesíteni akarták a vallási gyakorlatukat. Az egyiptomiak mély tiszteletet tanúsítottak az élő dolgok iránt: az állatokat és növényeket, a folyókat és patakokat egyaránt szentnek tartották, míg a vezetőjüket, a fáraót az isteni akarat megtestesüléseként imádták.

I. e. 1479-re az egyiptomi civilizáció felemelkedése megmutatkozott a vallásban, a szertartásokban, az építészetben, az öltözködésben, az oktatásban és a világi örömök hajszolásában is. Ezt a civilizációt a katonák, papok és írnokok uralták, és a nyakatekert kifinomultságukat mi sem jellemzi jobban, mint azok a kifejezések, amelyeket saját magukra és a kultúrájukra használtak. Például a fáraó volt az "Aranysólyom", a kincstár az "Ezüst Háza", a háborús időszak a "hiénák évszaka", a királyi palota pedig az "Évmilliók Háza". Lélegzetelállító, káprázatos kultúrája ellenére Egyiptom bel- és külpolitikája egyaránt véres, viharos volt. A királyi trón mindig is az ármánykodás, árulás és kegyetlen rivalizálás célpontja volt. Ilyen politikai közegben lépett színre i. e. 1479-ben a fiatal Hatsepszut.

I. e. 1478-ra Hatsepszut Egyiptomban és külföldön is legyőzte kritizálóit és ellenfeleit. Északon nagy győzelmet aratott Mitanni felett, közvetlen környezetét pedig megtisztította az ellenállástól, amit Rehmiré vezír vezetett. A figyelemre méltó, fiatal Hatsepszutot ravasz, intelligens szeretője, Szenenmut támogatta, aki első minisztere is volt. Hatsepszut eltökélte magát, hogy az egyiptomi társadalom minden rétege el fogja őt fogadni az ország fáraó-királynőjeként. Mint az ókori Egyiptom minden nagy változásánál, a papok kegye és támogatása létfontosságú volt.

Paul Doherty

Prológus

A nomád lekászálódott tevéjéről. Finom por borította vörös-sárga nyergét és kantárját, melyek meglehetősen elrongyolódtak és ütött-kopottá váltak, mióta elvette egy királyi küldönc holtteste mellől, aki eltévedt és meghalt a száraz Vörös Földön, Théba városától keletre. A nomád, akit törzse felderítőként küldött előre, lekapott hátáról egy kisméretű, szarvból készített íjat és megnézte, hogy tegeze kéznél van-e. Tetőtől talpig piszkos, rongyos szürke ruhákba volt öltözve, csak a szeme látszott ki, végigpásztázva a különös, kékeslila sivatagi alkonyt.

Elérte az amarnai oázist, de felkeltette figyelmét a kocsikerekek zaja és az emberek hangja a sivatagi levegőben. Óvatosnak kellett lennie. A sivatag sosem volt olyan kihalt, amilyennek látszott; gyakran jártak erre harcikocsi-alakulatok és felderítők Thébából, a vadászcsapatokat nem is említve. Ezeket mind el kellett kerülnie; rendszerint felfegyverzetek és jól ellátottak voltak, ezenkívül a thébai nemesek mindig éreztették, amikor haragosak, így a nomádok csak akkor támadtak, ha biztosak voltak a könnyű győzelemben. A sivatagnak más veszélyei is voltak. Szájról szájra terjedt a szóbeszéd a törzsek között arról, hogy Amarna oázisában feltűnt egy hatalmas, arany sörényű emberevő oroszlán, ami a sivatag népeinek húsára vadászott és gyakran éjszaka támadt a sátorlakókra.

A nomád egy nyilvánvalóan illesztett íjába és előreosont. A kocsi egyedül állt, T alakú rúdja a földön hevert. Hol lehetnek a hajtók? A lovak? A férfi a sűrűsödő sötétségben kémlelve észrevette egy másik kocsi nyomait, azét, amelyiket az előbb hallott, amint visszafelé tartott a városba. Lecsúsztatta az orrát és a száját takaró kendőt, és kellemes parfümilletet érzett. Mélyen beszívta; az illat emlékeztette arra a napra, amikor törzsével Théba mellett táboroztak, és bement egy örömházba. Mindig emlékezni fog arra a kígyózó mozdulatokkal táncoló lányra olajtól fénylő parókájával, himbálózó fülbevalóival és rézsínű, parfümmel átitatott testével. Jól megfizette a használatát, és olyan élményhez jutott, amitől még most is nyelni kellett, mert összefutott a nyál a szájában.

Előrébb húzódott. Orrát étel szaga ütötte meg, és meglátta a táború maradványait, mellette egy törött kupát és egy borostömlőt. Most már bátrabban közeledett a kocsihoz. A leopárdbőr tok, amiben a dárdákat szokták tartani, üres volt, az íjat és a tegezt, amik rendszerint a bronzkorlát egy kampójára voltak akasztva, szintén elvitték. De hol lehet a tulajdonos? A nomád figyelmesen tanulmányozta a kocsit. Fonott része kékre volt festve, domború ezüstcsillagokkal, a négy kis kerék vörös volt, a kerékagy fekete – nem harci kocsi volt, hanem valami thébai nemesember játékszere.

A nomád mögött a rendszerint engedelmes dromedár felhorkantott a félelemtől, hosszú nyaka reszketett, fejét felemelte. A férfi félelem és mohóság közt vergődött. A szekér bizonyosan ért valamennyit, és a thébai nemesemberek, ha már ittak is, könnyű prédák voltak; fegyvereik, ruháik és ékszereik jó árat hoznának több piacon is a Nílus mentén. Mégis óvatosnak kellett lennie.

Hirtelen távolian, de tisztán egy dal szavai érkeztek az éji levegőben.

Mikor átölelem kedvesem,
Hős vagyok, mint ki Puntba hajózott,
Egy virág az egész világ
Rózsák áradó zuhatagában.

A nomád felismerte a szavakat: népszerű szerelmes dal volt, amit gyakran énekeltek a katonák. Egykor ő is szolgált felderítőként a Hórusz ezredben, amikor nem sokkal ezelőtt északra vonultak, Mitanni ellen.

A dromedár most már rúgkapált a kötélben, ami megbéklyózta elülső lábait. A nomád előrébb lépett és lekuporodott. A sivatagot fürkészve rájött, merre lehet az éneklő. Az ő törzse mindig távol maradt attól az ember alkotta sivatagi labirintustól, amit az alvilág csarnokának hívtak. A régiek azt állították, hogy a kegyetlen hükszósok, akik feldúlták Egyiptomot és elfoglalták városait, építettek egy hatalmas erődöt, hogy uralják az oázist, egy földrengés után azonban lebontották az óriási gránittömböket és megalkották ezt a bonyolult labirintust. A szürke, helyenként nyolc-tíz láb magas kőlapokat úgy helyezték el, hogy egy legalább egymérföldes kiterjedésű labirintust formáljanak. Kevés ember mert bemenni, a nomád mégis tudta a tábornokok mellett elhangzó beszélgetésekből, hogy thébai nemesek hősködésből gyakran megpróbálnak átjutni rajta. Ott vannak a kocsi gazdái? Milyen hamar térnek vissza? A férfi felnézett az oly közelinek tűnő égre, a csillagok ragyogtak a bíborszín árnyalatú sötétségben. Végigfuttatta ujjait a kocsi bronz karfáján; képtelen volt otthagyni. Megfordult. A dromedár hevesen rugdalózott, réműlettől ordítva. Vajon mitől? Mély hangú morgás hallatszott, egy sötét alak mozdult az éjszakában. A nomád elmormolt egy imát.

Ültem a tüzes kapuk között
Elementem az éjszakai bárka háza mellett
Mindenható Isten, oltalmazz most a hús evőjétől,
csontok összeroppantójától!

Ezek voltak a nevek, melyeket az emberevő oroszlánnak adtak. A nomád beleszagolt az éjszakai levegőbe és épp megérezte a dögszagot, mikor az óriási oroszlán feléje ugrott az éjsötétjéből.

Hórusz Isteni Háza, a hatalmas templom, mely egy ősrégi helyen épült, a Nílus partján feküdt, délkeletre az aranykapus Thébától, a kertek városától, az istenek lakóhelyétől. Hórusz templomát mindenki szent helyként tisztelte. Terjedelmes épületegyüttesét magas fal vette körül védelmezően, a kapuk fölött őrtornyokkal. Középpontjában volt a széles szentély, az isteni bárka temploma, ez rejtette Hórusz isten szobrának lakhelyét, a naoszt. Körülötte körben, mint a kerék küllői, a mellékkápolnák helyezkedtek el. Magába a szentélybe egyedül a halványvörös gránitoszlopokból álló oszlopcsarnokon keresztül lehetett bejutni. Rajta kívül álltak az egyéb fontos épületek: az Ezüst Háza, azaz a kincstár, az Élelmezés Háza, ahol az ételnek és áldozatnak szánt állatokat ölték le, és az Élet Háza, a tudósok akadémiaja. Mindegyiket gyönyörű, ember alkotta kertek vették körül árnyékot nyújtó pálmákkal, szikomor- és akácfákkal, egzotikus növényekkel és virágokkal, melyek virultak a Mezopotámiából külön erre a célra hozatott gazdag, fekete földben.

A templom szőlős- és gyümölcsöskertekkel is büszkélkedhetett, ezeket ügyesen megtervezett csatornák öntözték a Nílus vizével. Gazdag és hatalmas hely volt Hórusz temploma; raktárházában rengeteg ékszerszert és drágakövet tároltak, azonkívül virágállványokat, tömjént, boroshordókat, gabonás zsákokat, szőlőt, babot, fűgét, datolyát és hatalmas fonott kosarakat telve válogatott zöldségekkel, uborkával, póréhagymával és fűszerekkel, mindazzal, ami ízletessé teszi a templom papjainak felszolgált ételleket.

Most azonban Hórusz kertjei és házai üresek voltak. A papok, a *heszetek*, vagy templomi táncosnők, az énekesek és örök mind a főbejáratnál tolongtak. Hatsepszut, Egyiptom fáraónője közeledett vezíre, Szenenmut kíséretében, hogy áldozatot mutasson be az isteneknek, ugyanakkor elnyerje a papok jóváhagyását. Hatsepszut két hófehér kanca által húzott kék elektrumkocsiban hajtott a templomhoz. Mögötte színek fényűző áradataként érkeztek a nemesek, a fáraó

tanácsosai és a hadseregpáncsnokok.

Hatsepszut volt a birodalom fáraója, a Két Ország királya és királynője, a Kilenc új országának ura. Minden ellenséget legyőzött országa határain belül és kívül is, de ahogy a piactereken beszélték, akkor is csak nő volt. Lehet Egyiptomnak női fáraója? Az előjelek jók voltak: a Nílus áradása erős volt, a gabona bőségesnek és jó minőségűnek tűnt. A kereskedelmi útvonalakat újra megnyitották és megerősítették. A helyőrségek a Nílus deltájától egészen délig, az első kataraktán túlig mind érezték a fáraónő hatalmát és eltökéltségét. Thébától keletre és nyugatra harcikosci-alakulatok járőröztek a sivatagban. A líbiaiaktól, Punt nemeseitől, Nubia leopárdbőrbe bújt harcosaitól rendben érkeztek az adók, és még a nagy Sínai-sivatag túloldalán élő mitannik is fejét hajtottak behódolásuk jeleként. Egész Théba a fáraónő dicsőségében fürdött. A templomokat és palotákat felújították és továbbépítették, Sínai bányáiból lazúrkő, ametiszt, arany és ezüst érkezett, és a levegő nehéz volt a tömjén illatától, melyet Punt földjéről küldtek a béke jeleként. Mégiscsak egy mulandó időszak lett volna mindez?

Hatsepszut minden ellenállást legyőzött. Mégis, nem kellene a koronát inkább hatéves mostohafiának viselnie? Azt suttozták, hogy az uralkodó Hatsepszut férjének, Tuthmószisz fáraónak fiúörököse kell, hogy legyen, annak a Tuthmószisz fáraónak, akinek bebalzsamozott teste már a számára épített Örökkévalóság Házában feküdt a Nílus túloldalán lévő Holtak Városában.

Ha zavarták is efféle gondolatok, Hatsepszut semmit nem mutatott ki belőle. Istennőként öltözve lépett le a kocsiról. Fején az olajtól fénylő parókát értékes díszekkel ékesített aranypánt szorította le, elején ott ágaskodott a drága türkizből faragott ureusz-kígyó, Egyiptom kobrája, szemei helyén rubinokkal. Hatsepszut fülében napkorongra emlékeztető nehéz aranykarikák ragyogtak, parókájának fürtjeit ékszerekkel díszített ezüstszalagok fogták össze. Tetőtől talpig a legdrágább fehér vászonba volt öltözve, nyakában egy karneol-, türkiz- és lazúrkő-berakású arany és ezüst melldísz viselt, melynek kék függője Maat istennőt ábrázolta hajában strucc tollakkal, amint atyjának, Ré napistennek hódol.

Egy szolgálólány letérdelt, hogy gondoskodjon róla, a fáraónő aranyzandálja rendesen meg van kötve, azután Hatsepszut, kezében tartva a kampós végű botot és az ostort, fellépdelt az oltárhoz vezető lépcsők hosszú során. Az oltárt jácintok, lótzuszok és akáclevelek sokasága díszítette, a levegőben az alabástromedényekben tárolt drága parfümök illata szállt. A papok és papnők cintányérokat ütögettek és szisztrumokat, szent csengettyűket ráztak, míg a vak énekesek kórusa egy vallásos himnuszt énekelt.

Hóruszhoz, az Aranysólyomhoz,
Ki lélegzetet ad jobbról
S elveszi azt balról.
Hozzád, ki az örök Nyugat mezőin lakozol,
Az egek dicsőséges ragyogásában!

Hatsepszut megengedett magának egy rövid mosolyt, mikor elérte a lépcsősor tetejét. Valóban Hóruszról énekeltek, vagy inkább róla? Felnézett az oltár mögött álló sólyomfejű Hórusz szárnyaló, fehér alakjára. Hatsepszut, aki még a huszadik életévét sem töltötte be, megtartotta magának a gondolatait. Nem igazán hitt Egyiptom isteneiben. Az igazi hatalmat a harcikosci-alakulatok jelentették, a gyalogos katonák sűrű sorai, a Vörös Ház és az Ezüst Háza, melyek Alsó- és Felső-Egyiptom kincstárai voltak, és a férfi, aki mellette állt, oly csendben, mégis oly közel. Az emberek a fáraónő árnyékának, a *kája*, vagyis lelke megtestesülésének nevezték. Hatsepszut ferde metszésű szemeiben mosoly villant.

– Tömjént áldozunk, Szenenmut – suttogta. – Én, ki isten vagyok, egy istenhez imádkozom!

Szenenmut meghajolt, kemény vonású arca nem tükrözött érzelmeket, de szeme teli volt imádattal a fiatal nő iránt, aki a fáraója és a szerelmese volt.

– A szertartás szabályai szerint meg kell tenned – súgta. – Mindent megszereztünk, csak a papok jóváhagyását nem. Szükségünk van a jóindulatukra.

Hatsepszut megvetően lebiggyesztette az ajkát. Pár órán belül Théba minden nagy templomának főpapja összegyűlik, látszólag azért, hogy megbeszéljék a változást a kormányzatban, valójában azért, hogy eldöntsék, hordhatja-e egy királynő a fáraói kettős koronát éppúgy, ahogyan a királynék keselyű fejékét.

Szenenmut visszanézett a lépcsőre, ahol Hani, Hórusz templomának főpapja várakozott. Hani kopaszra borotvált fejű, középkorú ember volt, keskeny fejformája, zárkózott arckifejezése és halványkék szeme borotvaéles agyat rejtett. Ő és felesége, Vekhlisz csendesen támogatták Hatsepszut trónra léptét. Szenenmut elszánta magát, hogy fáraója meg fogja kapni a papok nyilvános jóváhagyását, ami járt neki. Közelebb lépett Hatsepszuthoz.

– Szerelmed foglyul ejt, és szívem együtt dalol a tiédde – suttogta.

– Csak a szerelmedre tudok gondolni. Szíved egybeforrt az enyémmel – súgta vissza Hatsepszut, míg meghajtotta fejét a szobor előtt.

Az alatt álló papok mindegyikéből feltört a sóhaj. A vak énekesek kórusa halkán zümmögni kezdett, ahogy Hani, kezében tömjéntartóval felkapaszkodott a lépcsőkön. Hatsepszut Szenenmut halk utasítására lement és udvariasan felsegítette Hanit a lépcsőn. A lent összegyűlt papok jóváhagyón mormoltak, a cintányérok zajosan csengtek. Az oltár előtt Hatsepszut engedte, hogy körbevegye a tömjénfüst annak jeleként, hogy megtisztult, aztán jobbján Hanival, balján Szenenmuttal áldozott az istenek előtt.

Pár órával később Hórusz temploma csendbe burkolózott, tiszta, fehér csarnokai, festett padló, mázas mozaikokkal és gyönyörű hieroglifákkal borított falai közt csak árnyékok lakoztak. A templom alatt azonban az ősi föld alatti folyosók és járatokban Neria, a Hórusz-templom iskolája, az Élet Háza könyvtárosa és levéltárosa az Örökkévalóság Csarnoka felé sietett. Időről időre megállt, hogy meggyújtson egyet a folyosó olajlámpái közül a lámpáról, amit magával vitt. A lángok táncoltak és növekedtek, Neria árnyéka nagyobb, baljósabb lett. A könyvtáros mosolygott. Ide csak a főpapoknak volt szabad lejönniük, most elhagyatott hely volt. De miért nem jöhetnek mások? Ezek az üregek és folyosók régen az egyiptomiak búvóhelyei voltak, még a Hiéna évadjában, mikor a kegyetlen hükszós megszállók előzönlötték a Nílus vidékét, karddal és tüzzel tarolva le a várost. Ez egy szent hely volt, és közepében feküdt az Örökkévalóság Csarnoka.

Neria gyorsított léptein, míg el nem érte ezt a megszentelt középpontot. A föld alatti templom szűk ajtaját Ápisz és Hórusz istenek szobrai őrizték. Itt a férfi meggyújtott egy szurokfáklyát és belépett a hatalmas terembe.

A padlót zománcmozaik borította, a környező falak mindegyikén domborművek és a legapróbb részletekig kidolgozott festmények ábrázolták Egyiptom történelmét. Az ország első fáraójának, Ménésznek, a Skorpió-dinasztia alapítójának bebalzsamozott holtteste hatalmas, fekete márványszarkofágban feküdt a terem közepén. Megrázó szépségű nyugvóhely volt, legalább nyolc láb magas és kilenc láb széles. A szarkofág minden sarkát aranypárkányzat díszítette, oldalait ezüst és elektrum varázsszimbólumok borították. Egyik oldalára ajtót festettek, fölötte két vörös szemmel, hogy a halott fáraó kinézhesen az élők világába, ha ahhoz van kedve. A szarkofág tetején kiterjesztett szárnyú márványkeselyű állt, egyik végénél Ozirisz isten állt, a másikonál felesége, Ízisz.

Neria megállt, hogy megcsodálja. Ez valóban szent hely! Meghajolt a szarkofág felé, aztán elsietett mellette, hogy tanulmányozza a terem sarkában lévő domborművet. Leült és egy darabig ott kuporgott, úgy tartva a fáklyát, hogy minden részletet kivehessen. Igen, biztos volt benne, hogy amit a dombormű ábrázolt, az volt, amit a könyvtárban látott. Mi lesz, ha ez kiderül? Neria mosolygott magában. El tudta képzelni az udvar elismerését, az új fáraó pártfogását. Jó szerencséért megérintette a tetoválást a combján, még egyszer meghajolt jövőbeli kétségtelen gazdagságának oka előtt, aztán kisért az Örökkévalóság Csarnokából, vissza a folyosóra. Elérte a kőlépcső alját, és visszhangzó léptekkel kezdett felkapaszkodni, mikor eszébe jutottak az olajlámpások, amiket el kellett volna oltania. Megfordult. A lépcső tetején az ajtó hirtelen kivágódott, és Neria megijedt. Egy árnyék állt ott, kezében bőrtömlővel.

– Mi...?

A kutyaálarcot viselő alak felemelte a tömlőt, és mielőtt Neria hátraléphetett volna, átázta olajjal. A könyvtáros megcsúszott a lépcsőn. Felnézett, és látta, hogy egy égő rongy zuhan felé. Ekkor lezuhant a lépcsőön, meghorzsolva csuklóját és bokáját, a lángrongy pedig belekapott az olajba és pár szívdobbanásnyi idő múlva Neria alakja lángrongy fáklyává változott.

Hórusz templomának tanácsstermében Théba főpapjai helyet foglaltak, hogy megkezdjék fontos tanácskozásuk első szakaszát. Tiszta fehér vászonruhát viseltek és hivataluk jelképét, a leopárdbőrt. Nyakukat és csuklójukat arany nyakpántok és karperecek díszítették, borotvált fejük és keskeny arcuk értékes olajoktól fénylett. Ők voltak a szent emberek, azok, akik bementek az istenek szentélyébe és áldozatokat mutattak be a szent naosz előtt, ami Hórusz képmását őrizte. Nagy hatalmú emberek voltak, akik vaskézzel irányították templomaikat.

Aranyszegélyű párnákon ültek a kis akácfa asztalok előtt, melyeken kéziratok, papirusztekercsek és írótaflák hevertek. Nyíltan büszkélkedtek magukkal; nemcsak hogy egész Théba őket figyelte, de még az isteni Hatsepszut, az új fáraó is az ő tanácsukat kérte. Ült-e már valaha nő a fáraók trónján, viselte-e a kettős koronát és kezében tarthatta-e a kampós végű botot, az ostort és a pálcát? Hatsepszutot ravaszsága és északi nagy győzelme emelte hatalomra, most az ő jóváhagyásukat kereste, amit, ezt jól tudta a város, csak vonakodva fognak megadni, ha megadják egyáltalán. Itt fogják eldönteni az ügyet, ebben a teremben, melynek falait az arany sólyomfejű isten, Hórusz életéből vett jelenetek díszítik. Szavaik tarlótüzhöz hasonlóan fognak elterjedni a város széles főútjai és keskeny sikátorai mentén.

A teremben a főhelyen Hani nagyúr ült, Hórusz templomának főpapja; mellette nála sokkal fiatalabb felesége, Vekhlisz úrnő, aki magas, parancsoló külsejű asszony volt, borotvált feje tetejét pazar paróka fedte, karcsú, izmos testét a legfinomabb vászon takarta. A nagy hatalmú Vekhlisz, Hórusz isten főágyasa most bíborszínűre festett körmeivel dobolva ült ott, félig mosolyogva magában. Kettejüket tartották Hatsepszut egyedüli igazi támogatóinak. A többi főpap, kiket isteneik után Amon, Hathor, Ízisz, Anubisz és Ozirisz néven ismertek, várták, hogy elkezdődjön a tanácskozás. Mindegyikük körül írnokok és papok ültek, a teológia, a templomi szertartások és az egyiptomi történelem tudósai. Hani összeütötte kezeit, és lehajtott fejjel imát mormolt.

– Kezdhettek? – balra pillantott, ahol főírtnoka, Szengi ült kezében írónáddal, készen arra, hogy jegyzőkönyvet írjon.

– Mindannyian tudjuk, miért vagyunk itt – szólalt meg Amon főpapja, és átható pillantást vetett az egybegyűltekre. – Kezdjük azzal a kérdéssel, amelyikből az összes többi következik – hatásszünetet tartott. – Előfordult valaha is Egyiptom történelmében, hogy egy női uralkodó ült a fáraói trónon? Tudja ezt bárki is bizonyítani?

Győzedelmesen mosolygott, mikor kérdését mély csend követte.

Első fejezet

A Két Igazság Csarnokában, Maat istennő házában a fáraó igazságszolgáltatásának kihirdetésére vártak. Amerotke, Théba főbírája, az egyiptomi bíróságok elnöke, a fáraó barátja és a királyi kör tagja egyenesen ült bírói székében. Magas, szigorú külsejű férfi volt, mélyen ülő szemekkel és hegyes orral, telt ajkai szoros vonalba húzódtak. Fehér szegélyű köntöst viselt és fehér szandált a tisztaság jelképeként. Nyakában aranyból és türkizből készült melldísz lógott, Maatot, az igazság istennőjét ábrázolta, amint atyja, Ré előtt térdel.

Csend volt. Minden szem a bíró komoly arcára és szigorú metszésű ajkára szegeződött. Amerotke időnként megérintette a fekete hajfürtöt, mely jobb orcája mellett lógott, játszadozott a bal csuklóját díszítő arany karpereccel vagy a bírói gyűrűt nézte jobb kezének kisujján. Mély levegőt vett. Korán kelő volt, és még semmit nem evett, leszámítva egy kevés datolyát és mézes süteményt. Reggeli helyett a piactereket járta be mellette szökdécselő szolgájával, a vidám szemű, torz testű Szhufojjal, a törpével. Szhufoj vitte gazdája napernyőjét, mindig készen arra, hogy megvédje Amerotkét a kora reggeli napfénytől vagy hogy hirdesse mindenkinek, aki hallja, hogy Amerotke, a Két Igazság Csarnokának főbírája közeledik. Amerotke rendszerint megmondta neki, hogy maradjon csendben, de Szhufojt nem lehetett elhallgattatni. Imádta a kavarodást, amit gazdája okozott, akár az árusok mérlegeit, súlyait és mércéit ellenőrizte, akár ha a kisebb bíróságokat, Kenbetet, Sarut vagy Zazatot látogatta meg a templom előcsarnokaiban.

Amerotke mindig időben ért be saját tárgyalótermébe. A nap még alig érintette meg az obeliszkek aranycsúcsait és a templomi kórusok még énekelték reggeli himnuszait a felkelő naphoz, mikor Amerotke elfoglalta székét, hogy a fáraó nevében igazságot tegyen.

Most megnyalta ajkát. Ez egy komoly pillanat volt, és Amerotke remélte, hogy nem fog korogni a gyomra és nem érkezik küldönc, például a piszkos, izzadt Rabizu az Évmilliók Házából. Titokban híreket kapott, hogy Hatsepszut fáraó és Szenenmut vezír beszélni akar vele.

Amerotke dühös volt, az ügy, melyet most hallgatott végig, haragot és undort keltett benne, ugyanakkor emlékezett a papok tanítására: "Csak akkor légy haragos, ha szükség van haragra." Felemelte fejét és a rabra nézett, aki vézna, kegyetlen szemű, vékony ajkú férfi volt, ruganyos, napbarnította testét piszkos köntös fedte, bőrkeményedéses lábain nádból font szandált hordott. Amerotke hitt a démonokban és abban, hogy elfoglalhatják az emberek lelkét. Itt bizonyos, hogy ez történt. A rab nyugodtnak és kiegyensúlyozottnak tűnt a súlyos bizonyítékok ellenére is, amelyek bűnösnek mutatták legalább két, de az is lehet, hogy négy véres és istenkáromló gyilkosságban. Gúnyolta őt, mintha hívta volna arra, hogy a lehető legsúlyosabb ítéletet mérje rá.

Amerotke körbenézett a tárgyalóteremben. Bal oldalt az oszlopos előcsarnokon keresztül kipillantott a templom kertjeire és szökőkútjaira, a zöld ligetekre, ahol Maat nyájai legeltek és az íbiszmadár a pálmák és akácfák árnyékában ivott a szent vízből. Amerotke azt kívánta, bár csak ott lenne. Szeretett volna gondolkozni, elmélkedni, de mindenki rá várt. Bal oldalt, törökülésben ülve a párnákon, combján írótablát tartva ült fő tanácsadója és a kérelmek őrzője, körülöttük hat beosztottjuk, köztük Amerotke rokona, a fiatal Prenhoe. Mind feszülten, kezükben íróvesszővel várták, hogy igazságot szolgáltatson.

A terem távoli sarkában, a bejárat közelében csoportosultak a templomi örök az izmos Aszural vezetésével, aki most úgy állt ott, børsisakját hóna alatt tartva, mintha díszszemlén lenne. Amerotkétól jobbra Maiarh, a kurtizánok királynője, a prostituáltak szövetségének vezetője térdelt előrenyújtott kezekkel. Kövér, kifestett arca könnyektől volt nedves, amitől sminkje fekete

patakokban futott le reszkető orcáin. Amerotke elfojtott egy mosolyt. Maiarh tökéletes színész nő volt. Mióta a kihallgatás befejeződött, az asszony így térdelt enyhén félrecsúszott parókával, vaskos ujjait felemelve, mintha az égből akarná lehúzni az isteni igazságot. Időnként az erőfeszítés túl sok volt neki, karkötői és a ruhájára varrt csengettyűk csilingelésétől kísérve megmozdult.

– Uram! – Maiarh reszketett, ahogy sípoló hangja megtörte a csendet. – Igazságért kiáltunk!

– Nehemu! – Amerotke előredőlt, bal keze megérintette Maat szobrocskáját széke oldalán. – Nehemu, még egyszer megkérdezem: van bármi indok arra, hogy ne ítéljelek halálra?

A gazfickó visszavigyorgott rá.

– Amerotke! – szólalt meg gúnyos mosollyal.

Suttogás futott végig a termen. Nehemunak határozott szándéka kellett hogy legyen a szentségtörés, ha a bíró nevét címeitől megfosztva és illendő udvariasság nélkül ejtette ki.

– Megfelelő módon szólj a bírósághoz! – dörrent rá Amerotke.

– Amerotke, a Két Igazság Csarnokának főbírája – vicsorgott Nehemu –, és *neked* van valami mondanivalód, mielőtt halálra ítélünk?

Amerotke nem mozdult, de Prenhoe és a többi írnok felugrott. Aszural előrébb lépett és kardjának rézmarkolatához kapott.

– Ha szeretnéd bűneid listáját meghosszabbítani, tedd csak! – mennydörgött Amerotke hangja.

Nehemu hátrahajtotta fejét, szemét félig lehunyta.

– Az Amemet Szövetség tagja vagyok – csikorogta.

Amerotkénak sikerült elnyomnia ideges összerezzenését. Az amemetek gyilkosok voltak; az öldöklés szörnyű istennőjét, a macskaként ábrázolt Mafdetet imádták. Lehetséges lenne, hogy Nehemu az egyik túlélő közülük? A vádlott csettintett a nyelvével, kiélvezve a megdöbbenést, amit okozott. Amerotke döntött.

– Nehemu, gonosz ember vagy. A nekropoliszban, a Holtak Városában élsz és ólálkods, mint a sakál... az is vagy. Legalább két alkalommal énekes-táncosnőket, a Prostituáltak Szövetségének tagjait vittél magaddal...

– Alantasabbak, mint a por a talpam alatt – mondta gúnyosan Nehemu.

Aszural előrelépett, kezében egy széles bőrszíjjal, amit villámgyorsan szorosan Nehemu nyaka köré tekert.

– Megfojtsam, uram?

– Nem, most nem – Amerotke felemelte kezét. – Figyelj, Nehemu, a bíróság ítéletet hirdet.

– Én és a szövetség is ezt fogjuk tenni! – gúnyolódott Nehemu, bár nehéz volt a szíjjal a torka körül beszélnie.

– Vedd le róla a szíjat – parancsolta Amerotke.

Aszural vonakodva engedelmeskedett, de a vádlott közelében maradt, hogy megfékezze kitérőseit vagy hirtelen mozdulatait. Ritkák voltak az ilyen jelenetek – a rabok, főleg akiket ilyen rettenetes bűnökkel vádoltak, mint Nehemut, rendszerint kíméletes halálban reménykedtek, egy kupa mérgezett borban vagy a fojtózsínórral történő gyors kivégzésben. Nehemu most eljátszotta ezt az esélyt.

– Magaddal vitted ezeket a fiatal nőket – folytatta Amerotke –, és saját örömdre meggyilkoltad őket. Miután megfojtottad őket, testüket a Nílusba dobtad, ott, ahol a krokodilok gyűlnek össze lakmározni.

– Ejnye, Nehemu – gúnyolódott Nehemu vigyorogva.

– Megfosztottad őket életüktől és testük megszenteltségtelenítésével megfosztottad őket attól, hogy biztonságban elérjenek Nyugatra, az Áldottak mezejére – Amerotke előredőlt. Előtte kis szikomorfa táblán összetekert papiruszok heverték, bennük a fáraó ítéleteivel, ezek voltak egyben

Amerotke magas méltóságának jelvényei is. Felemelte közülük azt a fapálcát, melynek vége skorpióformára volt faragva. Mindenki megkönnyebbülten lélegzett fel: a bíró halálbüntetést fog kihirdetni. Maiarh leengedte kezeit és hálás alázattal hajolt meg, homlokát a padlóhoz érintve.

– Az ítélet a következő – jelentette ki Amerotke, míg a hivatalnokok gyorsan írni kezdtek. – Nehemu, gonosz és elvetemült ember vagy. Bűneid borzalmasak. Az őrség parancsnoka ugyanoda fog vinni téged, ahol áldozataidat megölted. Megkötöznek és élve belevarrnak egy dísznő kibevezett, még véres tetemébe, és a Nílusba dobnak.

Nehemu arca megnyúlt, mikor meghallotta a visszataszító büntetést, ami várt rá.

– Át fogod érezni, milyen súlyos a bűnöd – folytatta Amerotke. – Parancsnok, vidd innen!

Nehemu magához tért a döbbenetből. Fogát vicsorgatva előrevetődött, de Aszural és a többi őr felemelte és elvonszolta.

Amerotke lehajtott a fejét és visszatette a skorpióformájú pálcát az asztalra. Azt kívánta, bár másképp történt volna, de mit tudott tenni? Életeket vettek el, szentségtörő módon gúnyt űztek a fáraó igazságszolgáltatásából.

Kiáltást hallott és felkapta a fejét. Nehemu kitört őrei közül, megszerezte egyikük törét és felemelt kézzel a bíró felé rontott. Amerotke nem mozdult; hogy bátorságból vagy félelemből, nem tudta. Csak annyit látott, hogy Nehemu rohan felé gyűlölettel eltorzult arccal, kezében törrel, aztán egy íjhúr pendülését hallotta. Nehemu már majdnem elérte őt, mikor hirtelen széttárta karjait, elejtve a tör. Előrébb támolgott, egyik kezével hátranyúlva, mintha ki akarná húzni a belefűrődött tollas végű nyílvevesszőt. Az asztal előtt térdre roskadt, szemei forogtak, szájából vérrel kevert nyál folyt. Szóra nyitotta száját, először csak gurgulázó hang tört fel a szájából, aztán egy szót mormolt; Amerotke nem volt benne biztos, hogy "bosszút"-e, vagy valami mást. Azután Nehemu az asztalra zuhant, a papirusztekercseket és könyveket a földre borítva.

Rövid ideig zavarodottság uralkodott a teremben. Amerotke felállt és összeütötte kezeit.

– Ennek az ügynek vége. Az igazságszolgáltatás megtörtént – halvány mosoly tűnt fel ajkán. – Bár gyorsan és váratlanul. Aszural parancsnok, tisztítsd meg a termet. Ezt a holttestet vigyétek le a folyóhoz, hadd teljesejék be az ítélet. A bíróság rövid szünetet tart.

A jelenlévők magukhoz tértek és meghajoltak. Amerotke viszonzta a meghajlást és elhagyta a termet. Amint a kis oldalkápolnában volt, bezárta az ajtót, nekidőlt, sóhajtott és hagyta izmait ellazulni.

"Színésznek kellett volna menned, Amerotke", suttogetta.

Jobb lába nem akarta abbahagyni a remegést, gyomra kavargott. Émelygett, egyszerre fázott és melege volt. Lepillantott öltözékére és hálát adott az isteneknek, hogy nem lett véres. Levette szandálját, levette melldíszét, karperecét és hivatali gyűrűjét, és a bejáratban álló kis dámajáték-asztalra tette őket. Ezután egy csipet nátronsót kevert a víztartóból vett szent vízbe, és alaposan megmosta kezeit és arcát, aztán kiöblítette száját. Leült a párnákra a naosz előtt, melynek ajtaja nyitva volt, benne ott térdelt Maat nyugodt arcú szobra összetett kezekkel, a homlokát díszítő kő fejdíszből strucc tollak, az igazság jelképei álltak ki. Amerotke ezen a helyen tudott a legkönnyebben imádkozni. Erős fenntartásai voltak Egyiptom isteneivel szemben. A hittudomány iránt érdeklődő Amerotkét egyre jobban vonzotta valami azokhoz a teológusokhoz, akik szerint Isten egy örökkévaló lélek, minden teremtett lény atyja és anyja, aki a Napban, minden fény forrásában testesül meg. Maat ennek volt a része, és az igazság örökké tiszta maradt. Amerotke lehunyta szemét és legjobban szeretett imáját suttogetta.

– Ó, Egyiptom úrnője, Isten szeretett szava. Tarts meg engem az igazságban, szentelj minket az igazságnak. Köszönetet mondok életemért és feleségem, Nofret, valamint fiaim, Kurfai és Ahmesz életéért.

Amerotke kinyitotta a szemét. Az istennő magasan ülő arccsontjai, mandulavágású szeme és

mosolygó ajkai mindig Nofretre emlékeztették. Az asszony oly nyugodt természetű volt, mégis oly szenvedélyes, mikor belső szobájukba zárkózva szeretkeztek. Amerotke gyorsan magához tért gondolataiból és előrehajolva elrendezgette a virágvázákat, parfümöstégelyeket és a kis tányér ételt, amit a papok helyeztek a naosz elé. Ekkor kopogást hallott az ajtón.

– Gyere be!

Az ajtó kitérült. Maiarh, a kurtizánok királynője állt a küszöbön esdeklő szemekkel, húsos álla reszketett.

– Azért jöttem, hogy köszönetet mondjak, Amerotke nagyúr.

Amerotke mosolygott.

– Gyere be.

– Nem vagyok tiszta, nem tisztultam meg.

– Ez elmondható egész Egyiptomról – felelte Amerotke.

A kövér kurtizán ragyogott az örömtől a bók hallatán. Drága parfümillattól körüllegve sietett be a szobába, karperecei csilingeltek. Ahogy leereszkedett a párnákra a fal mellett, Amerotkét egy vízilóra emlékeztette, amely élvezettel csusszan a vízbe. Erre a kövér színésznő-kurtizánra mindig volt ideje. Kedves nő volt, vigyázott a lányaira és büszkén viselte magát.

– Azért jöttem, hogy köszönetet mondjak, uram.

– Nincs rá szükség. Sajnálom a lányokat – a szentély felé intett. – Az istenek könnyörületesek. Talán *kájuk* el fogja érni az áldottak mezejét a távoli horizonton túl.

Maiarh bólintott, visszapislogva könnyeit. Időnként kecsesen meg-megtörölte egyik szemét. Amerotke észrevette, milyen ragyogó vörösek a körmei és milyen hosszúak: kezei karmoknak látszottak.

– Amerotke nagyúr, mindig szívesen látunk örömházunkban. – Maiarh kövér arca mosolytól ráncolódott. – A lányaim el tudnának játszodozni veled...

Amerotke megrázta fejét.

– Köszönöm, hölgyem, de nekem csak egy nő létezik az életemben, egy asszonyom van.

– Ó, igen, Nofret úrnő. Gyönyörű, mint csillagos éjben a hold. – Maiarh megvonta húsos vállát, és karperecei és csengettyűi csilingelése közepette felemelkedett. – Ebben az esetben, uram...

Maiarh épphogy kicsoszogott, amikor bemasírozott Aszural és nyomában Prenhoe. A templomi őrség parancsnoka nem ragaszkodott a formaságokhoz, dühödten meresztette szemét a főbíróra.

– A rendetlenséget eltakarítottuk, de nem kellett volna engedned, hogy ilyesmi történjen. Mondtam már neked, Amerotke, a rabokat meg kell kötni.

– Gyors halála volt.

– Tényleg az amemetek tagja volt? – kérdezte idegesen Prenhoe. Levert arccal ült le a párnákra. – Múlt éjjel azt álmodtam, a Nílusban úszom, hátamon egy meztelen lánnyal. A mellei kicsik és kemények voltak...

– Bár én álmodnék ilyeneket – szólt közbe Aszural.

– Nem, nem – Prenhoe keskeny arca az idegesség szobra volt.

– Amikor úsztam, egy kígyó siklott a vízbe. Megkérdeztem Szhufajt, mi a véleménye erről. Azt felelte, hogy az álom annak az előjele, hogy nagy veszély fenyeget valakit, aki közel áll hozzám – kitérült szemmel nézett rokonára. – Szhufojnak igaza volt – suttopta.

– Szhufojnak mindig igaza van – jelentette ki Amerotke. – Nem mondtad el neki, ugye? – fordult Aszuralhoz.

– Nem találtam meg – felelte a parancsnok. – Azt hiszem, amuletteket és szkarabeuszokat árul valahol.

– Az már nem érdekli – mondta Prenhoe. – Azt mondja, a piacok túlságosan tele vannak kereskedőkkel és bádigosokkal, és a drága csecsebecsék árusítása a Skorpióemberek kizárólagos joga.

– Akkor mit árul? – kérdezte Amerotke. – Gyertünk, Prenhoe!

– Vett egy régi, orvosságokról szóló papiruszt.

– Ó, nem! – Amerotke kezébe temette az arcát.

– Orvosságok széles választékát kínálja – folytatta Prenhoe. – Repedezett ajkakra, fájó fülekre...

– Mi a helyzet az amemetekkel? – vágta félbe a csevegést Aszural, lenéző pillantást vetve a fiatal írrokra. – Egyébként pedig nem szóródtak szét az írószereid? Nem kellene velük foglalkoznod?

Amerotke az ajtó felé intett fejével, jelt adva Prenhoénak a távozásra. Az írrok fejet hajtott a szentségtartó felé, sóhajtott, aztán magában motyogva kiment.

Aszural becsukta mögötte az ajtót és be is zárta.

– Az amemetek – ismételte. – Lehetséges, hogy Nehemu tagja volt a hivatásos gyilkosok szövetségének?

Amerotke az istenszoborra pillantott.

– Én azt hittem, azokat kiirtották.

– Ezt miből gondoltad? – kérdezte Aszural, letérdelve a titokzatoskodó bíróval szemben.

– Nincs rá okom – Amerotke lehunyta szemét. – Összefutottam már velük – visszaemlékezett a sötét aknákra Szakkarában, a piramisok alatt, az összeomló kövekre, a feketébe öltözött alakokra, akik utánasielve összemorzsolódtak a lezuhanó gránittömbök alatt.

– Több, mint egy szövetség van, mint tudod – figyelmeztette Aszural. – Mi van, ha Nehemu ezek egyikébe tartozott?

– Egy templomi énekesnőt ölt meg – csattant fel Amerotke. – Egyedül ölt.

– Én nem tudom – Aszural felállt. – Ezeknek a kigyóknak az a jelszavuk, hogy a támadás egyikük ellen támadás mindegyikük ellen. De ha Nehemu blöffölt – Aszural megvonta a vállát –, akkor szava csak homok a sivatagi szélben.

– És ha mégsem blöffölt?

– Tartsd nyitva a szemed, nem kapsz-e egy szentjánoskenyérsüteményt macskaiürülékkel és valami állat vérével bemocskolva – felelte Aszural. – Az amemetek ezt küldik figyelmeztetésként, hogy az istennőjük, Mafdet vadászik rád.

– Szóval udvariasságuk legalább kiterjed odáig, hogy előre jelzik jöttüket? – viccelődött Amerotke, palástolva félelmét. – Nem lehet őket megvásárolni vagy megfenyegetni?

– Nem – Aszural az ajtó felé tartott. – Megvannak a saját vérszomjas szabályaik. Ha elküldték a jelet, kétszer megpróbálnak megölni. Ha nem járnak sikerrel, azt fogják tartani rólad, hogy Mafdet szentnek nyilvánított, és többé nem emelnek rád kezet.

– De nekem itt vagy te, hogy vigyázz rám, Aszural – ugratta Amerotke.

– És én a te hűséges örökutyád vagyok. De emlékezz, uram, Mafdet mindig éjjel vadászik – Aszural távozott.

Amerotke térdelésből visszaereszkedett a sarkára. Az amemetek fenyegetése nem izgatta igazán. Bízott Maatban. Hozzászólt, hogy az élvonalban harcol, bíróként pedig mindennap fenyegetésekkel nézett szembe.

Valahol a templomban megfújtak egy kagylókürtöt annak jeleként, hogy a bíróság újra összeül. Amerotke fejet hajtott a szobor előtt, felállt és magára öltötte hivatalának jelvényeit, a melldísz, a gyűrűt és a karperecet. Megigazította öltözékét, és keresztüllépkedve a szobán kinyitott egy szantálfa dobozt és kiemelt egy kicsi, türkizsín zománccal bevont kizsitükröt.

– Egy bíró arca – suttogta. Emlékezett tanárainak tanácsára: egy bíró rengeteg érzelmet megismer, de egyet sem szabad kimutatnia. Megigazította mellűsét és körben *kohl*al festette ki szemét. Ekkor kopogtattak ajtaján és tanácsadója lépett be.

– Minden készen áll, uram. A három kérvényező már vár.

Amerotke kérdően nézett rá.

– Az ügy egy nővel kapcsolatos, akinek két férje van – magyarázta a tanácsadó.

– Ó, igen – Amerotke összedörzsölte kezeit. Olvasta a papiruszt erről az ügyről. Visszasétált a tárgyalóterembe. A Nehemu okozta zűrzavar minden jelét eltávolították. A fekete márványpadló ragyogott, visszatükrözve a zöld mennyezetre festett ezüstcsillagokat. Az asztal a bíró széke előtt állt, az írnokok az oszlopok közt ültek, Aszural és emberei elfoglalták helyüket a szemközti ajtó mellett.

Amerotke helyet foglalt és az előtte térdelő emberekre nézett.

– Mi a nevetek?

– Antef vagyok, uram – mondta az a férfi, amelyik jobbra ült Amerotkétól. Magas volt, izmos, napbarnította testű, arca egy katonáé. Büszke tartása volt, de szemeiben önteltség tükröződött, mintha nemcsak azt várná el, hogy igazságot szolgáltatassanak, hanem azt is, hogy gyorsan.

– És ki vagy? – kérdezte Amerotke.

– Tiszt voltam a *nakhtuák* közt, uram.

– Ó, igen – Amerotke mosolygott. Mindent tudott az "erős karú legények"-ről, a veterán gyalogos katonákról, akik a harci szekereket követték a csatában. – Melyik ezredben?

– Az Anubiszban, uram. A Keselyű században szolgáltam a fáraó nagy csatájában a Deltában.

– Én is ott voltam – felelte lassan Amerotke. Meg akarta nyerni mindhárom ember bizalmát, ugyanakkor meg akarta mutatni a bíróságnak, hogy Nehemu támadása nem zavarta.

Amerotke a térdére tette kezét és a katonára nézett; emlékek árasztották el arról a hosszú, szomjas menetelésről és a véres összecsapásról, amikor Hatsepszut kegyetlenül, akár Szahmet istennő, lecsapott a mitannikra és összezúzta őket.

– Téged hogy hívnak? – fordult a fiatal nőhöz, aki csinos volt és babaarcú, arca erősen festett, szemei *kohl*al kihúzva. Ezüstszegélyű parókat viselt, hosszú fűrtjei majdnem érintették a vállára vetett fehér kendőt.

– Dalifa a nevem.

– És ki vagy?

– Ő a feleségem – felelt helyette a katona.

Az Amerotkétól balra ülő fiatalember felemelte a kezét, jelezve, hogy szólni kíván.

– Uram, ez nem igaz! Én Paneb vagyok – tette hozzá gyorsan –, írnok az Ozirisz-templomban az Igazság Csarnokában.

A fiatalember Prenhoéra emlékeztette Amerotkét. Látta, hogy ő és a fiatalasszony mélyen szeretik egymást. Hátradőlt. Szerette az ilyen eseteket: nem gyilkosság vagy vérontás, hanem összekuszált kapcsolatok, amelyek összetartották vagy elválasztották az embereket.

Jelt adott, mire a főírnok felolvasta az eset hátterét: hogyan menetelt Antef hat hónappal ezelőtt, a vetési évszakban a fáraó hadseregével északra, ahol ütést kapott a fejére, elvesztette emlékezetét és a Deltában maradt, míg fel nem épült. Hónapokkal később arra tért haza Thébába, hogy fiatal felesége, aki özvegynek hitte magát, időközben a papok engedélyével hozzáment Panebhez.

Amerotke megvakarta az állát.

– És nekem kell eldöntennem, hogy érvényes-e még az első házasság, feloldva a másodikat?

Antef hevesen bólintott.

– Szereted Antefet? – kérdezte Amerotke Dalifát.

– Sosem szerettem – az asszony felemelte hangját. – A házasságunkat az apám rendezte el.

– És őhol van?

– Tömjénkereskedő volt – felelte a nő. – Két hónappal ezelőtt halt meg a tüdejét megtámadó rothasztó kórtól.

Amerotke együttérzően bólintott. Kétségbeesést látott Paneb arcán.

– Gazdag volt az apád?

– Igen, uram – felelte Dalifa. – És én vagyok az egyedüli örököse.

Sóhaj futott végig a termen. Amerotke mosolygott. Antef nemcsak a feleségét akarta vissza, gondolta, az örökségéből is részesedni akart.

– Szerelmi ügy ez? – kérdezte Amerotke. – Vagy inkább a vagyonról szól? Antef, megelégednél egy résszel a feleséged vagyonából?

– Nem az övé – szólt közbe a fiatalasszony.

Amerotke felemelte kezét, hogy elhallgattassa. Antef azonban túl ravasz volt ahhoz, hogy belesétáljon a csapdába.

– Ez szerelem kérdése – felelte hűvösen. – Nem pénzé, uram. Vissza szeretném kapni a feleségemet.

– A pénzt akarja! – kiáltotta Paneb, és arcát elöntötte a düh. –Te is tudod, uram.

– Én nem tudok semmit – felelte Amerotke, és ujjával dobolni kezdett alsó ajkán. Ha úgy határozna, hogy a fiatalasszony a második férjével maradhat, Antef kihasználná tisztjei befolyását és fellebbezne. Szenenmut időnként szeretett változtatni egy-egy ítéleten, csak hogy éreztesse befolyását.

Amerotke Antefet tanulmányozta.

– Hol volt a sebesülés a fejedén?

A katona megfordult és Amerotke megpillantotta bal oldalt a sebhelyet.

– Mitanni buzogány – jelentette ki büszkén.

– Mi történt utána?

– Az ütéstől elvesztettem az eszméletemet, uram. Mire magamhoz tértem, otthagytak, mert halottnak hittek. Egy nő, aki a csatateret fésülte át, megtalált és elvitt az oázis közelében fekvő falujába. Ott éltem, mielőtt Memphiszbe utaztam volna. Hálát adtam az isteneknek, amiért visszatért az emlékezetem, azután eszembe jutott a feleségem és hazajöttem Thébába.

Amerotke lepillantott, hogy elrejtse feszengését. Ő is ott volt azon a csatamezőn. A mariannuk, "a király legbátrabbjai" ellenőrizték a halott ellenséges harcosok péniszeinek összegyűjtését. Ehhez maga Hatsepszut ragaszkodott. Gúnyos, hátborzongató hadizsákmányként küldte ellenségeinek Thébába, ugyanakkor azért is, hogy megmutassa, mennyi mitanni harcost mészárolt le.

– Különösnek találom – Amerotke felemelte fejét és látta, ahogy Antef gyorsan elfordítja tekintetét. Hazudott volna a katona?

– Miért, uram?

– Nos, az erős karú legények tagja voltál, akik mind bátor harcosok. Az Anubisz ezred fegyvereit viselted. Hogy nem találták meg a testedet, mikor átfésülték a csatateret?

– Távolság voltam a többiektől, uram – felelte Antef. – Emlékezhetsz, a csata még a sivatagban is zajlott. Találtak egy holttestet, amiről azt hitték, az enyém.

Amerotke bólintott.

– Katona vagyok – folytatta Antef. – Az isteni fáraóért harcoltam. Ez a köszönet, amit kapok? Dalifa a feleségem – támogatást keresve pillantott körül a teremben. – Théba harcosai már el sem hagyhatják városukat, hogy harcoljanak Egyiptom ellenségei ellen anélkül, hogy ne találjanak mást az ágyukban és az asztaluknál ülve, amikor hazatérnek?

Amerotke látta a fájdalmat Dalifa szemében.

– Nem szeretem Antefet – esdekelve nyújtotta előre kezeit. – Ő egy kegyetlen, basáskodó ember. Uram, megtaláltam azt, akire a szívem vágyik. Szívesen megosztom a vagyonomat Anteffel, hogy Panebbel maradhassak.

Amerotke bólintott.

– A fáraó ítéletét nem lehet elkapkodni. A feleség az feleség – jelentette ki.

Dalifa kezébe temette arcát és zokogni kezdett.

– De vajon melyik férfié? – tette hozzá cinkosan. – Ezt ennek a bíróságnak kell eldöntenie. Amíg ez meg nem történik, elrendelem, hogy Dalifa házat zárják le. A fiatalasszonynak a Bezártság Csarnokában kell maradnia Ízisz templomában – Amerotke gyorsan Antefre pillantott, és aznap délelőtt már másodszor, gyilkos szándékot látott egy ember szemében.

Második fejezet

Kinn a Vörös Földön a széles szárnyú keselyű a halál hírnökeként lebegett a lent szétterülő Alvilág Csarnoka melletti kis oázis fölött. Tollait borzolta a sivatagi szél. A keselyű megérezte a halált, még mielőtt megtörtént volna. Kitanulva a sivatag törvényeit, állandóan a gyilkosok felett lebegve a keselyű megpillantotta az emberevőt, a csontok összetörőjét ólálkodni. Az oroszlán egy vándorkereskedőt cserkészett be, aki megállt az oázisnál, hogy megitassa szamarát és kimossa a homokot és piszkot saját szeméből és szájából.

A kereskedő, aki azelőtt katona volt Memphiszben, rézgyűrűket és egyéb ékszereket árusítva utazgatott a Nílus mentén. Fogalma sem volt közelgő haláláról. Az oázis csendes volt. A kereskedő fölött a pálmalevelek alig mozdultak a sivatagi látképet eltorzító vibráló forróságban. A szamar azonban nyugtalan volt. A kereskedő összehúzott szemmel pillantott fel a keselyűre.

– Ma nem, fáraó madárkája – mormolta.

Lehajolt és úgy lefetyelte a vizet, mint egy kutya, engedve, hogy hűvössége átítassa arcát, aztán felemelte fejét, kinyitotta a mellette lévő sziklán heverő vászoncsomagot és elrágcsált némi szárított datolyát. A szamar, az ösvények szürke pofájú veteránja, hegyezett fülekkel állt, időnként felemelte fejét és elbődült. A kereskedő felállt. Visszakötötte fejére rongyos kendőjét, hogy egyszerre takarja orrát és száját, és kiment az oázis szélére.

Sivataglakók, nomádok? – tűnődött. Ami azt illeti, támadhattak volna ilyen tolvajok, de ez az oázis nem volt messze a várostól. Felpillantott: a keselyű még mindig lebegett. A kereskedő kényelmetlenül érezte magát és visszatért a vízhez. Leguggolt és fülelt. Eszébe jutottak a történetek a sivatagban lakó démonokról, akik kiszívják az ember véré, kivájják a szemét, felfalják a húsát. Kiszáradt a szája, ezért levette a kendőt és újra megmerítette fejét a medencében; annyira jólesett. Felemelte fejét és előremeredt. Most először észrevett valamit az oázis és a hírhedt labirintus között. Azok ott csontdarabok voltak? Azok ott egy kocsi maradványai? Úgy nézett ki, mintha már kirabolták volna azok, akik a sivatagban élnek.

A kereskedő felállt. A szamar hirtelen felordított és a férfi megfordult. Megfagyott ereiben a vér a rémülettől, épp amikor számára őt enyhén meglökve elvágatott. A hatalmas, homokszín sörényű oroszlán mintha a vibráló hőségéből tűnt volna elő. Valóban oroszlán volt, vagy Szahmet, a Pusztító? Az állat csak állt, egyik mancsát kissé előrébb téve, egész testében mozdulatlaná merevedve. Nem látomás volt, hanem tapasztalt vadász, amely ravaszul hátulról lopakodott elő, hogy a szél ne hozhassa magával bűzét. A kereskedő sosem látott még ilyen rémítő szörnyeteget.

Az oroszlán lelapult. Óvatos volt, vadászott emberre már azelőtt is, és ismerte a kard, tör és íj veszélyeit, sebhelyes horpaszán látszottak a fegyverek nyomai. Ugyanakkor tudta, milyen

rémületet képes kelteni. A menekülő áldozat könnyebb préda volt.

Felső ajka hátrahúzódott, ahogy morgott. A kereskedő megszabadult a rémület okozta mozdulatlanságból és menekülni kezdett. Sosem futott még ilyen gyorsan. Egy második oroszlánordítás rázta meg a csendet. A férfi körülnézett. Az oroszlán belegabalyodott a földön hagyott csomagokba és számárszerszámba. A kereskedő tovább menekült. Most már kinn volt az izzasztóan forró nap alatt, a homok égette bokáját és lábszárát. A labirintus felé futott. Ismerte az arról szóló történeteket, de mi más tehetett volna? Gyorsan befordult, az oroszlán már üldözte.

Elérve a labirintus bejáratát, a félelmetes fekete kövek közül áradó hűvösség jólesett neki. Nem érdekelte, merre megy vagy mit tesz, csak el akart tűnni, elbújni a mögötte bömbölő dühöngő vadállat elől. Még beljebb rohant az útvesztőben, és a mögötte ordító hangból tudta, az oroszlán követte a labirintusba. A kereskedő káromkodott és zokogott, ahogy megbotlott és a kőfalnak ütközött.

A vadász és üldözőtje fölött ott szárnyalt a keselyű. Tudta, hogy vérontás lesz, hús és maradékok, amit ehetsz; mindig ez volt a helyzet az emberevővel. A keselyű látta az üldözőt és zsákmányát is. Egy légáramlat elkapta, így felemelkedett, fejét és szárnyait egyenesen tartva, nyakát kinyújtva. A keselyű körözött és lecsapni készült, de összezavarodva újra felemelkedett zuhanórepüléséből. Nem értette. A menekülő, akár nyúl volt, akár fiatal gazella, mindig elbújt és menedéket keresett. Ez most más volt. Alant a labirintus csendes volt, a keselyű nem látta már a rohanó kereskedőt és az őt üldöző oroszlánt, mintha a vadász és áldozata eltűnt volna a föld színéről. Nem voltak sem hangok, sem harc, sem küzdelem, csak a labirintus, az Alvilág Csarnoka, mely csendesen terült el a nap égető sugarai alatt.

A Két Igazság Csarnokában Amerotke, Théba főbírája a padlót nézte és megpróbálta kordában tartani haragját. Az elmúlt pár óra során megsértették, majdnem megölték, most pedig ez az öntelt katona nem hajlandó elfogadni az ítéletét. Antef dühtől eltorzult arccal nézett rá. Amerotke mély levegőt vett és felnézett. Elbocsáthatná Antefet...

– Tehát tiszt voltál a nakhtuák közt?

– Igen, uram.

– És a Mitanni elleni nagy csatában Omendap tábornok alatt szolgáltál az Anubisz ezredben?

– Igen, uram.

– Hány éves vagy? – Amerotke megpróbált udvarias maradni.

– Körülbelül huszonzét nyarat értem már meg.

– És te, Dalifa?

– Ez a huszonnegyedik nyaram. Akkor születtem, amikor...

Amerotke csendre intette.

– És mennyi ideje vagytok házasok? Úgy értem – javította ki magát –, mennyi ideig voltatok házasok, mielőtt mindez megtörtént?

– Kilenc évig – felelte Antef.

– Kilenc évig? – Amerotke érdeklődve pillantott fel, haragját elfeledve. Szemügyre vette Dalifát. Nagyon csinos volt sima arcával, lágy nyakával, telt melleivel és vékony derekával. Kecsesen térdelt és félénken nézett fel rá hosszú szempillái alól. Szhufoj valószínűleg ízletes falatnak vagy kellemes hálótársnak hívná. Paneb, a fiatal írnok, az új férj elég ártatlannak tűnt. Amerotke elkapott egy ravasz pillantást Dalifa szemében. Kétségkívül volt valami közte és Antef között, és Amerotke eltökélte, hogy kideríti, mi az.

– Kilenc évig voltatok házasok – jelentette ki. – Boldog évek voltak? Voltatok valaha is bíróságon? Kihívtatok a rendőrséget a házatokhoz? Beleavatkoztak a rokonaitok a veszekedéseitekbe?

– Az egyetlen rokonom szegény édesapám volt – szólalt meg csendesen Dalifa pislogva, amitől még inkább egy bájos vadgalambra emlékeztette Amerotkét. – Ő már meghalt.

– És veled mi a helyzet, Antef?

– Én nem vagyok thébai, uram. A Deltából jöttem.

– Vannak rokonaid? – kérdezte Amerotke.

Dalifa izgatott lett, a bíró észrevette ezt abból, ahogyan megmozdult és ujjait szája elé emelte. Antef is nyugtalannak tűnt.

– Mi a baj? – kérdezte Amerotke feléledő kíváncsisággal. – Antef, vannak rokonaid?

– Egy idős nénikém nevelt fel az ikerfivéremmel együtt.

Amerotke rábámult. A teremben lévők, az írnök, a főtanácsadó, az örök az ajtó mellett érzékelték a bíró türelmetlenségét és nyugtalanul mozgolódtak.

– Azt akarom, hogy őszintén válaszolj a kérdéseimre – követelte Amerotke. – Tehát van egy ikerfivéred. Hol van most?

– Uram – Antef széttárta karjait –, sokáig vártam, hogy színed elé kerüljek, és hallottam a pletykákat...

– Válaszolnál a kérdéseimre?

– Volt egy testvérem – felelte gyorsan a katona. – Szerencsejátékos volt; míg én a hadseregben voltam, belőle kőműves lett, de ideje nagy részét a rakparti kocsmákban és bordélyokban töltötte. Vitába keveredett és kötött egy fogadást.

– Igen? – kérdezte Amerotke. – Mibe fogadott?

– Abba, hogy át tud menni az Alvilág Csarnokán.

Hangos sóhaj söpört végig a termen. Az írnökök, térdükön az írotáblával, összenéztek és mosolyogtak. Amerotke arca rezzenetlen maradt.

– Tudsz az Alvilág Csarnokáról?

– Igen, uram, tudok.

Amerotke felemelte kezét.

– Nem akarjuk, hogy egyik ügy a másikba folyjon. Nem akarom, hogy részletesen beszámolj a labirintusról, csak azt mondd el, mi lett az eredménye testvéred fogadásának.

– Kiment az Alvilág Csarnokához. Én vittem oda éjjel. Tiszti becsületszavamat adtam, hogy várok a visszatérésére, amíg bent van.

– És?

Antef széttárta karjait.

– Uram, soha többé nem jött ki. Ő volt az egyetlen rokonom. Nem értem, mi köze van ennek a házasságomhoz.

– Igazad van, térjünk vissza a házasságra – egyezett bele Amerotke. – Kilenc éven át voltatok házasok. Ezalatt a fáraó seregében szolgáltál?

– Igen, uram, kisebb hadjáratokban a Vörös Földön.

– És a Mitanni elleni csata?

– Az más volt.

– Valóban – értett egyet vele Amerotke. Hogy feledhetné el bárki is azt a hosszú, forró, poros menetelést, Hatsepszut kétségbeesett kutatását a mitanni hadsereg után, néhány egyiptomi csapat árulását. Hatsepszut vérszomjasan és könnyörtelenül, akár egy párduc, megmutatta, hogy igazán apja lánya. Legyőzte az ellenséget, dicsőségben tért vissza Thébába, de ez a férfi nem. Amerotke ujjait az ajkán tartva ült és a párra nézett. Valami nagyon, nagyon nem stimmelt. Itt volt egy fiatal katona, aki dicsőséggel övezte magát, de elvesztette emlékezetét, és Egyiptom városaiban kóborolt, mielőtt visszatért volna, hogy időközben vagyonszállóvá vált feleségét egy másik férfi asszonyaként lássa viszont.

– És te, Dalifa? – Amerotke rámosolygott a fiatal nőre. – Lássuk, mit mondott a férjed.
– Ő nem a férjem!
– Ezt a bíróság dolga eldönteni! – csattant fel Amerotke. – Tehát térjünk vissza azokhoz a viharos napokhoz, amikor a sereg elhagyta Thébát. Elbúcsúztál Anteftől? Adtál neki búcsúcsókot?

A fiatalasszony bólintott.

– Szerencsét kívántál neki? Válaszolj, kérlek.

– Igen, uram, szerencsét kívántam neki.

– És melyik templomban imádkoztál, hogy biztonságban hazatérjen? – folytatta kedvesen Amerotke. – Ez a katonafeleségek szokása, ugye?

– Az apám adott nekem tömjént, hogy imádkozzam – sietve törtek fel belőle a szavak. – Áldozatot mutattam be az Ozirisz-templomban.

Amerotke figyelmen kívül hagyta Prenhoe vigyorát.

– Ó, és ott találkoztál az ifjú Panebvel, nem? – kérdezte Amerotke. – Bár ő írnok, nem pap.

– Nagyon aggódtam – felelte Dalifa. – Tudni akartam, merre ment a hadsereg. Paneb térképeket mutatott. Nagyon kedves volt hozzám.

Amerotke fenyegetően nézett az írnokokra, akik szájuk elé emelt kezük mögött nevettek.

– Paneb! – az írnokra mosolygott. – Tudad, hogy Dalifa férjes asszony? A fáraó egyik bátor katonájának felesége?

A fiatalember zavartan hallgatott.

– Paneb minden tetteiben becsületes volt – szólt közbe Dalifa.

– Hogy is van ez? – kérdezte Amerotke. – Ő most a férjed, legalábbis a te szemedben. Igaz, hogy az özvegyeknek szokásuk újraházasodni, főleg ha ilyen fiatalok és bájosak, mint te – itt Dalifa visszavigyorgott rá. – De miért ez a sietség?

– Vártam a hírekre – felelte a nő könnyekkel szemében. – Hallottunk a dicsőséges fáraó csodálatos győzelméről. Mikor az Anubisz ezred visszatért és letáborozott Thébán kívül, megtudtam, hogy Antef nincs köztük. Egy tiszt azt mondta, elesett.

Amerotke felemelte a kezét.

– Sajnálom – mondta. – Teljesen biztosan azt mondták neked, hogy a férjedet megölték? Tehát találtak egy holttestet? Hol van az a tiszt?

Dalifa izgatottan tördelte a kezét.

– Nem tudom, uram. Én...

A főtanácsadó felemelkedett, kezében egy papirusszal.

– Uram, itt van az Anubisz ezred veszteséglistája.

Amerotke bólintott, és az írnok odament hozzá. A bíró figyelmesen tanulmányozta a listát. Megtalálta Antef nevének hieroglifáit, mellette ez állt: csonka, harc közben elesett.

– Ez mit jelent? – kérdezte. – "Csonka, harc közben elesett"?

– A holttest állapotát írja le, uram – felelt az írnok. – Ahogy már tudod, igyekszünk halottainknak tisztességes temetést biztosítani.

– Tehát Antef holttestét felismerték?

– Igen, uram. Beidéztek az ezred orvosát.

Amerotkénak várnia kellett, míg a méreteresre hízott orvos bevonszolta magát a terembe, kezében díszes legyezőt és kis parfümöstalat tartva, amit folyton szagolgatott, mintha a világ többi részét piszkosnak és fertőzőnek találná. Egyik szandálja szakadt volt és a padlót csapdosta, amitől egy bohócra hasonlított. Fenyegetően nézett körül a halk nevetésre, ami megjelenését kísérte. Meghajolt Amerotke előtt, aki intett, hogy üljön le a tanúk számára fenntartott párnákra. Az orvos zihálva, levegőért kapkodva ereszkedett le. Amerotke nehezen tudta elképzelni, hogy

egy ilyen ember a sereggel menetel, elviseli az égetően forró szelet, a nap vakító fényét, a csatára felkészülő hadsereg sietségét és izalmát. Aztán eszébe jutott, hogy látta őt a hadjárat alatt. Természetesen soha nem menetelt; a szekerek egyikében vitték, mint valami harci trófeát.

– Mi a neved? – kérdezte Amerotke.

– Baki, ezredorvos.

Amerotke ajka elé emelte kezét, hogy elrejtse mosolyát. Baki úgy beszélt, mint egy hivatásos katona.

– Az Anubisszal voltál?

– A sereggel voltam, uram, nagy győzelem volt.

– És utána? – kérdezte Amerotke.

– Mint tudod, uram, mi, katonák egy nagy győzelem után pihenünk és örvendezünk...

– Igen, folytasd! – sürgette Amerotke.

– Az én feladatom a sebesültek ápolása volt. Különválasztottuk a súlyos eseteket...

– ...a kevésbé súlyosaktól – fejezte be helyette a mondatot Amerotke.

– Pontosan, uram – mormolta Baki.

– És a halottakkal mi történt? – Amerotke átható pillantást vetett az orvosra.

– Őket hordagyakon hozták, aztán sorokban helyeztük el őket aszerint, melyik ezredbe és csapatba tartoztak, aztán megpróbáljuk azonosítani őket. Néha könnyű, ha nyíl okozta sebesülés vagy kardvágás ölte meg, de van úgy, hogy a testet összetöri egy kocsi vagy az arcát felismerhetetlenné teszik a lovak patái.

– És az Antef néven ismert katonával mi történt?

Baki a tőle nem messze térdelő katonára nézett.

– Hát, uram, holttesthez képest figyelemre méltóan élőnek és egészségesnek tűnik.

Amerotke várt, míg a nevetés elcsendesedett.

– De felismerted a holttestet?

– Nem, uram, azt gondoltam, hogy Antefé. Emlékezz, a csata egy oázis közelében kezdődött, aztán elhúzódott, követve a menekülő mitannikat. Mérföldeken át szét voltak szóródva a holttestek, és összegyűjtésük nem kezdődött el a következő hajnalig. Éjszaka a hiéna- és oroszlánfalkák nagyon szorgalmasak voltak. Az Anubisz ezred nakhtuái közül rengetegen hiányoztak. Sok holttestet hoztak be, akik az ő jelvényüket viselték, és ki kellett töltenünk a hiányt. Azt gondoltam, az egyik Antefé volt.

– Uram, az nem lehetett – Antef felemelte csuklóvédőjét, amibe a sakálfej, az Anubisz ezred jelképe volt vésve. Megérintette torka körül a réz nyakvértet is.

– Ezek személyes jelvények? – kérdezte Amerotke.

– Igen, uram, beléjük van vésve a nevem és az ezredem neve.

– Tehát ezeket nem találhatták meg a holttesten? – kérdezte Amerotke Bakit.

– Nem, uram, nem találhatták meg. Tévedtem.

– Mielőtt elmennél, mondd – emelte fel a kezét Amerotke –, milyen állapotban volt a holttest?

– Sebesült és csonka – Baki apró szemei összeszűkültek. – Főleg az arc és a fej oldala. Az egyik szandálja is hiányzott. Egészen biztos, hogy az Anubisz ezred ágyékkötőjét viselte. Valaki azt gondolta, Antef volt az. Nem emlékszem, ki, de tudod, milyenek a hivatalnokok! – az írnokokra vigyorgott, akik buzgón jegyezték le minden szavát. – Minden holttestnek kellett, hogy legyen neve, és ennek Antef nevét adtuk.

Amerotke köszönetet mondott az orvosnak, aki talpra kászálódott és kitotyogott. A bíró a többiekre meredt, mintha el lenne veszve gondolataiban, de a valóságban kényelmetlen érzését próbálta elrejtetni. Valami nagyon nem stimmel itt. Külön-külön mindennek volt értelme, de ha összerakta a dolgokat...

– Antef, mennyi ideig voltál távol Thébától?
– Hónapokig, uram.
– Meglepődtél, amikor hazatérve a feleségedet mással találtad?
– Nagyon – mondta gúnyosan a katona.
– Dalifa, könnyen kigyógyultál a gyászból?
– Kitöltöttem az előírt hetven napot – vágott vissza az asszony fensőbbbségesen. – De zavart voltam. Az apám meghalt, és Paneb – mandulavágású szemeit itt új férjére emelte – kedvesnek és támogatónak bizonyult.
– Biztos vagyok benne, hogy az volt – mordult fel Antef.
– Csendet! – dörrent rá a főírnok.
– Hol laksz most? – kérdezte Amerotke a katonát. – Visszatértél az ezrededhez?
– Nem, uram, leszereltem – Antef legyintett. – A társaim arca olyan emlékeket keltett, amelyeket szeretnék elfelejteni. Kibéreltem egy szobát egy borozó fölött, ott várom a bíróság döntését.
– Ami nem lesz könnyű – Amerotke az állát dörzsölte. – Úgy értem, vissza akarsz kapni a volt feleségedet, de nyilvánvaló, hogy ő nem akar téged. A bíróság el tud választani titeket.
– Amely esetben – Antef hangja csikorgott – komoly kárpótlást kérnék a feleségetől.
Amerotke a főtanácsadóra nézett, aki szakértő volt ilyen ügyekben. Az írnok lebiggyesztette az ajkát és szomorúan rázta meg a fejét. Amerotke szemügyre vette Dalifát és Antefet. Panebet betudta egy csillogó szemű fiatal írnoznak, akit lenyűgözött ez a vonzó és vagyonos özvegyasszony. De Antef és Dalifa? Egy szerető pár? A férfi elment a háborúba és hazatérve úgynevezett özvegyét valaki más feleségeként látta viszont. Amerotkénak feltűnt, mennyire kerülnek egymás tekintetét. Ennyire szerelmes lenne Antef? Vagy csak felesége újonnan jött gazdagságára fáj a foga? Ez az ügy kétségtelenül további vizsgálatot követelt.
Intett Prenhoénak, hogy vigye oda neki az ügy egyik kivonatát. Gyorsan elolvasta.
– Antef, elmondtad, hogyan harcoltál és kaptál fejsebet. Tehát egy helyi nő talált meg és vitt el a falujába?
– Igen, uram.
– És mit csináltál ott?
– Földet műveltem és kecskéket tartottam.
– Mennyi ideig maradtál ott?
– Három vagy négy hónapig – felelte Antef.
Amerotke elkapott egy áruló szemrebbenést.
– Aztán visszatért az emlékezetem – Amerotke csettintett az ujjaival. – Nem azonnal, inkább úgy, ahogy a víz szivárog át a falon, először cseppenként, aztán gyorsabban. Rosszul aludtam és rémálmaim voltak. Amint azonban visszaemlékeztem, ki vagyok, rögtön eljöttem.
– Tudsz tanúkat állítani? – kérdezte Amerotke. – Vagy még mindig gyenge az emlékezeted? – tette hozzá mosolyogva.
– Uram, az asszony, aki megtalált, azóta meghalt. Megpróbáltam köszönetet mondani neki.
– De a falu még ott van. Valaki biztosan fog rád emlékezni – Amerotke csendre intette Antefet. – Még mindig áll az eredeti döntésem – jelentette ki.
Ez alkalommal Antef a földre szegezte tekintetét. Dalifa előző férjére nézett, szemében szenvedélyes gyűlölet égett. Paneb kezébe temette arcát, ahogy Amerotke hátralökte székét.
– Az ülésnek vége – jelentette ki a bíró, és imára tárta ki karjait. – Az istenek tartsák meg és erősítsék a fáraó hatalmát.
– Ámen! – visszhangozta az írkokok sora.
Amerotke a mellékkápolnába ment, becsukta maga mögött az ajtót és nekidőlt. Valahol a

templomban egy papnő énekelt. Amerotke mosolygott. Ez volt az egyik kedvenc templomi éneke.

"Mondj igazat az Igazság Urának.
Kerüld el a gonosz cselekedeteket.
A jó ember becsületessége
Előbb hal meg, mint ő
De maga az igazság az örökkévalóságig él!"

Amerotke a fal faragványaira nézett: lazúrkő maszkkal ellátott aranyszarkofágot vittek a sírkamrába, melynek oszlopait vörös és zöld kövek alkották. Eszébe jutott az utalás az Alvilág Csarnokára. Nemsokára foglalkoznia kell vele, de mi legyen Anteffel és Dalifával? Ha az igazság több volt, mint szavak, lény volt, valaminek a lényege, egy istennő, akkor igaz volt ez az ellenkezőjére is? Volt a hazugságnak saját élete, szivárgott belőle saját félelmetes szaga? Amerotke biztos volt benne, hogy itt ez volt a helyzet: Dalifa és Antef egyaránt hazudtak, és a hazugság összekötötte őket. Amerotke a szája sarkát harapdálta. Segítségre lesz szüksége; ideje volt megkeresni a kis Szhufojt.

Harmadik fejezet

Amerotke, kezében légycsapóval kilépett Maat templomából a nagy, kövezett előtérre, ami égetően forró volt a déli napsütésben. Prenhoe a vízórára nézett és bejelentette, mennyi az idő, mire Amerotke déli szünetet rendelt el. Az árusbódék körül tolongó tömeg is kezdett oszlani, ahogy az emberek hazasiettek a folyóparton, vagy a parkokban kerestek árnyékot és enyhülést a forróság elől.

Amerotke megállt, hogy nézze, ahogy Kus alkirálya lassan halad az Évmilliók Háza, a folyóparti királyi palota felé, feje fölött arany napernyővel. Az alkirály mellett peckesen vonultak széles, barna arcú testőrei, ragyogó fehér fülbevalóikkal, ráncolt fehér öltözetet és hátukon lelógó párducbőrt viselve. Borotvált fejüket rövid, tollakkal díszített, zöld és arany paróka takarta. Az alkirály drága hiúz bőrt viselt és kérkedően cicomás volt, karjait ezüst karperecek borították, aranyparókája tetején nevetséges kis korona ült, mint egy bohóc sipkája. Előtte hivatasos hízelgők jártak, kihirdetve, ki ő, és gyakran felemelt karral a földre vetették magukat, tiszteletüket nyilvánítva.

– Üdv néked, Kus fejedelme, fáraó kegyeltje! Te biztosítod nekünk a levegőt, az életet!

Amerotke figyelte, ahogy elmennek, aztán továbbment a bódék közt. Egy gyönyörű parókát és áttetsző fehér ruhát viselő kurtizán, maga mögött ezüstpórázon gepárdkölyköt vezetve odament hozzá és kedveskedően suttogva megszólította, de aztán felismerte és sietve elfordult. A bíró beljebb sétált a piacon, beleszimatolva a levegőbe, mely édes volt az árusított balzsamok, fahéj, fűszerek és egyéb drága termékek illatától. Ez volt a bazár gazdagabb része, ahol értékes ékszereket és ruhákat lehetett venni mértéktelenül drágán. Amerotke azon tűnődött, tud-e venni valamit Nofretnek, és egy ugró párducot ábrázoló elefántcsont szobrocska mellett döntött.

A téren keresztül hagyta el a piacot. Szhufojnak már itt kellene lennie. Végül egy pálma alatt találta meg a templomba vezető egyik út sarkában. A kis ember aludt, karjait összefonta, napernyőjét egy kötéllel a csuklójához erősítette. Amerotke leguggolt és szemügyre vette a törpe ráncos arcát, a visszataszító sebhelyet az orra helyén. Szhufoj szörnyű igazságtalanság áldozata volt. Amerotke jóvátételként fogadta a házába, és Szhufoj hűséggel és jó humorérzéssel fizette

vissza jóságát. Amerotkét lenyűgözte Szhufoj tudása és eltökéltsége, hogy pénzt halmozzon fel egyik csel a másik után elkövetve.

– Nem alszom, uram.

– Akkor miért nem nyitod ki a szemed? – ugratta Amerotke.

– Jól érzi magát az én uram?

Amerotke megkönnyebbülten sóhajtott. Úgy tűnt, Szhufoj még nem értesült Nehemu gyilkossági kísérletéről.

– Mindig jobban érzem magam, ha látlak, Szhufoj.

A törpe kinyitotta szemét és foghíjas mosolyra húzta száját. Körülnézett és megérintette a bőrrészényt, amit zsinórral erősített kövérkés hasára.

– Egy jó reggel munkájának eredménye, gazdám.

– Mit adtál el? – Amerotke kényelembe helyezte magát.

– Gyógyírt hasmenésre. Fogj egy bogarat, vágd le a fejét és a szárnyait, főzd meg kígyózsírban, keverd el mézzel – a törpe összeütötte kezeit. – Napokig távol fog tartani a latrinától.

– Aha – mosolygott Amerotke. – És azt mivel gyógyítod?

– Fogj egy bogarat – jelentette ki Szhufoj –, szedd le a fejét és szárnyait, főzd meg búzacsírával, keverd el füge levével...

– És újra a latrinán találod magad? – kérdezte Amerotke.

Szhufoj sóhajtott és felállt.

– Mindenki elment pihenni. Igaz, amit mondanak, gazdám, a kereskedelem és az arany az időjárástól függ. Ettél már? – Amerotkéra nézett. – Csak egy kis süteményt ettél reggel – ujjával megfenyegette Amerotkét. – Nofret úrnő nagyon szigorúan...

– Már ettem – felelte Amerotke.

Egy kereskedő haladt el mellettük, málhás pónit vezetve, két oldalán a kosarakat zajos kis harangok díszítették.

– Ajánlhatok egy pár füldugót? – kérdezte Szhufoj. – Gazdám, miért jöttél ide hozzám? Nemsokára visszatérnek az emberek. Folytatnom kell az árusítást.

– Egy szívességet kérnék, Szhufoj. Ismered a folyami hajósokat?

– Egyet vagy kettőt – felelte Szhufoj.

Amerotke megragadta a törpe kezét és gyengéden megszorította.

– Több pletykát gyűjtenek össze, mint amennyi halat a halászok. Szeretném, ha egy katona felől kérdezősködnél. A neve Antef. Harcolt északon a nagy csatában. Úgy tűnik, elvesztette az emlékezetét, egy darabig Memphiszben maradt, aztán hazatért, hogy visszakövetelje feleségét annak újonnan szerzett gazdagságával.

Szhufoj az ajkát biggyesztette és felfújta arcát. Amerotkét Bész istenre emlékeztette, a csintalan kis manóra, aki a gyermekekre és állatokra vigyázott.

– Meg tudod ezt tenni nekem, Szhufoj?

– Pénzt fognak kérni.

– Adok egy drágakövet – ajánlotta Amerotke. Észrevette a megbántottságot Szhufoj szemében, és kijavította magát. – Két drágakövet, egyet neked és egyet annak, aki híreket hoz – megfordult, hogy távozzon.

– Alkonyatra itt leszek, uram – szólt utána Szhufoj.

Amerotke nem fordult vissza.

– Ott megy a nagy bíró, Amerotke úr! A Két Igazság Csarnokának főbírája! – harsant fel Szhufoj hangja. – Aki éppen most jött, hogy gratuláljon a beteg gyomorra való készítményemhez! Gyertek, gyertek!

Amerotke elsietett, miközben Szhufoj magára vonta papok egy csoportjának figyelmét.

– Remélem, szeretik a bogarakat – mormolta magában. Csendesen imádkozott, hogy Szhufoj legyen óvatos. Számos alkalommal büntetett meg kuruzslókat és kereskedőket, akiknek készítményei több kárt okoztak, mint hasznot.

Besétált a templom hűvösébe, végig a márvánnyal kövezett folyosókon, amelyek körben visszavezettek a Két Igazság Csarnokának hátuljához. Prenhoe várt rá, egyik lábáról a másikra állva. Kezében kis papirusztekercset tartott, amely a fáraó kartusával volt lepecsételve.

– Sokáig vártam rád, uram. A küldönc szerint sürgős.

Amerotke elvette a tekercset, megcsókolta a pecsétet és feltörte. Az üzenet, melyet Szenenmut saját kezűleg írt, kurta volt. "Amerotke jelenjen meg az Évmilliók Házában audienciára pontosan napnyugta előtt."

– Valami baj van? – kérdezte Prenhoe. – Volt egy másik álmom múlt éjjel, uram, Szhufoj és én egy lányon osztoztunk...

Amerotke bement a szentélybe és kizárta Prenhoét, de az írnok nem adta fel ilyen könnyen, és az ajtón átkiabálva, mondandóját színes jelzőkkel tarkítva beszámolt álmáról. Amerotke gyorsan megmosdott, megtisztította kezeit és száját, felvette jelvényeit és kinyitotta az ajtót.

– Még egy szó az álmaidról és visszaküldelek az Élet Házába – figyelmeztette Prenhoét.

– Nem teheted meg, uram. Az ültetési évszak végén fogok vizsgázni.

– Akkor tanulj keményen. Prenhoe, a bíróság vár!

Amint elfoglalta székét és a papirusztekercsekre nézett, melyeket főtanácsadója átadott neki, Amerotke tudta, hogy az előtte álló ügy komoly és kényes. Felnézett. Mindenki a helyén ült és szokatlan módon nem őt nézték, hanem a fiatal kocsihajtó tisztet, aki az ítéletre várók helyén térdelt a párnákon. Amerotke rámosolygott. A fiatalember idegesnek tűnt, ruhájának bojtjait húzkodta vagy a csuklója körüli réz karpereccel játszott, ami hírül adta, hogy viselője tiszt az Anubisz ezred Párduc századában. Amerotke hallotta a pletykákat, maga Nofret továbbította neki, aki a városban értesült róla, mikor barátait látogatta. Amerotke mindig igyekezett távol tartani elméjét az ilyen locsogástól; óvatos volt, nehogy beszélgetés közben rávegyék, hogy olyasmit mondjon, amit ki lehet forgatni. Rápillantott főtanácsadójára.

– Azt hittem, ez az ügy még nem kész arra, hogy ezen az ülésen megtárgyaljuk.

A szigorú arcú főtanácsadó megrázta a fejét és a bíró szobája felé mutatott.

– Hagytam ott egy üzenetet reggel, uram, de annak a gonosztevőnek a támadása... – hangja elhalt. – Ez az ügy nem várhat tovább – tette hozzá.

Amerotke az ölében heverő papiruszt tanulmányozta. Ennek az ügynek a hírei végigsöpörtek Thébán a pletykafészek és rémhírterjesztők legnagyobb örömére. Az előtte térdelő fiatalember, Ramosze a Hatsepszut államcsínyében és ezt követő trónra lépésében létfontosságú szerepet játszó Omendapnak, Egyiptom hadserege főparancsnokának, Szenenmut és Hatsepszut személyes barátjának a legkisebb fia volt. Az összefoglalás szerint Ramoszénak közeli barátja volt két másik fiatal tiszt, Banopet és Uszurel, akik Pesedunak, a Kenyér Háza és az Ezüst Háza felvigyázójának voltak az ikerfiai. Pesedu, Egyiptom egyik leggazdagabb embere irányította a gabona árusítását és az ezüstbehozatalt a nomoszokból és a királyság nagyvárosaiból. A jelentés szerint Pesedu fiai összevesztek Ramoszéval, aztán kocsival kimentek a Vörös Földre, az Alvilág Csarnokához, a hatalmas labirintushoz, amit a hükszósok építettek a sivatagban. Ramosze állítólag követte őket a sivatagba, hogy kibéküljön velük, de amire az Alvilág Csarnokához ért, két társa már bement az útvesztőbe. Ramosze, hogy megráfálja őket, kifogta a lovakat a kocsijukból és visszavitte Thébába.

Eltelt egy nap, és a két fiatal tiszt nem tért vissza. Kutattak utánuk és megtalálták a kocsijukat, valamint egy nomádnak a maradványait, akit valószínűleg valami vadállat támadott meg. A

Vörös Földre küldött felderítők egy óriási oroszlán nyomait fedezték fel. Az oázis körül terjedő szóbeszéd szerint ez az állat, a "Csontok összetörője" vagy "a Húsevő", ahogy hívták, rettegésben tartotta a környéket. Ami a legfontosabb azonban, az az, hogy a két tisztnek semmi nyomát nem találták, így Pesedu megvádolta Ramoszét a meggyilkolásukkal. Amerotke befejezte az olvasást és felpillantott.

– Gyilkos vagy, Ramosze?

– Nem, uram.

A bíró felemelte kezét.

– Miért mentek ki a barátait a labirintushoz? Vittek fegyvereket?

– Igen, és borostömlőket meg ételt is – felelte idegesen Ramosze. – Nemrég egy ünnepségen dicsekedtek, hogy át tudnak jutni az útvesztőn és épségben kikerülnek.

– Ez nem hangzik nehéznek.

– Bíró uram, voltál már valaha az útvesztőben?

– Jártam arrafelé – Amerotke a főírnokra nézett. – Mit lehet tudni erről az útvesztőről, az Alvilág Csarnokáról?

– A legenda szerint, uram – felelte az írnok –, mielőtt az isteni uralkodóház kiűzte őket, a hükszósok nagy erődöt építettek az amarnai oázis közelében.

A főírnok, egy zömök, fellengzős ember örült, hogy nyilvánosan fitogtathatja tudását. Amerotke ujjával a térdén dobolt, nála ez annak a jele volt, hogy kezd türelmetlen lenni. A főírnok azonban ki akarta élvezni dicsőségének pillanatait.

– Egyiptom istenei azonban közbeavatkoztak – jelentette ki zengzetesen. – A nagy földkígyó, Apep megrázkódott...

– Más szavakkal földrengés volt? – vágott közbe Amerotke.

– A nagy kígyó megrázkódott – folytatta a főírnok. – Az erőd összeomlott, de a hükszós király sötét lelkű volt. Rabszolgákat és hadifoglyokat vezényelt ki a Vörös Földre, és a gránittömbökből egy óriási labirintust építtetett. A hükszósoknak örömet okozott a vérontás. Férfiakat, nőket és gyerekeket kergettek a labirintusba étel, víz vagy bármilyen élelmiszer nélkül. Sokan meghaltak, csontjaik ott fehérlenek az útvesztő homályos folyosóin.

A szentségtörő tett hallatán undorral teli mormogás hangzott fel. Megölni valakit és megtagadni testétől a tisztességes temetést a legnagyobb kegyetlenség volt, mert megtagadta a lélektől a lehetőséget, hogy nyugatra távozzon a messzi horizonton túl.

– Néha – folytatta a főírnok – vadállatokat engedtek az útvesztőbe. Azok is eltévedtek és emberhúson kellett élniük, hogy életben maradjanak.

– És most? – szólt közbe Amerotke. – Lehetséges, hogy még mindig vadállatok élnek az útvesztőben?

Prenhoe felemelte íróvesszejét.

– Én kétlem, uram – zavartan mosolygott, ahogy a főírnok rosszállón csettintett nyelvével.

– Folytasd, Prenhoe – mondta Amerotke.

– Az Alvilág Csarnoka bonyolult tekergő labirintus, de egy vadállat, például oroszlán vagy hiéna talán megtalálná a kivezető utat – magyarázta a fiatal írnok, és letette az íróvesszőt. – De kétlem, hogy egyáltalán bemennének.

A főírnok, igyekezve visszaszerezni tekintélyét, felemelte kezét, hogy szólni kíván.

– Van még valami.

Amerotke bólintott.

– Az Alvilág Csarnoka magányos és rossz hírű hely. A sivataglakó nomádok sosem lépnek be oda. De az évek során az udvar fiataljai, csintalan kölykök – arca megvető mosolyba ráncolódott – néha bementek, hogy próbára tegyék bátorságukat.

– És?

– Néhányan visszajöttek, uram. Mások nem.

– Mit értesz ezalatt?

– Egyszerűen eltűntek. Azt beszélik, démonok tanyáznak ott, hogy foglyul ejtsék a testet és a lelket egyaránt.

Amerotke az oszlopcsarnokon keresztül beáramló napsugarakat nézte, a fényben táncoló porszemeket. Szerette volna azt mondani, hogy nem hisz a démonokban, emberek nem tűnhetnek el csak úgy a föld színéről.

– Keresték ezeket az eltűnteket? – kérdezte.

– Ó igen, bíró uram, de semmi nyomukat nem találták. Csak azoknak a csontvázait, akiket a hükszósok öltek meg.

– És ezúttal? – Amerotke türelmetlenül dobolt a térdén.

– Két fiatal tiszt tűnt el, a fáraó egyik főminiszterének ikerfiai.

Amerotke Ramoszéra nézett. A fiatalember kétségtelenül ostobán viselkedett, de vajon bűnös-e gyilkosságban?

– Alapos kutatást végeztek? – kérdezett rá.

– Igen, uram. Engedelmeddel behívnám a tisztet, aki felelős volt érte.

Amerotke beleegyezett, a főírnok felállt és tapsolt egyet.

– Engedjétek Kharfut a bíróság elé!

Hátul mozgolódás látszott. Aszural arrébb lépett és egy magas, izmos férfi közeledett lendületes léptekkel. Bőrsisakot viselt, térdig érő lovaglósizmákat, a harcosok bronzsatos ágyékkötőjét és meztelen mellkasán keresztbevetve egy széles bőrvet, melynek zsebei és tartói üresek voltak. Tanúk nem hozhattak fegyvereket Théba főbírája elé. Amerotke a kis Maat-szentély előtt heverő skarlátvörös párnákra mutatott. A katona lekuporodott, ujjait a szentélyre tette és megismételte a rövid esküt, amit egy írnok olvasott fel. Amerotke alaposan szemügyre vette Kharfut. Tipikus katona volt, nap- és szélcserezte bőrrel, beesett arccal. Összeszűkült szemei arról árulkodtak, hogy gyakran ki voltak téve a forró napfénynek és a sivatagi szeleknek. Izmos testén sebhelyek voltak, melyek mostanra rózsaszín hurkákká gyógyultak be. Amerotke észrevette a rojtos csuklóvédőket és az övhöz erősített kék és vörös tollakat. Katona, de piperkőc is, vont a következtetést. Olyasfajta ember, aki szeret a sörözőkben hencegni és a táncosnőkkel szemezni.

– Te vagy Kharfu?

– Igen, uram.

– Vedd le a sisakodat a bíróság előtt – mondta halkán Amerotke.

A katona sietve engedelmeskedett.

– Katona vagy?

– Főfelderítő az Isis ezredben, a Gazella csapatban.

– És téged küldtek ki az eltűntek keresésére?

– Engem és a csapatunkból még egy tucatnyi embert. Az eltűnésüket követő reggel korán indultunk.

– És mit találtatok?

– Egy kocsi. A lándzsatartó és a tegezek üresek voltak.

– Tehát a két tiszt fegyvereket vitt a labirintusba?

– Úgy tűnik, uram. Megtaláltuk egy tábornok maradványait, egy törött kupát és üres borostömlőt. Találtunk még valamit, ami egy nomád maradványa kellett hogy legyen: némi vér, csontok és szakadt ruhadarabok egy oroszlán lábnyomai mellett. A nomád a közeli oázisból jöhetett, a dromedárja elmenekült.

- Lehetséges, hogy az oroszlán támadta meg az eltűnt embereket?
A felderítő megrázta a fejét.
- Egy emberemet elküldtem, hogy kerülje meg a labirintust. Nem találtunk állati nyomokat körülötte.
- Hány bejárata van az útvesztőnek?
- Öt vagy hat. Nem találtunk nyomokat egyiknél sem, csak annál, amelyiknek közelében a kocsit hagyták.
- Folytasd.
- A nyomok már elhalványultak, de az embereim jók. Kiderítették, hogy két ember ment be. Amerotke a vádlottra mutatott.
- Lehetséges, hogy ő is bement?
- Talán, de semmi nyomát nem láttuk.
- Honnan tudhatjuk, hogy a két tiszt nem vándorol még mindig eltévedten a labirintusban éhesen vagy szomjúságtól örülten?
- Nem hiszem, hogy még élnek, uram. Úgy tűnik, Uszurel magával vitte díszes vadászkiürtjét. Ha eltévedtek volna, megfújta volna. Ráadásul mondtam néhány felderítőmnek, hogy fűjják meg a sajátjukat. Nem érkezett válasz.
- És azután mit csináltál? – kérdezte Amerotke.
- Óvakodtunk attól, hogy bemenjünk. Nem ijesztett meg a szóbeszéd, de elképzelhető volt, hogy az emberevő oroszlán ott rejtőzködik. De néhány emberem már harcolt hegyvidéki területeken, és jó mászók voltak, a labirintus kötömbjei pedig ölnyi távolságra vannak egymástól.
- Aha – Amerotke mosolygott és helyet változtatott. – Tehát őrszemeket küldtél a tömbök tetejére?
- Igen, uram. Egyikről a másikra ugráltak. Fárasztó volt, de meg tudták tenni. Átfésülték az egész labirintust. Találtak más csontvázakat, azokét a szerencsétlenekét, akik évekkal ezelőtt haltak meg ott. De Banopet és Uszurel tiszteknek semmi nyomuk nem volt.
- Rendben – a főbíró Ramoszéhoz fordult. – És a te változatod mi?
- Két nappal ezelőtt, uram, nekem és a két barátomnak volt egy vitánk.
- Miről?
- Bátorságról. Azt akarták, menjek velük a labirintusba. Elutasítottam, mire gyávának neveztek.
- Hol történt ez?
- Egy sörözőben, közel a csónakkikötőhöz. Azt mondták, akkor nélkülem mennek – a fiatalember idegesen babrálta az aranyláncot a nyaka körül. – Másnap reggel megjelentek a házamnál, én újra visszautasítottam az ötletet, ők pedig nevetve és gúnyolódva elhajtottak.
- És te úgy döntöttél, utánuk mégy?
- Igen, uram, ám amikor odaértem az Alvilág Csarnokához, már késő délután volt. A barátaim nem voltak ott, de énekszót hallottam, azt hiszem, Uszurel volt az...
- Énekelt? – Amerotke előrehajolt.
- Csak néhány hangfoszlányt hozott magával a szél. Dühös lettem, és úgy gondoltam, megleckéztetem őket. Kifogtam a kocsi elöl a lovaikat és visszamentem velük Thébába.
- Nem volt ez ostobaság?
- Jobban belegondolva igen, uram, de tréfának szántam. Mindig azzal dicsekedtek, milyen kemény legények. Gondoltam, egy kis séta hazafelé majd lehűti a büszkeségüket. Katonák voltak, jól felfegyverezve.
- És az oroszlán? – kérdezte Amerotke. – És a nomádok?
- A nomádok sosem támadnak meg fegyveres katonákat – felelte Ramosze. – Ami az

oroszlánt illeti, nem tudtam róla.

– Mégis ostobaság volt – Amerotke felemelte kezét jeleként, hogy ítéletet fog hirdetni. – Nincs kétség, hogy ez a két fiatalember meghalt. Egyikük sem szökevény fajta, nem volt okuk rá, hogy ne térjenek vissza Thébába. Bizonyíték van rá, hogy beléptek az Alvilág Csarnokába, de azt semmi nem bizonyítja, hogy ki is jöttek. Te, uram – mutatott Ramoszéra –, ostobán viselkedtél. Úgy döntöttem, hogy vádat emelek ellened – egy intéssel elküldte a felderítőt.

Ramosze a sarkára ült és az arca elé emelte kezét. A hivatalnokok mozgolódtak, suttogtak maguk közt, egyetértően bólogatva Amerotke ítéletére. A háttérben álló nézelődők is halkán beszélgettek. Amerotke intett egy pohárnoknak, aki odasietett hozzá egy pohár hűvös *maruval*, fehérborral. Amerotke belekortyolt, aztán visszaadta. A hivatalnokok előresiettek, hogy felkészítsék a termet a formális kihallgatásra. Nagy párnákat rendeztek el a padlón.

Amerotke a terem hátuljában történő mozgás felé pillantott. Valu, a királyi ügyész totyogott előre hivalkodó öltözkéében, fehér vászonköntösben, válla körül brokátstólával, ezüsthegyű szandálja csattogott a padlón. Valu alacsony volt, alig volt nyaka, arca pedig hájhurkákba ráncolódott, ami majdnem elrejtette csillogó, sötét szemeit. Amerotkét mindig egy folyton keresgélő verébre emlékeztette. Érkezése némi elfojtott nevetést okozott. Valu mindig festette az arcát, akár egy asszony, szemei alját fekete *Kohl*al húzta ki, szemhéját zöldre mázolta, ajkát kárminvörösre, és arcán több pirosító volt, mint egy kurtizánén. Kifulladásra térdelt le a párnára, és meghajolt Amerotke felé. A bíró észrevette, hogy körmei ugyanolyan színű zöldre vannak festve, amilyenek csuklóján a karperecek.

– Uram – vigyorgott. – Igazságos és bölcs döntést hoztál.

– Üdvözöllek, Valu úr – mondta Amerotke, és az ügyészt tanulmányozta. Valu nem fogja hagyni, hogy elaltassák a figyelmét. Szerette butának tettetni magát, de könyörtelen és ambiciózus volt, megjelenése meghazudtolta azt a hírért, hogy ravaszságát még egy mongúz is megirigyelné. Mióta elhagyta az Élet Házát, Valu Théba egyik legkiválóbb törvénytudójának bizonyult, ő volt a fáraó szeme és füle, az összeesküvések felkutatója, az isteni uralkodóház ellenségeire vadászó kutya. Minden fontos ügyet a királyi ügyész adott elő. Valut nem érdekelte, kit bánt meg. Úgy tekergett és forgolódott, mint egy kígyó, arra hivatkozva, hogy csak a fáraó akaratának engedelmeskedik, és ki támadhatta volna ezt meg?

– Jó és bölcs döntés, bíró uram – ismételte Valu –, illik ahhoz, aki magas hivatalt tölt be a Két Igazság Csarnokában.

– Nem hiszem, hogy bölcs vagy jó döntés volt – vágott vissza Amerotke. Ha beleegyezett volna, hogy jó döntés volt, elfogultságot árult volna el és elszomorította volna Omendap tábornokot.

– Uram? – Valu színlelt meglepetéssel vont fel borotvált szemöldökét. – Nem tudlak követni.

– Hogy mi bölcs és jó, azt a bíróság fogja eldönteni. Az én döntésem csupán hideg logika eredménye. Szóval, mit mondasz, fáraó szeme és füle?

– Olvastam a bizonyítékokat – felelte Valu, megnyalva ajkát és összedörzsölve kezzeit, majd leereszkedett és a sarkára ült.

– És?

– Tudjuk, uram, hogy két fiatal tiszt ment ki az Alvilág Csarnokához. Elfogadható bizonyítékunk van rá, hogy nem találkoztak vadállattal vagy bármilyen más ellenséggel a Vörös Földön. Elfogadjuk, hogy beléphettek a labirintusba. De amennyiben ez történt – Valu széttárta karjait –, vagy megtalálták a kivezető utat, vagy eltévedtek – Valu mosolygott. – És tudjuk a felderítőktől, hogy már nincsenek ott.

Amerotke megborzongott a félelemtől. Mindeddig Ramoszét csak ostobasággal, gyerekes tettel vádolhatták, de Valu más irányba vezeti a tárgyalást. Sokkal komolyabb vádat akart

kibogozni az elhangzottakból.

– Nem fűzök ehhez kommentárt – jelentette ki Amerotke. – Valu úr, fejtsd ki az esetet.

Valu sóhajtott és számolni kezdett vaskos ujjain.

– Ez a két fiatalember nem jött vissza Thébába. Nincsenek a labirintusban. Nincs rá bizonyíték, hogy ember vagy állat megtámadta volna őket. Itt van Ramosze, aki nyíltan bevallja, hogy komolyan összevesztek, kigúnyolták egymást a két eltűnt emberrel – Valu felemelte a fejét, hátradőlt, kezét leengedte a combjára. – Én, a fáraó szeme és füle, fenntartom, hogy Ramosze nemcsak elvette a lovaikat, hanem odament és megölte ezt a két fiatalembert, akiknek teste még mindig a Vörös Föld forró homokjában fekszik.

– Gyilkossággal gyanúsítod őt? – kérdezte Amerotke, egy intéssel lecsendesítve a zajongást.

– Igen, uram, kettős gyilkossággal!

Negyedik fejezet

Hórusz templomának kerti tornyában a pap szolgája és testőre, Szato fáradtan felvonszolta magát a kanyargós kőlépcsőn a tetőkamrán kívüli lépcsőházba. Szato tényleg fáradt volt. Korábban aznap több bort ivott, mint kellett volna, aztán egy fiatal örömlánnyal mókázott az egyik bordélyban. A lány életteli és energikus volt, olajozott teste vonaglott alatta. Szato még mindig érezte parfümjét, emlékezett sima arcborára és az olajozott parókára a fején. Szato egyszer már felmászott a lépcsőn, de eszébe jutott a sütemény és a sör, ezért visszament a konyhába és felszedte a tálcát, amit egy kis szekrényben hagyott a lépcső aljánál. Olyan fáradt volt!

– Már az ágyamban kellene lennem – nyögte.

De éppen sötétedett, és az idős pap, Prem atya a csillagokat fogja tanulmányozni, mielőtt lejön aludni. Szato fog örködni éjjel. Néha Prem már a korai órákban felkelt, mert álmában látomása volt és egyeztetni akarta a szent könyvekkel. Ilyen esetekben Prem mindig egy korsó sört és mézessüteményt akart. Elmagyarázta, hogy az asztrológia és az asztronómia, a látomásokról nem is beszélve, élesítették az elmét és meghozták az étvágyat, de mindezt fogatlan mosollyal mondta, és Szato néha azon tűnődött, nem nevet-e rajta a pap. Különös ember volt ez a Prem. A feje kicsi, erekkel behálózott és csontos, de a tudás és ismeretek valóságos kincsesára. Véniséges vén volt, aki gyerekkora óta az Élet Házában tanult és Hórusz templomában imádkozott.

– Szükségünk van Hóruszra – mondaná az idős pap. – Egyiptom gyémánszemű aranysólyma a mi védelmezőnk. Kitárt ezüstszárnyaival Hórusz védelmezi Egyiptomot a halál angyalának hirtelen lecsapása elől, a fekete démon elől, ki az egekből száguld alá, hogy fájdalmat, éhínséget és háborút terjesszen.

Szato szünetet tartott lépcsőmászás közben, és a sötétséget fürkészte. A torony régi volt, meredeken emelkedett a magasba a körülötte lévő fák és kertek közül. Egyesek szerint a hükszósok építették erődítményként, hogy leigázva tartsák a Két Föld népét. Most az akadémia része volt, és azok használták, akik az eget tanulmányozták.

– Na végre – szuszogta Szato. Elérte a lépcső tetejét, letette a bőrtáskát, amit cipelt, kioldotta ócska katonavívót és a sarokba hajította. Prem különös ember volt. Egyesek azt mondták, fiatal korában harcolt az utolsó hükszósok ellen; természetes volt, hogy félt ettől a toronytól és a szellemektől meg démonoktól, amik kísérthetik.

Szato bekopogott a kamra ajtaján.

– Isteni Atya!

Nem jött válasz. Fenn lehet a tetőn, mormolta Szato, és feljebb kapaszkodott. Igen, a torony

tetején nyitva volt az ajtó. Szato kinyitotta és kinézett rajta. Az éjszakai ég kékesfekete volt, a csillagok tisztán látszottak. Prem ott volt, háttal állt neki. Szalmakalapja a fején volt, védve a hűvös éjszakai szellő ellen, görnyedt vállait vastag fehér kendőbe burkolta.

– Isteni atya, itt vagyok.

A pap intett, hogy tudomásul vette, aztán lehajtotta fejét. Szato sóhajtott, becsukta az ajtót és lebandukolt a lépcsőn. Premet lefoglalták a különböző csillagképeket ábrázoló térképei. A mai éjszaka szerencsés volt, olyan, amit a templom jónak ítélt az égbolt tanulmányozására. Prem meg fogja keresni a "Libafejet", az "Ezrek Csillagát" vagy akár egy olyan nagy üstököst is, amit az örök tűz cseppjeiként emlegetett.

Szato egy zsámolyra ereszkedett és a fal érdekes festményeit nézte. Vérszomjas tekintetű, fekete nyelvűket kiöltő griffmadarak üldöztek oroszlánokat és más lényeket vérvörös tájon át, mögöttük különös fegyverzetű férfiak vezették harci kocsijaikat. Szato eltűnődött, ezek a hükszósok lehetnek-e, a mohó, kegyetlen vadászok?

Ekkor hangot hallott és felállt. Az éjszakai szél volt csak, vagy valamilyen állat siklik a lépcsőkön? Szato feljebb húzta ruháját és nyugtalanul körülnézett, kígyók vagy skorpiók után kutatva a lépcsőházat és a lépcsősort. Semmit nem látott. Szellemelek lehettek? Az ágyasok, azok a folyton fecsegő nőszemélyek mindig a templom múltjáról szóló történetekkel ijesztgették a gyerekeket, az alatt fekvő sötét barlangokról és folyosókról beszéltek, melyekben állítólag hemzsegték azoknak a szellemei, akiket a hükszósok lemészároltak. Nem hallotta-e ő maga is, hogy a hükszósok párduccal vadásztak emberre? Szato elfintorodott és azt kívánta, bár jönne már le az öreg, akkor mindketten aludhatnak és megnyugodhatnak egy időre ezekben a nyugtalan időkben. A többi templom főpapjai összegyűltek, látszólag hogy teológiai kérdésekről vitázzanak, azonban mindenki tudta az igazi okot. Hatsepszut, a királynő fáraóvá nyilvánította magát. Elfogadhatja-e ezt a papi rend? A hadsereg imádta Hatsepszutot győzelméért, a kereskedők és bankárok hízelegtek neki, mert a kereskedelem helyreállt és fejlődött; az udvaroncok azonban, akik a mostanra kegyvesztetté vált Rehmire vezírral tartottak, még mindig azt remélték, alááshatják a fáraónő hatalmát. Hadd uralkodjon, gúnyolódtak, de pártfogolják-e őt az istenek?

Szato hallotta, ahogy fenn kinyílik az ajtó, aztán meghallotta Prem ziháló lélegzetvételét és lépéseit, ahogy óvatosan leereszkedett a lépcsőn. Szato felállt. Valami megcsendült és legurult a lépcsőn, Szato a guruló gyűrű után sietett, amikor az megállt, felkapta és visszakapaszkodott. Prem már kinyitotta szobájának ajtaját és bement.

– Hagyd az asztalon – suttogta Prem atya. Háttal az ajtónak ült egy zsámolyon, kezével az ajtóhoz közeli asztal felé intett.

Szato engedelmessé vált, aztán kiment, becsukta maga mögött, és az idős pap, szokása szerint, rátolta a reteszt. Szato leült, kinyitotta bőrtáskáját, beleharapott a benne lévő süteménybe és majdnem megfulladt, amikor meghallotta a pap szobájából jövő borzalmas sikolyt. Sosem hallott még embert így ordítani, ilyen tiszta kínnal és rettegéssel. Szato eldobta a süteményt, felugrott és dörömbölni kezdett a pap ajtaján.

– Isteni atya! Isteni atya!

Nem érkezett válasz. Szato lerohant a lépcsőkön, megcsúszott és megrándította a bokáját. Káromkodva és átkozódva ért le, kivágta az ajtót és kirohant a kertbe, segítségért kiáltozva. Nem mert messzire menni a toronytól, mert mi van, ha az orgyilkos még mindig ott van és menekülni próbál? Visszafutott az ajtóhoz és ott állt, teljes erejéből ordítva, csak akkor hagyta abba, amikor örök rohantak oda kivont karddal a fűvön át. Mások is felé siettek, papok a templom területén álló más házakból.

– Segítsetek Prem isteni atyának!

Az örök félrelökték és felrohantak a lépcsőkön. Szato követte őket a zsúfolttá vált lépcsőházban. Szato meglökte az ajtót; még mindig be volt zárva és el volt reteszelve.

– Az isteni atyát megtámadták – lihegte. – Hallottam, ahogy felkiált.

– Az ablak! – kiáltott fel az egyik ör.

– Lehetetlen! – mondta egy másik. – Legalább tíz ölre van a földtől!

– Kötélről még nem hallottál? – vakkantott rá az őrség parancsnoka.

Az örök lesiettek. Szatót félrelökték az útból, hoztak egy szikomorfa tuskót és a parancsnok irányításával betörték az ajtót. A másik oldalon letört a fából készült zár, a bronzretesz elgörbült és az ajtó bőr csuklópántjain lógott befelé. Az örök benyomakodtak, Szato utánuk.

A szobában rózsavíz és pergamen szaga érződött, és valami másé, a vérontás átható, fémes szaga. Prem teste az ágyon terült el, régi szalmakalapja a padlóra gurult, az okos, öreg fej pedig vérben ázott, vér szivárgott a fejtámlán és a vászontakarókon is.

Szato elfordult és a sarokban álló réztálba hányt. A papok a főpap, Hani vezetésével megérkeztek.

– Hórusz leheletére – suttogta hangosan Hani. – Betörték a fejét!

Szato visszament az ágyhoz. Hani úrnak igaza volt: az idős pap homlokát betörték. Arcának mindkét oldalán hosszú sebhelyek voltak, melyek mintha egy óriási macska karmolásai lettek volna.

– Mintha valamilyen állat járt volna itt – jelentette ki az őrség parancsnoka.

– Hogyan? – kérdezte Hani.

Szato a válla fölött hátrapillantott. Az ablak fatáblái zárva voltak. Odament és egy lökéssel kinyitotta őket. Belélegezte az éjszakai levegőt és lenézett a szédítő magasból. Fáklyát tartó örök néztek fel rá.

– Nincs nyoma se embernek, sem kötélnak – kiáltott fel neki egy katona, és a torony aljára mutatott. – A föld nedves és sáros, de nincsenek lábnyomok.

Szato becsukta az ablaktáblákat.

– Mit mondtak az örök? – kérdezte Hani.

– Atyám, bárki is ölte meg az isteni atyát, nem az ablakon át távozott.

– Az lehetetlen – csattant fel a parancsnok. – Az ajtó belülről be volt zárva.

– Ellenőrizzék a torony tetejét! – rendelte el Hani.

Az örök kisiettek, felcsattogva a lépcsőkön, majd lehangoltan tértek vissza.

– Semmi, atyám, csak egy kis asztal és két párna.

A szoba elcsendesült. Szato látta, mit gondolnak a katonák. Démonok kísértik a tornyot. Lehetséges, hogy valamiféle sötét erő, az alvilág árnya feljött és borzalmas módon megölte az isteni atyát? Hani az ágyhoz ment és egy takarót gyengéden Prem vértől bemocskolt arca fölé húzott.

– Vigyék a holttestet a Holtak Házába. – rendelte el. – Hadd tegyék a dolgukat a balzsamozók.

Hani a bejáráthoz vonult, aztán visszafordult, fejét felszegte. Hegyes orra a levegőt kaszálta, nehéz szemhéjú szemének pillantása végigpásztázta a szobát.

– A palotába megyek – jelentette ki. – Ez már a második halál a templomunkban. Értesítenem kell az isteni fáraót.

Felső ajkad Ízisz,
Alsó ajkad Nephtüsz.
Nyakad az Istennő,
Fogaid kardok,

Húsod Ozirisz,
Kezeid isteni lelkek.
Ujjaid kék kígyók,
Oldalaid mint a hold oldalai
Te vagy a mi atyánk és mi a te fiaid vagyunk
Te vagy az idős ember botja
Te vagy a gyermek felnevelője
Te vagy a kenyér az éhezőknek
Te vagy a bor a szomjazónak
Te vagy Egyiptom arany védőpajzsa.

Amerotke homlokát a földhöz érintve térdelt a Meghallgatás Csarnokában, ami a Bankettek Csarnokával párhuzamosan feküdt az Évmilliók Házában. Fehér tömjénfelhők szálltak fel ezüsttartókból, keveredve a fűszerek keserédes illatával és a falakon elhelyezett rózsák és számtalan virágfüzér émelyítő illatával. Amerotke előtt egy kékeszöld és sárga emelvény állt, melynek szentély formája volt, stukkódíszes oszlopai és tetején egy sor aranyból formált kobra. Az emelvényen ott ült Hatsepszut, Egyiptom fáraónője.

Amerotke fél füllel hallotta a szentély két oldalán álló kórus énekét. Kényelmetlenül érezte magát, de a protokoll és az etikett szabályait betartva leborulva maradt. A csarnok két oldalán drágakövektől ragyogtak a falak, a halványzöld mennyezetben az ezüstcsillagok együtt ragyogtak a kék márványpadlóra eső napsugarak visszatükröződéseivel.

Amerotke ráébredt, hogy nagy kegyben részesítik. A fáraó maga elé rendelte erre a ragyogó meghallgatásra, így egész Egyiptom láthatja, milyen nagyra értékeli a Két Igazság Csarnokának főbírját. Az éneklés abbamaradt, úgy halványulva el, mint dallam a szélben.

– Feltérdelhetsz.

Amerotke engedelmeskedett, és a kényelem kedvéért az előtte levő tollal töltött párnára térdelt. Hatsepszut a nagy, arany- és elefántcsont díszes, drágakövekkel ékes alabástromtrónon ült, ékszerekkel kirakott szandáljait oroslánlábú zsámolyon nyugtatta. Fehér ruhája fölött az értékes *nemesz* omlott a vállára, ami Egyiptom fáraóinak fejét takarta. Ezen a napon a keselyű fejéket viselte a ragyogóan festett strucctollak közti aranykoronggal. Amerotke a fáraónő olajbarna bőrű, gyönyörű, de közömbös arcát figyelte. Hatsepszut alig húsz nyarat ért meg, de már kezében tartotta a kampós végű botot és ostort, a Két Föld feletti hatalom jelképeit. Kohllal kihúzott szeméi a csarnok távolába néztek, kagylóvörösre lakkozott körmeit a trón ugró párducot formázó karfáiba mélyesztette. Jobbján a fehérbe öltözött Szenenmut állt, férfias arca mosolytól ráncolódott. Egyik kezét a trónon nyugtatta, a másikkal megérintette a nyakában függő melldíszet, mely hírül adta, hogy ő Hatsepszut első minisztere, Egyiptom vezíre.

Szenenmut köhintett és Amerotkéra kacsintott. A főbíró elvörösödött a zavartól. Nagy kegyet nyilvánítottak ki irányában, válaszolnia kell rá.

– Látom az arcodat, ó, isteni fáraó. Ragyogásod megérinti szívem. Lelkemet eltölti az öröm fenséged látására – Amerotke meghajolt.

Szenenmut összecsapta kezeit annak jeleként, hogy a meghallgatás véget ért. A merevített kék-fehér fejfedőt, bronz mellvértet és fémmel szegecselt bőrruhát viselő örök megfordultak és az ajtó felé masíroztak, egyik kezükben lándzsával, másikban az íbisz ezred jelképével díszített pajzssal. Amerotke ott maradt, térdelve. Megjelent két szolgáló, és aranyozott selyemfüggönnyel vontak az emelvény elé, eltakarva az isteni fáraót a halandók szeme elől. Amerotke még mindig várt. A parfümhordozó, a fáraó papucsainak őrzője, a királyi legyezőhordozó, a kamarások és egyéb udvari talpnyalók elhagyták a termet. Amerotke átpillantott a válla fölött. Csak néhány ór

állt az ezüsstel borított ajtók mellett. Feltűnt Szenenmut és odasétált hozzá az oszlopok közt. Mindkét kezét kinyújtotta és felsegítette Amerotkét.

– Kicsit megterhelő – vigyorodott el a vezír –, de őfelsége ragaszkodik hozzá, hogy megmutassa isteni ragyogását, ahogy ahhoz is, hogy kimutassa, mennyire értékeli a Két Igazság Csarnokának főbíróját.

– A térdnek fájdalmas tud lenni – felelt Amerotke –, de kibírható.

– Hatsepszut mindjárt fogad.

Szenenmut egy szűk folyosón vezette végig, a falakat mindkét oldalon színes képek díszítették. Amerotke meglepődve vette észre, milyen újak a képek, mindegyik Hatsepszut pár hónappal ezelőtti, a mitannik felett aratott győzelmét ábrázolta.

Hani, Hórusz főpapja várakozott egy előszobában. Mellette ült felesége, a magas, erőteljes arcvonású Vekhlisz, szemei erősen kifestve, szája kirúszozva. Vállaira fekete, olajozott paróka ezüstbevonatban végződő fürtjei omlottak le. Vekhlisz parancsoló külsejű, karvalyorrú asszony volt, csillogó szemekkel és mesterkélt arckifejezéssel. Amerotke gyerekkora óta ismerte. Megállt és meghajolt előtte.

– Jó látni téged, hölgyem.

Vekhlisz mosollyal vette tudomásul a köszöntést.

– Téged is, Amerotke. Tetteid és szavaid Théba-szerte híresek – Vekhlisz odalépett hozzá és kezei közé fogta a férfi arcát. Szemében könnyek fénylettek. – Úgy tűnik, mintha csak tegnap lett volna – suttogta –, amikor a templom kertjében sétáltam veled, Amerotke, hogy megmutassak neked egy énekesmadarat. Olyan csendes, éles szemű fiú voltál! Szükségünk van rád, Amerotke. Csatlakoznod kell hozzánk a gyűlésen a Hórusz-templomban. Jelenléted segítené az isteni fáraó ügyét és a férjemét is.

Amerotke meghajolt és követte Szenenmutot Hatsepszut belső szobájába. A falakat díszítetlen fehér mészkőből emelték. Hatsepszut félretette minden királyi díszét. Egy párnán ült a padlón, hátát a falnak vetve. Fölötte nyitva volt az ablak, és Hatsepszut meglazította ruháját, hogy érezze az esti szellőt.

– Mindenre, ami szent – vigyorodott el –, a hatalom és méltóság nagyon fárasztó tud lenni! Szenenmut, csukd be az ajtót – kinyújtotta kezét, hogy Amerotke megcsókolhassa, aztán néhány párna felé intett. – Helyezkedj el olyan kényelmesen, ahogy tudsz.

Amerotke és Szenenmut lekuporodtak a padlóra fáraójukkal szemben. A főbíró kissé zavarban volt. Hatsepszut most úgy nézett ki, mint bármelyik fiatal nő, szemei csillogtak, ajkai enyhén szétnyíltak, mintha egy ünnepségen táncolt volna és most idejött volna pihenni. Amerotke emlékezett rá, hogyan találkozgatott vele régebben apjának udvarában, így üldögéltek és történeteket meséltek egymásnak. Most ez a fiatal nő, aki megszerezte a fáraói koronát, aki köztudottan ragaszkodott a méltóság minden jeléhez, úgy ült, mint egy piaci kofa, aki kész megvitatni a szomszédság pletykáit.

– Kérsz valamit inni? – kérdezte Hatsepszut. – Van fehérbor és jéghideg szörbet.

Amerotke megrázta a fejét.

– Nem kellett túl sokáig térdelned? – kérdezte a fáraónő csintalan mosollyal.

– Felség – felelte Amerotke könnyedén –, minden másodperc megérte.

Hatsepszut hátravetett fejfel nevetett. Közelebb hajolt és a férfi vállára csapott.

– Olyan rosszul hazudsz, Amerotke – arckifejezése komollyá vált. – Hallottam annak az alávaló Nehemunak a támadásáról a bíróságon. Elrendeltem, hogy holttestét tegyék közszemlére a falakon – tekintete megkeményedett. – Tiszta és érthető figyelmeztetés lesz, hogy senki ne emeljen kezét a fáraó hivatalnokaira! – felemelt egy legyezőt és legyezni kezdte az arcát. – Szóval Omendap fiát gyilkossággal gyanúsítják?

– A királyi ügyész gyilkosnak tartja. Azt állítja, Ramosze két társa nem az Alvilág Csarnokában tévedt el, hanem Ramosze megölte őket és testüket eltemette a sivatagban. Nem sokkal később egy nomád rátalált a kocsira, amit feltehetőleg ki akart fosztani, de egy oroszlán megölte.

– És Ramosze elvitte a lovaikat? Egy gyilkos nem tette volna – mondta Hatsepszut. – Bevallotta, hogy kiment a Vörös Földre, hogy megkeresse két társát. Valószínűtlen, hogy egy gyilkos ezt bevallotta volna.

Amerotke megrázta a fejét.

– Nem ez az igazság, úrnőm. Mielőtt elhagytam volna a bíróságot, tanulmányoztam az ügyész által benyújtott bizonyítékokat. Ezek szerint Ramosze elvitte a lovakat és visszament Thébába. Ekkor már esteledett. Ha minden a tervei szerint történik, eljut a városba és senki nem jön rá semmire. A királyi ügyész azt mondta, tanúkkal tudja bizonyítani, hogy Ramosze senkinek nem mondta el, hová megy vagy mit fog tenni. Mindössze annyit mondott az egyik szolgának, hogy kikocsizik a Nílus mentén és nem lesz sokáig távol.

Szenenmut arca elkomorult. Gyors pillantást vetett Hatsepszutra.

– Ramosze kocsija azonban balesetet szenvedett a visszaúton – folytatta Amerotke. – Semmi komoly, csak az egyik kerék lazult meg, és meg kellett állnia. Az egyik ló, amelyiket társai kocsijától hozott el, elszabadult és egyenesen egy lovas őrszembe futott, aki elfogta, és követve a nyomokat visszafelé találkozott Ramoszéval, aki éppen indulni készült. A tiszt vallomása szerint Ramosze megpróbált elmenekülni. Elengedte a másik lovat, amit elhozott, és úgy hajtott el, mintha az alvilág minden démona üldözné.

– De a kerekek újra meglazultak – vágott közbe Szenenmut.

– Igen, uram, és Ramoszénak meg kellett állnia. Az őrszem mostanra már nagyon gyanúsak találta a dolgot. Láttá, hogy a lovak, amiket Ramosze magával vitt, drága fajták voltak. Ami azt illeti, egyikükön rajta volt Pesedu bélyege.

– Miért nem küldött ki a szolgálatban lévő tiszt egy őrszemet ehhez az Alvilág Csarnokához? – kérdezte Hatsepszut élesen.

– Esteledett – felelte Amerotke. – A lovaik már fáradtak voltak, élelem sem volt náluk elég, és jobban ki akarták kérdezni Ramoszét.

– Hány ember ismeri ezeket a részleteket?

– Mostanra, úrnőm, majdnem egész Théba. Úgy fog tűnni, hogy Omendap fia hazudni akart.

– Tehát – Szenenmut a térdeire könyökölt és összeillesztette ujjhegyeit – itt van nekünk Ramosze története és a királyi ügyész vádjai. Látom, merre akarja vezetni a bíróságot Valu a ravasz kis agyával. Azt a képet fogja festeni Ramoszéről, hogy lopva hagyta el Thébát, kiment az Alvilág Csarnokához, megölte két társát, eltemette a testüket a homokban és elkötötte a lovaikat, azt tervezve, hogy egyszerűen elhajt. Ha a lovas őrszem nem akad rá Ramoszéra, a nomádokat vagy a líbiai rablókat okolták volna.

– Én is azt hiszem – mondta Amerotke.

– Említették azt is, hogy az eltűntek nyomai a labirintus felé vezetnek – jegyezte meg Hatsepszut.

Amerotke kinézett az ablakon. Nofret már vár rá. Azon tűnődött, hová mehetett Szhufoj. Prenhoe azt suttogta, látta, amint Szhufoj Maiarhhal, a kurtizánnal beszél. Amerotke az ajkába harapott. Kíváncsi volt, Maiarh a kis törpe számára is fenntartja-e ajánlatát.

– Bíró uram – Hatsepszut előrehajolt, festett körmei a térdébe mélyedtek –, visszafojtott lélegzettel várunk.

– Az útvesztőbe vezető nyomok semmit nem jelentenek – mormolta Amerotke. – Ha valóban az eltűnt tisztek nyomai is, csak annyit bizonyítanak, hogy a bejáratnál álltak.

– De meg tudott Ramosze ölni két katonát? – kérdezte Szenenmut.

– Miért ne? – Amerotke keze fejével megtörölte a száját. – Tegyük fel, hogy odahajt a kocsijával. A társai már fáradtak, talán részegek is, hiszen bort is vittek magukkal. A labirintus bejáratánál állnak, amikor Ramosze megérkezik. Kitámolyognak, hogy találkozzanak vele, gúnyolódnak és füttyögnek. Ramosze képzett íjász. Elővesz két nyilat a tegezéből; csak szívdobbanásokban mérheted az időt, amelyen belül mindketten halottak. Ezután Ramosze leszáll kocsijáról, és gyorsan eltemeti a holttesteket. Emlékezz, a borostömlőt és a törött kupát leszámítva semmit nem találtak. A királyi ügyész mondhatja azt is, hogy Ramosze úgy hagyta el Thébát, hogy nem szándékozott megölni a két fiatalembert, de összevesztek, és megtörtént a vérontás, ezért a holttesteket el kellett rejteni és Ramoszénak menekülnie kellett.

– Tehát – vonta le a következtetést Hatsepszut – az egyetlen módja annak, hogy Omendap fia elkerülje az ítéletet az, hogy megtalálják a két tisztet élve vagy holtan. Ha élve, akkor nincs további gond. Ha holtan, akkor Ramosze még mindig gyanús, ameddig nem tisztázza, hogy nem volt szerepe a halálukban.

– Ezért vagyok most itt? – kérdezte élesen Amerotke. – Talán az isteni fáraó részesíteni akar végtelen bölcsességének áldásában?

Hatsepszut felszisszent.

– Nem avatkozom bele a bíróim dolgaiba! – csattant fel.

Nem, gondolta Amerotke hivatali gyűrűjét babrálva, nem, ha nincs rá szükség. Ha Hatsepszut kényszeríteni próbálná, lemondana posztjáról, és ezzel ennyi. Nem akarja, hogy rajta nevéssenek a sörözőkben, és úgy könyveljék el, mint Hatsepszut bábját, akit meg lehet venni.

– Nyugalom, Amerotke – mormolta Szenenmut, megfogva a bíró karját. – Egyetlen kérdést tégy fel magadnak. Gyilkos Ramosze?

– Sok mosolygó arcú gonosztevővel találkoztam, uram. Azt mondják, a legnyugodtabb vizek rejtik a legveszedelmesebb mélységeket. Érdekelte vagy az ügyben, ugye? Ha Ramoszét bűnösnek találják, elveszíted főparancsnokod, Omendap barátságát és támogatását. Ha elejtik az ügyet, elveszíted a két elveszett fiatalember apjának, Pesedunak gazdagságát és támogatását.

– Nem lehet kompromisszumot kötni? – kérdezte Szenenmut.

– Uram, várunk kell, amíg elég bizonyítékot gyűjtünk, és meglátjuk, van-e esély kompromisszumra.

– Ki fogsz menni oda? – kérdezte Hatsepszut. – Az Alvilág Csarnokához, hogy magad vizsgálj meg a helyszínt?

– Természetesen, úrnőm. Csak az istenek tudják, mi van a labirintusban.

– De nem túl hamar – mormolta Hatsepszut. Meghúzta ruhájának szélét, engedve, hogy lecsússzon és láttassa egyik tökéletes formájú keblét. Mellbimbója aranyszínűre volt festve. Amerotke gyorsan elkapta tekintetét és Hatsepszut kacéran felnevetett. – Nofret úrnő nagyon lefoglal téged, bíró uram.

– Közel sem annyira, mint te, úrnőm.

Hatsepszut újra nevetett, ezúttal lányos kuncogással.

– Omendap fia várhat – mondta lassan. – Küldtem járőröket a Vörös Földre, hogy körülnézzenek. Számodra más feladatom van, Amerotke. Hallottad a pletykát a főpapokról?

– A találkozójukról a Hórusz-templomban? Igen.

– Nagyon fontos – jelentette ki Szenenmut. Levetette melldíszét, egyik térdére fektette és ujját kecsesen végigfuttatta az Ozirisz istent ábrázoló aranymintán. – Ismered a helyzetet, Amerotke. Hatsepszut isteni kinyilatkoztatás útján lett fáraó. Első Tuthmószisz lányaként öröklő a trónt éppúgy, ahogy Amon általi fogantatása révén is.

Amerotke vigyázott, hogy arca ne mutasson érzelmeket. Ezt a propagandát hirdették egész

Thébában, a pilonokon éppúgy, mint a szentélyek falaira és a királyi emlékművekre faragott imákban. Hatsepszut nemcsak apja révén volt isteni származású, de fogantatását maga Amon isten beavatkozásának köszönhette.

– Isteni úrnőnk nagy északi győzelme – folytatta Szenenmut –, ellenségeinek megsemmisítése, a nép éljenzése mind megerősíti, hogy ez a sorsa.

– Már csak a papok beleegyezésére vártok – fejezte be Amerotke –, és minden tökéletes lesz.

– Szeretném, ha csatlakoznál hozzánk holnap a megbeszélésen – Hatsepszut sötétkék szemeiben nevetés csillogott. – Mellettem fogsz érvelni, Amerotke. Te leszel az én ügyem bajnoka, te és Hórusz főpapja meg a felesége, Vekhlisz úrnő...

– Nincs nálam lelkesebb támogatód – felelte Amerotke. – Igaz, hogy a Két Igazság Csarnokának ügyei várhatnak, de mi történt még?

Hatsepszut mosolygott.

– Egy régi barátod úgy döntött, közbeavatkozik.

Amerotke zavartnak tűnt.

– Gyilkosság – magyarázta a fáraónő. – A vörös hajú Széth isten keze van a dologban.

Ötödik fejezet

Amerotkénak várnia kellett egy keveset. Szenenmut egymásra rakta a párnákat és elrendezte a székeket, hogy a helyiség hivatalosabbnak tűnjön.

Ragyogó ékszerek.

– A megjelenés a minden – mondta viccelődve.

Hatsepszut a trónon ült, Szenenmut és Amerotke pedig előtte zsámolyokon, amikor bekísérték Hani főpapot és Vekhliszt. Hatsepszut gyorsan eleget tett a formaságoknak, engedve, hogy a főpap és felesége megcsókolják szandálba bújtatott lábát, mielőtt a zsámolyok felé intett.

– Felség, egyenesen a palotából jövünk – mondta Vekhlisz. – Prem isteni atyát brutálisan meggyilkolták.

Röviden leírta a haláleset körülményeit. Férje szemmel láthatóan ideges volt. A hivatalosan Hórusz néven ismert Hani zárkózott kifejezésű arca kevés hasonlatossággal bírt a sólyomistenhez, akit szolgált. Vekhliszt keményebb anyagból gyúrták, szemei izzottak, amikor Hatsepszutra nézett. Amerotke lenyűgözve hallgatta. A legtöbb gyilkos ügyetlen és rosszindulatú, nem tervezi meg előre tettét. Ez más volt. Amikor Vekhlisz befejezte, Hatsepszut Amerotkéra nézett.

– A bizonyítékok szerint, főbíró úr – mondta –, az isteni atyát valamilyen vad macskaféle támadása ölte meg. Mégis – itt a főpapra pillantott –, volt ilyen állatnak bármi nyoma a kamrában?

Hani megrázta a fejét.

– Akarta bárki is Prem halálát?

Újabb fejrázás.

– Mindenki szerette – szólalt meg Vekhlisz. – Egy öreg tudós. Ki akarna megölni egy öregembert ilyen rettenetes módon?

– És természetesen itt van a másik haláleset is.

– Igen, Szenenmut uram – mondta Hani. – Neria, a levéltárosunk és fő könyvtárosunk lement a templom alatti ősi folyosórengetegbe. Mint tudod, ezek közepében fekszik Egyiptom legelső fáraójának, a Skorpió-dinasztiabeli Ménésznek a sírja. Azon a napon történt, amikor ő isteni felsége meglátogatta a templomot – Hani szünetet tartott. – Minden látogatónk és vendégünk

pihent az ünnepség után. Egy szolga észrevette, hogy füst jön a sírhoz vezető lépcsők felől és riasztotta az őrseget – megrázta a fejét. – Borzalmas látvány volt – suttopta. – Neria valószínűleg visszafelé jött a lépcsőn. Valaki kinyitotta az ajtót, leöntötte őt olajjal és meggyújtotta. Semmi nem maradt belőle, csak megfeketült, elszenesedett hús.

– És gondolod, hogy ezeknek a gyilkosságoknak van valami közük ahhoz, hogy a főpapok találkozni fognak a templomokban? – kérdezte Amerotke.

– Talán – felelte Hani. – De ők szent emberek, Amerotke uram. Egyiptom isteneinek nevét viselik: Íziszét, Oziriszét, Amonét, Anubiszét és Hathorét. Összesen öten vannak; hatan, ha engem is beleszámítasz.

– De – erősködött Amerotke – a gyilkosságok akkor kezdődtek, amikor ők megérkeztek. Mióta vannak itt?

– Két-három napja. Eddig csak közönséges dolgokat beszéltünk meg: jövedelmeket, adókat, az Élet Házában folyó oktatást, a különböző templomok szertartásait – úgy tűnt, szégyenkeznek. – Mi... izé, az isteni fáraó trónra lépését kezdtük megbeszélni, de, nos, keveset haladtunk előre.

– Igen? Ki döntött úgy, hogy őfelsége trónigénye olyan ügy, amit ráértek később eldönteni?

Hani vállat vont.

– Nem tudom pontosan, Amerotke úr.

– Ó, ugyan már – mondta Szenenmut türelmetlenül. – Jól ismert tény, Hani uram, hogy a főpapok, téged és feleségedet leszámítva, nem igyekeztek lelkesen elfogadni az istenek akaratát. Mi – itt gyors pillantást vetett Hatsepszutra – úgy döntöttünk, hogy siettetjük az ügyeket azzal, hogy a véleményüket kértük – vállat vont. – Egyesek szerint hiba volt. Szerintünk nem. Legalább napvilágra került az ügy, de – tette hozzá figyelmeztetőn – megköveteljük a támogatásukat.

– Hagyománytisztelők – védekezett Hani. – Látták a zűrzavart, mit a... – habozott, félelemmel nézett Hatsepszutra.

– Mondd ki – mondta a fáraónő keményen. – Mondd ki, ami a szívedben lakozik.

– A hükszószoakat visszaverték – folytatta Hani csaknem magában motyogva. – Az elmúlt hatvan évben a Két Földön béke honolt, biztonság, és hatalmunk kiterjedt külföldre is. Miért kellene elfogadniuk egy királynőt fáraóként, amikor... – hangja elhalt.

– Amikor itt van férjed kisfia, Tuthmószisz – fejezte be helyette Vekhlisz. – Úrnóm, csak azt mondom, amit hallottam. A főpapok azt gondolják, a fiúnak kellene Egyiptom kettős koronáját viselnie.

– Hol kezdődtek ezek a pletykák? – érdeklődött Amerotke.

Vekhlisz ajka halvány mosolyra húzódott.

– Minket nőket pletykafészekként tartanak számon, pedig semmik nem vagyunk egy falka pappal összehasonlítva.

– Nem ez a módja annak, hogy fivéreidről beszélj! – szólt rá Hani.

Vekhlisz megvetően nézett rá, aztán elfordult.

– És hogy fog alakulni a vita? – kérdezte Amerotke. – Mi fogja meggyőzni ezt a falka papot, ahogy hívod őket, hogy Hatsepszut isteni rendelet révén uralkodik?

– A múlt tanulmányozása – felelte gyorsan Hani. – Az archívumok, a régi iratok alapos vizsgálata.

– Ó – Amerotke felemelte kezét –, tehát ez az, amiért Neriát és Premet meggyilkolták. Mindketten Egyiptom múltjának tudósai voltak, ugye?

Hani bólintott.

– Lefogadnám egy egész rakás tömjénbe – mondta Amerotke –, hogy ez közismert tény volt.

– Ők ugyanazt gondolták, amit mi – válaszolta Vekhlisz. – Hogy Hatsepszut az istentől fogantatott, és hogy mind a mitannik felett aratott példátlan győzelme, mind az itthoni ellenségei

feletti győzelem épp elég jel arra, hogy az isteni Hatsepszutnak joga van uralkodni.

– Hatsepszut irányítja a hadsereget és a népet – mutatott rá Amerotke. – Mit mondhat a papok klikkje? Hogy nincs hozzá joga? El fogják venni tőle a kampós végű botot és az ostort, a koronát és a *nemeszt*?

– Nem, dehogy – Vekhlisz parókájának ezüstcsüngőivel játszadozott. – Biztos vagyok benne, hogy nem lesznek ennyire merészek vagy ostobák. Őfelsége tudja, mi fog történni.

– Pletykahadjárat? – kérdezte Szenenmut.

– Igen, uram. Ellenállásuk nem erős szél lesz, hanem lágy, kitartó szellő, ami a jeleket és ómeneket kutatja, és megtalál minden elégedetlenséget vagy véleménykülönbséget.

– És természetesen ezeket a gyilkosságokat az isteni helytelenítés jelének fogják tekinteni – csattant fel Hatsepszut.

– Pontosan, felség – Hani előredőlt. – Menj akár a piacra, a rakpartra, a csónakkikötőbe, a sörözőkbe vagy a Holtak Városába a Nílus túlsópartján, és mindenhol, még itt, az Évmilliók Palotájában is megtalálod a suttogókat, akik, akár a kígyók, buzgón siklanak ide-oda, a lehetőségükre várva. Mindenhol ott vannak és várnak.

– És nekem kell kiirtanom őket? – kérdezte Amerotke. – Felség, én nem vagyok sem tudós, sem teológus.

– Te a mi isteni akaratunk jelképe vagy – mondta Hatsepszut. – Éles eszed van és határozott elméd. Alátámasztod a követeléseimet és csapdába ejted a gyilkost. Hidd el nekem – Hatsepszut ökölbe szorította kezeit, és villámló szemekkel, egyenes gerinccel ült –, Théba falaira kifeszítve fog lógni az, aki mindezért felelős!

Amerotke kicsit elfordította számolyát, hogy szembenézhesen Hanival és feleségével.

– Sok közös van ezekben a halálesetekben – mondta. – Mindkét áldozat a templomodhoz tartozott. Mindketten érdeklődtek Egyiptom történelme iránt. Mindketten rejtélyes körülmények között haltak meg.

– Mire célozol ezzel? – kérdezte Hani.

– Arra, hogy a gyilkosnak olyasvalakinek kell lennie, aki jól ismeri Hórusz templomát.

– Elfelejtettél valamit – szólt közbe Vekhlisz. – Egyiptom minden papja az Élet Házában és a mi írkokiskolánkban tanult.

Amerotke bólintott; ezt valóban elfelejtette. Hórusz temploma híres volt iskolájáról, és mivel itt nyugodott Egyiptom első fáraójának teste, a titokzatos Skorpióistené, a helyet különösen szentnek tartották és zarándoklatok színhelye is volt.

– Azt mondd tehát – Amerotke a kisujján lévő gyűrűvel játszott –, hogy ez a vita az isteni fáraó trónra lépéséről nagy ellentétek forrása lett a papok közt; leszámítva téged, Hani úr, és a feleségedet, kik köztudottan lelkes támogatói vagytok őfelségének.

– De ki nem az? – kérdezte gyorsan Hani.

– A többi főpap – vágott vissza Hatsepszut. – Nem igyekeznek véka alá rejteni ellenségességüket.

– És ki még? – kérdezte Szenenmut.

– Elég jól tudod te is, uram – felelte Vekhlisz úrnő. – Szengiről, az Élet Házának főírkokáról már a legtöbb tudós tudja, hogy ellenünk van.

Hatsepszut arcát gyűlölet torzította el Szengi nevének hallatára. Amerotke még a Két Igazság Csarnokában is hallott erről a szókimondó, ragyogó elméjű tudósról, akit Hatsepszut elhunyt férje, az isteni II. Tuthmószisz pártfogolt. Szengi egyik párthoz sem tartozott, de állandóan megkérdőjelezte, ülhet-e egy nő Egyiptom trónján.

– Szengit egy vándorló tudós támogatja – folytatta Vekhlisz –, egy olyan ember, aki híres szónoklatairól és vitázóképességéről. Főírkokunknak ez a régi barátja Thébába sietett, hogy

felajánlja segítségét.

– Pepi! – kiáltott fel Hatsepszut.

– Igen, úrnóm, Pepi.

Amerotke szemei összeszűkültek. Emlékezett arra az időre, amit Maat templomában, az Élet Házában töltött. Ó, igen, Pepi. A látogatóba érkezett tudós magas, sovány, csúfolódó szemű és acélos ajkú férfi, aki kigúnyolta a papok divatját azzal, hogy haját, szakállát és bajuszát hosszúra növesztette. A tudósok azt suttozták, Pepi semmiben nem hitt. Számára nem létezett a távoli horizont, sem istenek, sem a túlvilág áldott mezeje. Azt hirdette, hogy a testek mumifikálása csak az idő és az értékes kincsek pazarlása, és a holtak parányi részecskékké válnak, amiket szerteszór a sivatagi szél.

– Ismerem ezt a Pepit – mormolta Szenenmut. – Azt mondják, ateista.

– A férjemnek elevenen kellett volna elégetnie őt – mondta gúnyosan Hatsepszut.

– Ahhoz túl okos, felség – Szenenmut áthajolt Hatsepszuthoz és megsimogatta keze fejét, hogy megnyugtassa.

– Pepi ragyogó tudós – helyeselt Hani. – Szengi fizetett neki, hogy Thébába jöjjön. Pepit mindig vonzották az arany, ezüst és a drágakövek.

– De miért engedted be a templomodba? – kiáltotta Hatsepszut.

– Úrnóm, mi mást tehettem volna? – tárta szét karjait Hani.

Amerotkénak feltűnt, milyen szárazak és ráncosak a főpap kezei, mint egy macska karmai.

– Pepi híres, a szónoklás mestere. Igaz, hogy rengetegszer megvádolták és sokszor kelt gyanú ellene, de semmi nem bizonyult igaznak. Ha elutasítanám, elfogultsággal vádolnának.

– Szengi – mondta Vekhlisz megvetően – nem az az ember, aki könnyedén megbocsát. Azt állítaná, hogy Hórusz temploma a te titkos parancsodra megpróbálná elnyomni a vitát.

– Ez a Pepi most a templomokban tanul? – kérdezte Amerotke.

– Egy nappal ezelőttig nálunk tanult – felelte Hani. – Szengi és Neria beengedték a könyvtárunkba. Archívumainkban értékes, több száz éves iratok találhatók. Van egy gyűjteményünk is feliratokból, rajzokból, írásokból olyan nyelveken, amit még csak nem is értünk.

– Beengedtetek egy ilyen gazfickót egy ennyire híres könyvtárba? – kiáltott fel Szenenmut. – Hani uram, ez a Pepi lehet akármilyen híres tudós, de arról is híres, hogy mennyire szereti az aranyat és ezüstöt. Több könyvtár, iskola és Élet Háza is gyanúsította már azzal, hogy elemelte írásaikat.

– Én is gondoltam erre – érkezett a sietős válasz. – Pepit csak két templomi őr kíséretében engedtem a könyvtárba. Ott ültek mellette az asztalnál és átkutatták a táskáját meg a ruháit, mielőtt elhagyta a könyvtárat. Ma nem jött.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Amerotke.

– Biztosítottunk neki egy szobát, de Pepi szereti, hogy is fejezzem ki magam, az élet kifinomult örömeit. Két napja, úgy tűnik, kibérelt egy szobát egy rakparti kocsmában.

– Jellemző arra a kurvapecérré! – mordult fel Hatsepszut. – Változatos ízlésű ember, ha jól értem.

– Arra számítottunk, bejön ma a templomba – folytatta Hani, megijedve Hatsepszut haragjától –, de nem jött.

– És? – kérdezte Amerotke.

– Leküldtem egy templomi ört a rakparthoz, hogy lássa, minden rendben van-e. Szengi ragaszkodott hozzá, hogy megtegyem. Pepi ott volt és a pletyka szerint feltűnően költekezett.

– Ellenőrizted a könyvtárat? – kérdezte Szenenmut.

Hani ijedtnek tűnt és megrázta a fejét.

– Azt akarod mondani, hogy Pepi ellophatott valamit?
– Lehetséges – felelte Szenenmut. – Viszket a tenyere a régi kéziratok után. A rakparton található vásárlókat is – gazdag kereskedőket vagy más templomok papjait.
– Éppen azon voltam, hogy leltárt rendezzek – hebegett Hani –, de Prem halála és az itt tett látogatásom...

Hatsepszut halkán összeütötte tenyerét.

– Amerotke uram, eleget hallottál. A Két Igazság Csarnokában rád váró ügyek érhetnek egy kicsivel tovább, akár a jó bor. Holnap reggel a papok tanácsa újra összeül és neked jelen kell lenned. Indíts egy alapos keresést ez után a Pepi után is, találd meg és talán a gyilkost is megtalálod – a fáraónő elmosolyodott. – Ti pedig, Hani úr és Vekhlisz úrnő... – kinyújtotta kezét és szétnyitotta ujjait.

Hani levegőért kapkodott. Hatsepszut tenyerén két apró színarany kartus feküdt. Hatsepszut személyes pecsétjének hieroglifáit ábrázolták.

– A tiétek – mondta lágyan Hatsepszut. – Barátságom jele és szimbóluma. Érjétek el, hogy ez az ügy szerencsés véget érjen, és a palota erkélyéről fogom kihirdettetni, hogy az isteni fáraó közeli barátai vagytok.

Intett, jelezve, hogy a találkozonak vége. Hani, Vekhlisz és Amerotke sietve letérdeltek és meghajoltak, Amerotke nem mutatta mély, émelyítő félelmét. Hatsepszutnak igaza volt. Hórusz templomában ott leselkedett a pusztító, a vörös hajú Széth, a hirtelen halál és a gyilkosság istene.

Szhufoj azt hitte, átért a távoli horizonton az áldottak mezejére. Maiarh, a kurtizánok királynője meghívta egyik házába a csónakkikötő közelében. Ez nem egyszerű bordély volt, hanem a gyönyörök igazi háza, hűvös csarnokokkal és gyönyörű vízmedencékkel a ragyogó színűre festett oszlopok közt. Szhufoj hanyatt feküdt a díványon. Ágyasok álldogáltak körülötte, karcsú, meztelen testük gondosan borotvált és olajozott volt, szemeik kohllal kifestettek, kéz- és lábujjkörmeik kárminvörösre lakkozottak. Egyikük egy lótuszokkal telt fajansztálat tartott elé, hogy orra az illatban gyönyörködhesse, egy másik édes, hűtött dinnyét kínált, hogy enyhítse szomját. Szhufoj bágyadtan köszönte meg mindkettejüknek. Arrafelé fordult, amerre meztelen hölgyek egy csoportja egy táblás játékot tett az asztalra és kuncogva, elfojtott nevetéssel rakosgatták ki a gazella-, oroslán- és sakálfejű terrakottafigurákat. Szhufoj mögött két ágyas állt, akik parfümmel illatosított struccotollakkal legyezték a törpét. Szhufoj körülnézett és felsóhajtott az élvezettől. A falakat színes festett képek díszítették: rózsabokrok fölött röpködő madarak, leveles fák mögött rejtőző gazellák, kék vízben suhanó halak.

A gyönyörnek eme csarnoka hátuljából hárfák és lírák hangja visszhangzott. Egy Kus földjéről származó lány lépett elő, letérdelt Szhufoj mellé és énekelni kezdett.

Kézen fogva vezetett a lány,

Bementünk a kertjébe sétálni.

A lépes méz közepéből vett mézzel etetett,
Zöldellt kertjében a nád, és virágoztak a bokrok.

A cseresznye és egres vörösebb volt a rubinnál.

A rekettyés hűvös volt és levegős.

A lány ajándékot adott nekem:

Lazúrkőből készült liliomos-tulipános nyakláncot.

A lány befejezte a dalt és visszavonult. A zene hangosabb lett, és táncosnők jelentek meg; mellbimbóik kékre voltak festve, parókáik tömött fürtjeit hátrakötötték.

Szhufoj lehunyta a szemét.

– Ez az igazi élet – suttogta. – Pihenni is kell az embernek, és a testnek éppen annyira szüksége van a kényeztetésre, mint a léleknek.

– Szhufoj!

– Ismerem ezt a hangot! – a törpe kinyitotta szemét.

Amerotke fenyegetően közeledett felé, nyomában a kezeit tördelő Maiarhhal.

– Uram! – könyörgött a kurtizán. – Ha téged nem láthatunk vendégül, legalább a szolgáltnak hadd okozzunk örömet!

Szhufoj mérgesen pillantott fel Amerotkéra.

– Hagyj itt, gazdám! Hadd lebegjek, mint lilium a tó felszínén.

– Majd adok én neked liliumot! – csattant fel Amerotke. – Maiarh úrnő! – fordult vissza a kurtizánhoz. – A főbíró nem fogadhat el ajándékokat és a szolgálja sem.

Amint kimondta a szavakat, már tudta, hogy ostobán és fellengzősen hangzottak. Visszafordult Szhufojhoz.

– Itt maradhatsz, ha akarsz. Nekem haza kell mennem.

A törpe leugrott a díványról, megragadta Maiarh tömzsi ujjait és megcsókolta őket.

– Talán majd máskor, asszonyom. Dolgom van a gazdámmal.

Szhufoj összeszedte napernyőjét és kis táskáját. Meggyőződött róla, hogy egyik hölgy sem szolgálta ki magát az orvosságaiból, és Amerotke után sietett. Az utcák és átjárók még mindig zsúfoltak voltak, a világ előkelőségei előjöttek, hogy sokszínű, zajos forgatagban elegyedjenek el az utca embereivel. Nemesemberek mutatták ki büszkeségüket és magas származásukat ruháik és ékszereik hivalkodó gazdagságával. Hivatalnokok tartottak hazafelé munkahelyükről, kezükben hosszú botokkal, frissen borotvált fejjel, pliszírozott köpenyben és lebegő tunikában. Kopasz fejű papok tolongtak, akár a csirkék, hivalkodó ékszerek és fehér textíliák felhőjében bandukolva. Egy söröző előtt katonák csoportja állt egy dalt óbégatva.

Gyere és mesélek a szíriai menetelésről

És harcokról távoli földeken

Piszkos vizet iszol és fingsz, mint egy trombita

Ha hazajutsz, már csak egy régi, szüette fadarab vagy.

Kinyújtanak a földön és megölnek.

Amerotke elnyomakodott mellettük. Időnként befogta orrát az émelyítő szagok miatt: az utcai étkezdék főzőolajának szaga keveredett a fügeárus olajával, aki a kipréselt gyümölcsöt olívaolajjal és mézzel keverte össze. A szűk utcákon és sikátorokban utcaseprők tisztították a nyitott kanálisokat és ürítették a latrinákat. Legyek nagy fekete csapatai zümmögtek, kutyák ugattak, meztelen gyermekek szaladgáltak botokkal üldözve egymást. A felső emeletekről emberek kiabáltak le. Templomi örök vonultak el peckesen. Amikor Amerotke és Szhufoj végre kikeveredtek a tömegből és eljutottak a városkapukig, Amerotke megállt és szomorúan pillantott le Szhufojra.

– Sajnálom – mondta bocsánatkérően. – Tényleg sajnálom, de fáradt voltam.

– Én is sajnálom – Szhufoj arca bosszúságot árult el. – A nyelvnek az igazat kell mondania, a szívnek a szívhez kell szólania.

– Miről szónokolsz, Szhufoj?

– Nem említetted az ellened történt támadást ma reggel – Szhufoj csapott egyet napernyőjével, csaknem táncolt a dühtől. Megállt és felnézett. – Azt hittem, az amemetek mind meghaltak.

Amerotke vállon fogta és továbbindult.

– Az orgyilkosok szövetsége keresztezte már az utamat egypárszor.
Szhufoj belesípelt gazdája csuklójába.
– De azt mondtad, mind meghaltak, megölték őket kinn a sivatagban.
– Néhányan életben maradhettek – válaszolta Amerotke. – A fáraó kémei a Titkok Házából arról értesítettek, hogy az amemetek újraszerveződnek, új tagokat toboroznak – rákoppintott Szhufoj fejére. A törpe elkapta a kezét és megigazította fejedőjét.
– Te többet tudsz róluk, mint én – folytatta Amerotke. – Te hallod a pletykákat a bazárokon és piacokon.

Szhufoj bólintott.

– Mafdetet imádják, a gyilkos macska formájában megjelenő istennőt. Ha megfogadják, hogy megölnek...

– Igen, tudok a szentjánoskenyérmag-süteményről – szakította félbe Amerotke.

– Majd kérdezősködöm. Az amemetek szeretik a gyilkolást, de az aranyat még jobban.

Amerotke elhallgatott, amint közeledtek a városkapuhoz. Az őrség parancsnoka meghajolt, ahogy felismerte a főbíró, és gond nélkül átengedték őket a főútra.

– Gondolod, hogy Nehemu közülük való volt? – kérdezte Szhufoj.

– Lehet, hogy csak blöffölt – felelte Amerotke. – Csak várhatunk, és majd meglátjuk. Megkérdezted a barátaidat a folyó mentén Antef ügyében?

– Ó, igen, éppen onnan jöttem, amikor találkoztam Maiarhhal. És mi ez a másik dolog az Alvilág Csarnokával?

– Majd meglátjuk. Majd meglátjuk – Amerotke a folyóra nézett, amelyen bárkák és kompok igyekeztek a város rakpartja felé. – És még egyszer, Szhufoj, sajnálom, hogy elrángattalak a hölgyek közül.

Szhufoj úgy döntött, már épp eléggé összeszidta gazdáját, és elkezdett egy buja történetet mesélni egy papról, akinek egy táncosnő új pózt ajánlott. Amerotke csak fél füllel hallgatta. Elhaladtak a szürke, zsúfolt kunyhók mellett, melyekben azok a munkások laktak, akik a külvárosokba csoportosultak munkát és olcsó ételment keresve. Száraz, rossz szagú hely volt. Néhány akác- és szikomorfa nyújtott némi árnyékot, a földet szeméthalmok borították, kutyák, héják és keselyűk ádáz csatáinak színhelye. Emberek dolgoztak, hogy újraépítsék törékeny vályogházait, melyeket nemrég egy vihar megrongált. Naplopók álltak az út mentén dagadt szemükkel nézelődve vagy mosolyukkal megmutatva a rossz lisztől és rothadt hústól tönkrement fogaikat. Amerotke megállt, hogy alamizsnát adjon. Szhufoj egész idő alatt beszélt.

Kiértek a vidékre, itt álltak a thébai hivatalnokok villái magas, lőállásokkal ellátott falak és nehéz cédrusfa ajtók mögött. Amerotke eltűnődött rajta, vajon Hatsepszutnak vannak-e tervei arra, hogy arányosabban ossza szét a vagyont, korlátozza a gazdagokat és esélyt adjon a szegényeknek a haladásra. Meg fogják említeni ezt a dolgot a királyi körben? Ilyesféle gondolatok terelték el figyelmét, mígnem Szhufoj elkapta a csuklóját. Otthon voltak, és a törpe napernyőjével dörömbölt a kiskapun, gazdája nevében bebocsátást követelve.

Az ajtó tágra nyílt és Amerotke belépett magánparadicsomába, büntudatot érezve az imént látott nyomor miatt. Ez volt az ő nyugodt oázisa. Alma-, mandula-, füge- és gránátalmafák nőttek káprázatos bőségben, hagymával, uborkával, padlizsánnal és más zöldségekkel teli, napsütötte ágyások árasztottak kellemesen zamatos illatot. Amerotke, nyomában Szhufojjal, végigsétált az ösvényen, aztán fel a fogadócsarnok lépcsőin.

Nofret már várt rá. Levette férje lábáról a szandált és vizet hozott, hogy megmoshassa kezét és lábát, valamint egy alabástromtartónyi olajat, hogy bekenje fejét. Virágfüzért akasztott férje nyakába. Szhufoj körülnézett. Nem látott szolgákat. A csarnok kellemes parfümtől illatozott. Nofret egyszerű fehér ruhát viselt aranyszandállal. A törpe zavarba jött; Nofret nyilvánvalóan

kettesben akart maradni férjével, így a törpe bocsánatkérést motyogva kiment, hogy a rábízott fiúk után nézzen, akiknek hangját a ház másik végéből hallotta.

Amerotke kezei közé fogta Nofret arcát, és gyengéden megcsókolta szemöldökét.

– Azokon a falakon túl ember embernek farkasa – suttogta –, de ez itt a paradicsom.

Nofret csintalanul csillogó szeme visszamosolygott rá.

– Hallottam, mi történt a bíróságon – mondta. – Hallottam a támadásról ellened.

– Prenhoe itt járt?

Az asszony bólintott.

– Történnek ilyesmik, tudod.

– Nem ez ijesztett meg.

Amerotke a karjába zárta feleségét, kihallva hangjából az évődést.

– Mi mást mondott még Prenhoe?

– Elmondta, hogyan hívott meg Maiarh, a kurtizánkirálynő a gyönyörök házába.

Amerotke mosolygott.

– Miért mennék oda? – ugratta. – Már a gyönyörök csarnokában vagyok.

Nofret az ajka elé kapta kezét.

– Egy küldönc hozott neked valamit.

Felkelt, és a kis falfülkéhez ment, ahonnan egy szépen megmunkált szantálfa dobozt vett elő, és kinyitotta. Amerotke kivette belőle a papiruszdarabot, kibontotta és a benne lévő szentjánoskenyér-süteményre meredt.

Pepi, a vándorló tudós és írnok nagyon el volt telve önmagától, ahogy az elfogyasztott sörtől és bortól is. Végigdülöngélt a bűzös, legyekkel teli utcán szálláshelye felé. Nem tudta elhinni szerencsését. Az istenek valóban... Megállt és önelégülten elmosolyodott. Az istenek, ha léteznek egyáltalán, valóban rámosolyogtak.

Megállt egy kis udvaron kívül és a benn csobogó szökőkútra bámult, aztán bedülöngélt a kapun és rámosolygott a fülkében ülő portásra, egy őszes hajú öregasszonyra. Egy pénzérmét nyomott a kezébe és felkapaszkodott a lépcsőkön a gyönyör házába. Szolgák jelentek meg virágfüzerekkel, feje tetejére parfümkúpot illesztettek. Rosszallóan, lenézően néztek rá: Pepi megnövesztette haját, bajuszát és szakállát, és fehér köntöse, valamint a vidám színű pelerin a vállán nagyon pecsétetes volt. Ugyanakkor hallották erszényének csilingelését és észrevették a drága nyakpántot torka körül. Bevezették a várakozók csarnokába, ahol őzhöz hasonlóan kecses lányok lebzseltek és lustálkodtak díványokon. Vászon ágyékkötőiket leszámítva mind meztelenek voltak, és nyakukat, karjaikat, lábaikat és bokáikat ékszerek díszítették.

Pepi körbesétált, szemügyre véve őket; új gazdagságát élvezve úgy érezte magát, akár a sivatag oroslánja. Egy lány megragadta figyelmét: kecses volt, kígyózó testű, rézszínű bőre olajtól csillogott. Pepi kézen fogta és felsegítette. A lány habozva, enyhe ellenállással követte, de Pepi ismerte a játékszabályokat. A veranda bejáratánál megegyezett egy árban a ház úrnőjével, felmosolyogva a marcona kusita rabszolgára, aki kardot és bunkósbotot hordott.

– Nem itt akarod élvezni őt, uram? – vigyorgott a nő.

Pepi megrázta a fejét.

– Megfizetem a különbözetet – mondta elmosódó hangon.

Érmék cseréltek gazdát és Pepi társnőjével együtt kiment az utcára. A lány hátul botladozott, Pepi időnként megállt, hogy átölelje és megpróbálja megcsókolni. A lány kifestett, kohllal kihúzott szempilláit rebegtette, miközben ellenállt. Pepi kihasználta az alkalmat, hogy a lány testét kéjsóváran a magáéhoz szorítsa. A lány csuklóján és bokáin csilingeltek a csengettyűk dulakodásuk közben. Egy csapat katona állt meg mellettük, hogy durva tanácsokat adjanak. A

lány Pepi fülébe suttogott és továbbsiettek.

Már leereszkedett a sötétség, az ablakokban és kapukban lámpákat gyújtottak. Pepi elérte a kocsmát és felment a külső lépcsőn. Kinyitotta az ajtót és a szűk ajtón bekísérte a lányt a szobába, nem véve észre az olajosvödört az ajtó mellett. A lány elfintorította orrát a savanyú szagtól. Pepi a fenekére csapott, mire a lány megriadt, arcára ingerültség ült ki. Pepi az erszényébe nyúlt és elővett két kis ezüstkockát.

– Az egyik a tiéd – mondta nehezen forgó nyelvvel.

Maga elé idézte az erotikus jeleneteket ábrázoló papiruszt, amit Memphiszben tanulmányozott. Megtanítja ezt a csinos kicsikét egy-két olyan dologra, amire a legkevésbé számít. A lány arrébb ment, hogy megtöltsön két kupát borral, de Pepi elkapta a csuklójánál fogva és magával rántotta az ablak alatt álló széles heverőre. Újra ellenállásba ütközött, de legyőzte, az ágyra kényszerítve a lányt lefeküdt mellé és kezét végigfuttatta testén. Ez annyira lefoglalta, hogy nem hallotta, amint nyílik az ajtó. A lány szemei elkerekedtek az ijedtségtől, Pepi megfordult, de alig volt ideje arra, hogy felemelkedjen a heverőről. Látta, ahogy a favödör felemelkedik, aztán tartalma rá és ágyására borul. Pepi részegen dülöngélve lábra állt, de amint sikerült neki, a második vödör, ami az ajtó mellett állt, felborult, és egy lámpa repült a szobába. A tűz azonnal belekapott az olajba, lángoló pokollá változtatva a helyiséget.

Hatodik fejezet

Amerotke ujjaival dobolt az asztalon, megpróbálva fékezni türelmetlenségét. Röviddel hajnal után érkezett Hórusz templomába Prenhoéval és Szhufojjal. Üdvözölték és megvendégelték, a gyűlés elkezdődött, de az eltelt két óra alatt keveset haladtak előre. Amerotke gondolatai visszavándoroltak a Két Igazság Csarnokáiban rá váró legfontosabb ügyre. Egyelőre függőben hagyta az ügyet, míg a királyi ügyész további bizonyítékok után kutatott, Ramosze pedig házi őrizetben volt. A szentjánoskenyérnagsüteménnyel, az amemetek ijesztő figyelmeztetésével Amerotke nem foglalkozott. Sietve elterelte Nofret figyelmét, incselkedve az asszonnyal, míg vissza nem tértek szobájukba enni és inni, aztán pihenni a tetőn lévő heverőn, ahol összeölelkezve feküdtek együtt, felnézve az éjszakai égre.

Amerotke sóhajtott és körülnézett a tanácsteremben. A terem Hórusz templomának egy ősrégi része volt, sötét helyiség komor, csupasz falakkal. A virágfüzerek nem sokat segítettek a hely vidámabbá tételében vagy a dohos szag eloszlatásában. A magas, keskeny ablakokon beszűrődő napfény ellenére meg kellett gyújtani az olajlámpákat és fáklyákat. Amerotke és a többiek párnákon ültek körben, maguk előtt kis asztalokkal. Ízisz, Ozirisz, Anubisz, Amon és Hathor főpapjai mind jelen voltak. Amerotke nem tudta a valódi nevüket és nem is érdekelte. Mind egyformák voltak: ravasz arcú férfiak, kiknek alázatot és szentséget tükröző arca égető ambíciókat és vetélkedést rejtett. Egyformán voltak öltözve, a legfinomabb vászonból készült köntösökbe, leopárd- és párducbőrökkel díszítve.

Amerotke balján ült Hani, lábát kis zsámolyon nyugtatva, mintha kiválóságát akarná kiemelni. Mellette felesége, Vekhlisz, parókáján ezüst fejéssel. Neki, mint Hórusz isten legfőbb ágyasának és a templom vezető papnőjének minden joga megvolt arra, hogy jelen legyen. Amerotkét jobban érdekelte a vele szemben ülő ember: Szengi, az Élet Háza főírtnoka alacsony, kövér ember volt vastag ajkakkal, tömzsi arccal és fülekkel, melyek úgy álltak ki, mint egy korsó fülei. Elkapta Amerotke tekintetét, mosolygott és az ég felé emelte szemeit, mintha ő is mélyen unatkozna. Mindaddig semmit nem tárgyaltak meg, csak a protokollt és az illemszabályokat – ki hova üljön, ki beszéljen elsőként, milyen bizonyítékokat hozhatnak fel és fogadhatnak el.

Szengi hangtalanul szavakat formált. Amerotke nem értette, így a főnök felkapta íróvesszejét, firkált valamit egy pergamendarabra és az egyik szolgának adta, Amerotke felé intve. Ízisz főpapja éppen arról beszélt, nem kellene-e a gyűlést máshol megtartaniuk. Amerotke az elé helyezett üzenetre pillantott. "Te vagy a fáraó képviselője. Véget kellene vetned ennek a képtelenségnek."

Amerotke mosolygott és bölintott. Megmozdult, és hangosan tapsolt egyet. A papok meglepetten bámultak rá.

– Uram – Amerotke Haninak címezte szavait –, mennyi ideje ülünk itt?

Vekhlisz ajka elé emelte kezét és elvigyorodott. Egy szolga megnézte a terem távoli sarkában álló vízórát, majd visszajött és a főpap fülébe suttogott.

– Több mint két órája – felelt Hani kimerülten.

– Uraim – tárta szét karjait Amerotke –, itt ülünk és veszekszünk, míg sokkal fontosabb dolgok várnak ránk. Az isteni Hatsepszut kartusát hordozom – felemelte a kartust az asztalról és körbemutatta. A papok alázatosan fejet hajtottak.

– Valóban ez az, aminek a megvitatására összegyűltünk – vágott vissza Amon főpapja rosszindulattal. Mélyen ülő szemeiben gyűlölet ült, ajka dühödten egyetlen vonallá préselődött.

– Bármely más helyen, uram – mondta Amerotke –, szavaidat árulásként lehetne értelmezni. Az isteni Hatsepszut Egyiptom fáraója, a Két Föld uralkodója. Királyi vér folyik ereiben, és uralmának jogosságát nagy győzelmei éppúgy igazolják, mint a nép tetszése.

– Ezt nem kétlem – felelte Amon főpapja. – De Egyiptom főpapjainak különleges feladata, hogy ezt megvitassák.

Amerotke a főpap rosszindulatról árulkodó arcát tanulmányozta. Ennek a férfinak kialakult véleménye volt arról, amit politikának tekintett: a fáraónak férfinak kell lennie, Hatsepszutot a háremben kellene tartani a többi nővel, nem pedig hagyni, hogy kezében tartsa a kormánypalcát. Vekhlisz dühödtt szemeket meresztett a főpapra, kezével férje csuklóját markolva, hogy jelezze neki, maradjon nyugodt.

– Ennek a megbeszélésnek a célja – folytatta Amon főpapja megigazítva köntösét és társaira nézve támogatásért – az, hogy megvitassuk a helyzetet, nem pedig az, hogy így vagy úgy elfogadjunk egy királyi rendeletet.

– Aztán itt vannak a gyilkosságok is – mondta Hathor főpapja. – Biztos, hogy Hórusz temploma megfelelő hely megbeszéléseink számára? Nem szennyezték be területét ezek az erőszakos halálesetek?

– Ez igaz – mondta Amerotke, örülve, hogy a beszélgetés sürgősebb ügyekre terelődött. – Két ehhez a templomhoz tartozó embert gyilkoltak meg, de ez a fáraó igazságszolgáltatására tartozik. Amennyiben nem tévedek, mindketten elfogadták Hatsepszut trónöröklési jogát, és mindketten erőszakos halált haltak. Azt mondd, az emberek suttoznak arról, van-e joga Hatsepszutnak az uralkodáshoz. Arról is beszélnek, vajon miért követte el valaki ezeket a gyilkosságokat.

– Arra célszól, hogy a gyilkos ebben a szobában van? – vágott közbe Szengi. – Milyen bizonyítékod van rá?

– Nem bíróság előtt álló bűnözők vagyunk! – jelentette ki Ízisz főpapja. – Ez nem a Két Igazság Csarnoka. Nem gonosztevők vagyunk, hanem Egyiptom főpapjai!

– Nem mondtam, hogy gonosztevők vagytok – felelte Amerotke nyugodtan. – Pletykáról beszéltem. Mikor Neriát és Premet megölték, hol voltatok?

Kérdését azonnali hangos felzúdulás fogadta. Hathor főpapja felugrott. Az apró, majomarcú ember átdobta volna a kis asztalt a szobán, ha Amon mellette ülő főpapja nem tartja vissza.

Amerotke felemelte a királyi kartust.

– Ugrálhattok itt, mint a táncosnők – gúnyolódott –, vagy megválaszolhatjátok a kérdéseimet

akár itt, akár a Két Igazság Csarnokában vagy a fáraó színe előtt. Neriát és Premet azért ölték meg, mert támogatták a fáraót. Meggyilkolásuk előre megfontolt, kiszámított és szentségtörő tett volt.

A királyi pecsét látványa lecsendesítette a papok haragját. Vekhlisz valamit suttogott Hani fülébe. A férfi bólintott és csendet intett.

– Amerotke uram igazat szólt. Ő a fáraó főbírája. Mielőtt folytatnánk, mindenkinek el kell számolnia a tetteivel. Neriát a nap kilencedik órájában ölték meg. Mindenki, aki most itt van ebben a szobában, adjon számot róla, mit csinált akkor – hosszan sóhajtott. – Én kezdem. Az éjszakán, amikor Neriát megölték, a feleségemmel voltam a hálószobánkban.

– Mivel bizonyítod? – kérdezte Amon főpapja.

– Együtt voltunk – vágott vissza Vekhlisz. – Mikor a vízóra kilencet jelzett, ételt rendeltem a templom konyhájáról. A férjem jótáll értem, én pedig őérte. Ugyanakkor – széttárta kezeit – amikor Prem isteni atyát megölték, a férjem a Szentek Szentjében volt Hórusz előtt. Én nem emlékszem, hol voltam.

Erre, mint végszóra a többi pap is elkezdett beszélni. Amerotke rájött, hogy sietős magyarázkodásukból sosem fog kiderülni az igazság. Egyedül Szengi maradt közönyös és csendes.

– Te hol voltál, uram? – kérdezte Amerotke.

A főírnok felemelte fejét.

– Mindenre, ami szent, az az igazság, hogy nem mondhatok mást, mint hogy mindkét este tanultam.

– Mit tanultál? – kérdezte Amerotke.

Szengi vállat vont.

– Mint minden jelenlévő testvérem, a feljegyzések közt kutattam. Hórusz temploma ősrégi, könyvtáraiban olyan kincsek rejtőznek, amelyeket Egyiptomban sehol máshol nem találni.

– De mit kerestél? – tartott ki eredeti kérdése mellett Amerotke. – Oszd meg velünk tudásodat.

– Az ősi Egyiptom története – mondta Szengi – több száz évre nyúlik vissza, az első Skorpiódinasztiabeli királyokig. Én, mint itt mindenki más, elszántam magam, hogy kiderítem, régi uralkodóink sorában volt-e asszony, aki a kettős koronát viselte, kezében tartotta a kampós végű botot és az ostort és Ré trónján ült.

– És felfedeztél valamit? – kérdezte Amerotke.

Szengi megrázta a fejét.

– De milyen bizonyítékot találhatnál erre?

Most már mindenki Amerotkéra figyelt. Hani mosolygott magában, örülve, hogy elkezdték megvitatni a gyűlés valódi okát.

– Bármilyen lehet – felelte Hathor főpapja. – Egy királyi rendelet, egy levél, egy töredék...

Éppen folytatták volna a megbeszélést, amikor hangosan kopogtak az ajtón. Bejött egy templomi őr és egy darabig Hanival sugdolózott, aki bosszúsan csettintett az ujjával és felállt.

– Isteni atyák, úgy tűnik, az írnok-tudós Pepit meggyilkolták rakparti szálláshelyén.

– Mi történt? – ugrott talpra Szengi.

– Kevés részletet tudunk – felelte Hani. – A medzsaiak, a városi rendőrség emberei nyomoznak. Vándorló tudósunk szemmel láthatóan némi vagyona tett szert, bőségesen evett és ivott, aztán kibérelt egy kurtizánt valamelyik bordélyból és visszament vele a szállására. Őt, társnőjét és az egész szobát elemésztette a tűz.

– Nem lehetséges, hogy baleset volt? – kérdezte Ízisz főpapja.

– A tulajdonos, aki elvesztette a kocsmáját, biztos benne, hogy nem – felelte Hani. – Pepi szobájában alig volt annyi olaj, amennyivel egy lámpát is éppen csak meg lehetett volna gyújtani,

nemhogy egy ekkora tűzvészt okozhatott volna. A holttestekből semmi nem maradt, csak fekete hamu.

Amerotke körbenézett. Hasztalanul kérdezné meg a papokat, hol voltak az elmúlt éjjel. Csak elhebegett magyarázkodások újabb zűrzavarát kapná.

– Ugyanígy halt meg Neria is – Amerotke felállt. – Nem akarom az istenek nemtetszéséről szóló képtelenségeket hallani. Uraim, ez gyilkosság.

– A könyvtár! – kiáltott fel Szengi, és kezét a szája elé kapta.

– Mi van vele? – kérdezte Amerotke.

– Két napja járt itt Pepi – Szengi idegesnek tűnt.

– Menj ki! – szólt Vekhlisz az örrre.

A férfi sietve visszavonult. Mindenki újra helyet foglalt. Szengi az arcát dörzsölte.

– Oszd meg velünk gondjaidat, testvérem – mondta Amerotke halkan.

– Pepi intelligens volt, de szegény. Ezt itt mindenki tudja. Állandóan kért tőlünk ezt vagy azt. Erre hirtelen kiköltözik a templomból, kibérel egy szobát, megtölti a gyomrát minden jóval, és arra is van pénze, hogy kibéreljen egy kurtizánt...

– Ellophatott valamit – fejezte be helyette a mondatot Amerotke.

Szengi bólintott.

– Azért vettem fel őt, hogy segítsen, de kevés hasznát vettük. Lehet, hogy...

– Ez nevetséges! – csattant fel Hani. – A könyvtárunkat jól őrzik. Pepit figyelték és átkutatták a holmiját.

Amerotke újra felállt.

– Azt hiszem, nyomozást kell indítanunk.

Miután senkinek nem volt ellenvetése, elhagyták a tanácsstermet.

Prenhoe és Szhufoj egy alkóvban ültek, kettejük közt egy halom szőlővel. Mindketten felugrottak, ahogy Amerotke eltávolodott a többiektől.

– Prenhoe, fogd a pecsétemet.

– Igenis, uram.

– Menj vissza Maat templomába. Szedd össze Aszuralt és néhány őrt, menj le a rakpartra és érdeklődj egy Pepi nevű ember után, aki egy prostituálttal együtt elevenen megégett egy szobában. Nem kell sokáig kérdezősködnöd, tudod, mennyire terjed a pletyka.

Amerotke újra csatlakozott a többiekhez. Hani előresietett, végig az oszlopsorral övezett sétányon és a gyönyörű szőlőskerteken, ahol nagyra nőtt, bíborszín szőlőfürtök csüngtek a kőfalakra épített farácsokról. Elhaladtak a pálmákkal körülvett tó mellett, amelyet rituális tisztálkodásra használtak, halastavak, lugasok és fügefákkal teli kertek mellett, ahol a templomi szolgák idomított majmokkal hozták le a gyümölcsöket a magas ágakról. A kertet időnként kisebb ligetek szakították meg, ahol szarvasok és bárányok legeltek. Elhaladtak más építmények, raktárak, magtárak, az Élet Háza és a vágóhidak mellett.

Amerotke felpillantott a magas toronyra, amely a kert fölé magasodott, lőrésekkel csipkézett teteje a kék ég felé meredt. Kőfala sima, nehezen megmászható volt, és Amerotke újra Prem, az öreg pap kegyetlen meggyilkolásán tűnődött.

A kőfallal kerített templomi kertek túlsó végében nyíltak a könyvtár kettős retesszel ellátott kapui, melyeket örök vigyáztak. A könyvtár nagy, kétszintes fehér mészkő épület volt. Nagy cédrusfa ajtaját színes hieroglifák és képek díszítették, a képeken írások és tudósok olvastak, írtak, vitatkoztak vagy tanáraik lábánál ültek. Belül a kis folyosó kellemesen hűvös volt, padlóját Libanonból hozott fa borította. A lámpákat speciális fedett alabástromtartók őrizték. Az örök és szolgák vigyázban álltak a magas rangú vendégek érkeztekor.

A könyvtár fő része, egy hosszú, négyszögletű helyiség az emeleten volt. Szikomorfa

ablaktáblái nyitva álltak, de az ablakok szűkek és rácsozottak voltak, hogy távol tartsák a tolvajokat. A könyvtár falait faragott tartók, skatulyák és polcok borították, ahol a könyveket, kéziratokat és papirusztekercseket tárolták. A terem közepén asztalok sora állt a tudósok rendelkezésére, előttük párnákkal. Minden asztalon írókészlet állt íróvesszőkkel és kék, vörös és zöld tintát tartalmazó tartókkal. A helynek ragasztó-, gyanta-, pergamen- és tintaszaga volt. Az egyik, a könyvtárhoz csatlakozó helyiségből egy fiatal írnok jött elő.

– Isteni atya – hajolt meg Hani előtt.

– Üres a könyvtár? – kérdezte a pap.

– Isteni atya, személyes kívánságodra fontos találkozási alkalmat a könyvtárat továbbra is használhatták látogatóink és természetesen Pepi, a tudós.

– Éppen miatta jöttünk – jelentette ki Szengi. – Itt dolgozott, ugye?

– Két nappal ezelőttig – a fiatal írnok kezdett ideges lenni.

Amerotke előrelépett.

– És számítottál a visszatérésére? Amerotke vagyok, a Két Igazság Csarnokának főbírója.

– Tudom, uram. Te hoztál kedvező ítéletet anyám ügyében, mikor földjének határköveit elmozdították. Igen, visszavártuk Pepit.

Amerotke végigsétált a könyvtáron, felnézve a megrakott polcokra és a skatulyák mennyezetig nyúló sorára. Észrevett egy szegélydíszet, mely fákról könyveket gyűjtő majmokat ábrázolt. Fölötte volt Amon-Ré mindent látó szeme és az ankh, az örök élet szimbóluma.

– Pepi halott – jelentette ki Amerotke halkán. – Meggyilkolták a rakpart közelében. A szóbeszéd szerint a mi jó Pepink gazdag ember lett.

– Amikor itt volt, még nem volt az – hebegte a könyvtári írnok. – Még egy rendes tollat sem engedhetett meg magának. Mindig mindent kölcsönkért – az írnok elsápadt és ujjait az ajkához emelte. – Ó, egek!

– Melyik írásokat tanulmányozta? – kérdezte Amerotke.

A könyvtáros Hanira nézett.

– Amerotke úr hatáskörébe tartozik az eset – mondta a főpap.

Az írnok beljebb sietett a könyvtárba, a tölgyfából faragott és bronzkapcsokkal összeerősített ládákhoz és tartókhoz. Kinyitotta az egyiket és kivett egy csiszolt szikomorfa dobozt, az asztalra helyezte, kinyitotta a kapcsokat és felnyitotta a dobozt. Látogatói odagyűltek köré. Hani kiemelt néhány papirusztekercset, melyek közt írott töredékek feküdtek.

– Mik ezek? – kérdezte Amerotke. Felismerte, hogy az írás nagyon régi. Ezeket a hieroglifákat és szimbólumokat ő is tanulta még az Élet Háza diákjaként.

– Kézirattöredékek – felelte Szengi. – Némelyikük több száz éves.

Amerotke kivette az egyik írást, ami körülbelül tenyérynyi hosszúságú és ugyanolyan széles volt. Fakult színei egy oltár előtt álló papot ábrázoltak, alatta egy szöveg volt, ami áldás- vagy átokformulának tűnt. Amerotke visszatette a dobozba.

– Hiányzik valami?

Az írnok kivett a dobozból mindent, megszámlolta a papiruszíveket, aztán utána nézett a doboz tetejére ragasztott írott mutatóban. Nyugtalanul, gyorsabban lélegezve újra számolni kezdett, homlokán vékony izzadságréteg ütött ki.

– Mi a gond? – kérdezte Szengi.

– Tizenegy darabnak kellene lennie. Itt csak tíz van.

– Mi hiányzik? – kérdezte Amerotke.

– Egy körülbelül két tenyér hosszú és feleakkora szélességű pergamendarab. Egy krónika részlete, egy körülbelül ezerháromszáz éves könyvé.

Amerotke halkán fütyentett. Figyelmen kívül hagyta a mögötte állók döbbszerű süttetését.

– Egy festett kép volt – dadogta az írnok. – A Skorpió-dinasztia első fáraóját ábrázolta.

– Ménészt? – kérdezte Amerotke.

Az írnok bólintott és arcát kezeibe temette.

– Magas árat hozna, ha eladnák?

– Természetesen – Szengi átnézte a kéziratokat. – Igen, eltűnt – átható pillantást vetett a könyvtári írnokra. – Ez az, amit Pepi tanulmányozott?

A fiatal írnok bólintott, félelme szemmel látható volt. Egy ilyen ősi irat ellopása egy templom könyvtárából kegyvesztést jelentett, bebörtönzést, talán még halált is.

– De ez lehetetlen! – kiáltotta. – Mikor Pepi idejött... Várjatok, uraim, kérlek, várjatok.

Az írnok kisietett. Két őrrrel tért vissza, mindketten megtermett férfiak voltak, ugyanúgy öltözve, ahogy a nakhtuák, a gyalogság "erős karú legényei": bőr ágyékkötőben és szandálban, izzadt, izmos felsőtestük körül háborús övekkel. Mindketten merevített, vörös-fehér fejfedőt viseltek, mely tarkójukig ért.

– Ezek az örök voltak itt – mondta az írnok.

– Szemmel tartottátok Pepit, a tudóst? – kérdezte Amerotke.

– Természetesen – válaszolt a magasabbik, őszülő hajú ór, és a könyvtár felé intett. – Ott ült az egyik asztalnál, mi meg vele szemben. Miért, valami baj történt? – szemei riadtan elkerekedtek. – Én soha nem kedveltem – folytatta sietve. – Sosem hagytuk egyedül, és amikor elment, mindig átkutattuk.

– Hordott magával táskát? – kérdezte Amerotke.

– Tászkát? – mosolyodott el gúnyosan a katona. – Nem volt pénze táskára. Még a fejadagunkat is megosztottuk vele.

– És mindig jól átkutattuk – tette hozzá a másik ór. – Tetőtől talpig. Uram – hajolt meg kinyújtott kezekkel –, Pepi semmit nem jelentett nekünk. Úgy tekintettünk rá, mint egy koszos tudósra – figyelmen kívül hagyta, hogy Szengi felszisszen. – Ravasz szemű és enyveskező volt. Minket Hóruszhoz köt hűség, nem hozzá.

– El tudott rejteni egy kéziratot? – kérdezte Amerotke.

– Épp ez a baj – szólt közbe a könyvtári írnok. – Ha megtette volna, a papirusz összegyűrődött és összetört volna, olyan régi volt.

– Nem tűnt úgy, hogy különösen érdeklődik ez iránt a hiányzó kézirat iránt? – firtatta Amerotke.

A könyvtáros vállat vont.

– Uram, gyakran kérte ezt vagy azt, de igen, több időt töltött ennek a tanulmányozásával, mint bármi máséval.

Az örök egyetértettek.

Amerotke leült egy zsámolyra és a szikomorfa dobozt nézte.

– Tulajdonképpen miről szólt ez a kézirat?

– Nem igazán tudom, A kép alatt hieroglifák voltak. Semmi különleges nem volt benne.

– De jó áron el lehetett adni, ugye?

– Igen, legalább három-négy uncia tiszta aranyért.

– Szengi – Amerotke halványan a főírnokra mosolygott –, te alkalmaztad ezt az embert...

– Semmit nem tudok! – Szengi izgatott lett. – Pepit nem érdekelt, ki ül a birodalom trónján.

Azt mondta, bizonyítékot keres egy női fáraó létezésére, aztán elmondja nekem. Végül – Szengi megnyalta ajkát – nem mondott semmit.

– De megkérdezted?

– Természetesen. Azt mondta, csak akkor mondja el, ha már vége.

– Hát, neki már vége! – mondta gúnyosan Vekhlisz.

Amerotke csendre intette őket és szája sarkát rágta. Théba tele volt vagyonos kereskedőkkel, akik régi leleteket, Egyiptom múltjának értékes ereklyéit gyűjtötték. Ha Pepi ellopta és eladta a kéziratot, bárhol lehet.

Elbocsátotta az öröket és megkérte a többieket, hogy üljenek le az asztal köré. Sietve engedelmeskedtek; a nyilvánvaló tény miatt, hogy a kéziratot ellopták, tisztelni kezdték Amerotke tekintélyét. Elméletileg minden templom és amit bennük őriztek, a fáraó tulajdonát képezte. Hatsepszut nem lesz elragadtatva.

Amerotke intett a fiatal könyvtárosnak, hogy csatlakozzon hozzájuk.

– Rejtéllyel állunk szemben – kezdte. – Ha Pepi megpróbálta volna ellopni a kéziratot, az örök megtalálták volna. Mégis eltűnt, és Pepi, mielőtt megölték, gazdag ember lett – körülnézett a könyvtárban. – Neria volt a főkönyvtáros, ugye?

A könyvtáros arca ellágyult, szemeiben könnyek csillantak meg.

– Jó gazda volt, uram, igazi tudós.

– Tudod, miért akarta volna bárki is megölni? – kérdezte Amerotke.

– Neria érzékeny lélek volt, uram. Ez volt az ő világa, a könyvek és kéziratok. Időnként éjjel is itt találtam, amint elmélyült egy írás tanulmányozásában és magában beszélt.

– És a halála előtti napokban?

– Neria tudós volt, Amerotke uram, és agglegény. Azt mondta, ezek a könyvek voltak az ő asszonyai és gyermekei. Nagyon izgatott volt a főpapok gyűlése ügyében, és érdekelte, milyen bizonyítékot tudnak találni.

– Mondott neked bármit is?

– Nem – a könyvtáros megrázta a fejét. – Nem mondott. Neria nagyon titokzatos tudott lenni. Az biztos, hogy Pepi ittlétét nem helyeselte. Egyszer hallottam, amint vitatkoznak, de nem tudom, miről.

Vekhlisz bíborszínre festett körmeivel az asztal lapját kopogtatta.

– Neriát mindenki szerette, de tudás tekintetében nagyon zsugori volt. Igazi aranyrögöket ásott ki, értékes információkat, de megtartotta őket magának.

– Neria is kutatott bizonyítékok után, melyek megerősítik vagy megkérdőjelezik az isteni Hatsepszut jogát az uralkodáshoz, ugye?

– Igen – ismerte be Hani.

– Pepiről nem tudom, de Neria nagyon szorgalmas volt – vetette közbe Vekhlisz. – Gyakran láttam, amint itt ült és írt, egy egész papirusztekercset megtöltve. Egyszer megkérdeztem, mit ír. Izgalomtól csillogó szemekkel nézett fel rám, aztán mosolygott és megrázta a fejét. Mielőtt megkérdeznéd, Amerotke uram, a férjem alaposan átkutatatta Neria szobáját még azon az estén, amikor megölték. Az a papirusztekercs eltűnt, és vele Neria kutatómunkájának gyümölcse is.

– Alaposan átnéztem minden holmiját – erősítette meg Hani. – Ahogy Szengi is. Semmit nem találtunk.

– Most mi a helyzet a kutatással? – kérdezte Amerotke.

– Elkezdtem újra – mondta a könyvtáros –, de nem vagyok tudós, mint Neria úr volt.

– Találtál bármit is? – kérdezte Amerotke.

A könyvtáros Hanira nézett; a főpap intett.

– Semmit – motyogta a könyvtáros.

– Ez az – Amon főpapja előredőlt. – Azt mondod, semmit nem találtál, ami bizonyítaná, hogy volt már asszony, aki kezében tartotta a kampós végű botot és az ostort és Egyiptom fáraója volt. Ez azért van, mert soha nem is fogsz ilyet találni!

– Ne légy annyira önhitt! – szólt rá Vekhlisz. – Ez a kérdés még nincs eldöntve.

Visszatértek volna a tanácsteremben félbeszakadt vitájukhoz, de Amerotke csendre intette

őket.

– Hani uram, a templom kincstárának segítségével felkutathatnád, Pepi valóban eladta-e a kéziratot – elmosolyodott. – Biztosan vannak informátoraid a kikötőben. Egy ilyen kézirat eladása bizonyosan felbolydulást okozott az értékes dolgok gyűjtői és felvásárlói közt. Van még egy kérdésem. Aznap, amikor Neriát meggyilkolták, az isteni fáraó kegyesen meglátogatta ezt a templomot, hogy áldozatot mutasson be, aztán elment. Hol volt ezalatt Neria?

– Később lakomát rendeztünk, egy ünnepséget jelenlévő testvéreimnek és kíséretüknek – felelte gyorsan Hani. – Neriának is részt kellett volna vennie, de nem jött, inkább lement a templom alatti titkos barlangokba és járatokba, hogy meglátogassa Ménész sírját.

– Miért tette volna? – kérdezte Amerotke.

Hani értetlenül nézett rá.

– Mi van odalenn? – tette fel kérdését másképpen Amerotke.

– Közvetlenül a szentély alatt van Ménésznek, Egyiptom első fáraójának, a Skorpió-dinasztia megalapítójának királyi mauzóleuma – felelte Vekhlsiz. – Ez az ő nyughelye. Mikor a hükszósok megszállták Egyiptomot, a Hiéna évadjában, mikor tűzzel és vassal pusztították a földet és véráldozataik vörösre festették a Nílust, Hórusz papjai elhagyták a templomot. Azokban a járatokban bújtak meg – körbemutatott a könyvtárban. – A hükszósok mindezt elfoglalták, de lenn, a föld alatti titkos folyosókban néhány pap életben maradt. Egyikük azt hitte, Egyiptom fénye mindörökké ki fog hunyni, ezért a kamrák falaira, köztük Ménész sírkamrájára is, képeket festett, melyek Egyiptom történetét mondták el, hogy a jövő nemzedékei tudják, milyen dicsőséges volt Egyiptom, mielőtt a barbárok jöttek.

– Neria szeretett oda menni – a könyvtáros mosolygott és közelebb húzta magához a szikomorfa dobozt. – Azt mondta, csendes hely volt, lehetett gondolkodni.

– Tehát közismert volt, hogy Neriát könnyen meg lehet találni ott – jegyezte meg Amerotke.

– Persze – mondta Vekhlsiz kis nevetés kíséretében. – Ha meg akartad találni, vagy itt volt, vagy Ménész sírkamrájában. Ami azt illeti, megtette magát a szentély gondnokának, pedig nem is volt főpap.

– Egyszer lementem oda – jelentette ki Szengi. – A fáklyák és lámpák égtek. Neria a sír előtt ült, és úgy beszélt hozzá, mint egy régi barátához.

– Mondott egyszer valamit – nézett fel a fiatal könyvtáros a mennyezetre. – Az isteni Hatsepszutról kérdeztem – hajtott fejet – és az itt tartandó gyűlésről, a főpapok tanácskozásáról – megállt.

Amerotke ráébredt, milyen csend lett a könyvtárban. A csendet csak a rácsos ablakon besurruló méhecskék zümmögése törte meg, amelyeket a virágok és az édes illatú fák csalogattak be.

– Mit mondott? – kérdezte Amerotke.

– Megpróbálok emlékezni, uram. Amikor a véleményét kérdeztem, Neria azt felelte: "Az idők kezdetén csak az Istenanya létezett. A kezdet kezdetén minden, ami létezett, nőnemű volt."

Vekhlsiz izgatottan csapta össze a tenyerét.

– Látjátok?

– De ezt mindannyian elfogadjuk – mondta Hathor főpapja.

– A teológusok alátámasztják, hogy mielőtt a föld kialakult és a forrongó tengerek visszahúzódtak, mielőtt a sötétséget elválasztották a fénytől, csak egyvalaki létezett: Nut, az ég istennője.

– Azt hiszem, Neria ennél többre gondolt – mormolta a könyvtáros, de aztán meglátta Hathor főpapjának ingerült arckifejezését. – De én nem vagyok teológus – tette hozzá sietve.

– Vannak további kérdések? – Ozirisz főpapja, egy sovány, gúnyos arcú férfi felállt. – Itt a

rituális tisztálkodás ideje. Imádkoznunk kell és pihennünk a déli forráságban.

A többiek beleegyezően bólogattak, de Amerotke az asztalra csapott.

– Rítusokról és tisztálkodásról beszélsz, ételről, italról és henyélésről a szikomorfák árnyékában. Fogja még Neria valaha is érezni arcán a napsütést? Fogja még Prem isteni atya nézni a csillagos eget? Gyilkosságról beszélünk. Széth, a Vörös Föld istene, a káosz és viszály istene ebben a templomban jár. Az nem fogja elüzni, ha mézes süteménnyel töltjük meg a gyomrunkat, édes borokat és finom söröket szürcsölünk. Nem veszitek észre, isteni atyák? – kérdezte dühösen. – Bármelyikünkön ott lehet a halál angyalának jele!

Hetedik fejezet

Amerotke szavai visszafogták a főpapok gögösségét. Szengi egyetértően bólogatott, Vekhlisz összetette kezeit, mintha csendesen tapsolna. Hani mosolygott.

– Igazat szóltál, Amerotke uram – mondta. – Nyerseséged már közismert.

– Nem akartam nyers lenni – mondta Amerotke –, csak az igazságra akartam felhívni a figyelmeteket. Nézzetek körül a templomban. Ó, persze, a kertek tágasak és napfényesek, a levegő édes a rózsák, liliomok és lótuszok illatától. A szőlőfürtök nagyok és érettek. Az oszlopos folyosók hűvösek, de vannak sötétebb helyek, szűk folyosók, árnyas fülkék is. Éjszaka szétárad a sötétség, akkor ki lesz biztonságban? Üldögélhetünk itt és fecseghetünk, de jusson eszetekbe, miért vagyok itt. Két papot – tudósokat, írkokokat, Hórusz templomának magas rangú papjait – brutálisan megölték. Ezek a gyilkosságok azután történtek, hogy összehívták ezt a gyűlést. Nem akarok megijeszteni senkit, de azt hiszem, a gyilkos közöttünk van – Amerotke sóhajtott. – Miután itt befejeztük, meg akarom látogatni a templom alatti pincéket és folyosókat. És ne felejtsetek el, hogy engem is veszély fenyeget.

– Meggyújtatom a fáklyákat és a lámpákat – mondta Hani. – Igazat beszéltél, uram. Mindannyiunknak óvatosan kell járnunk Széth vörös árnyékában.

A többi pap kelleetlenül egyetértett, ellenséges érzületeiket csak szájuk szélének megrándulása árulta el. Bár Amon, Ozirisz, Hathor, Anubisz és Ízisz papjai mind igazat adtak neki, Amerotke még mindig nehéznek tartotta, hogy felengedjen irányukban: kemény, szívós emberek voltak, lelkük teli ambíciókkal. Hatsepszut trónra lépése lehetőséget adott nekik a fecsegésre és prédikálásra, ezt nem fogják egykönnyen feladni. Arra számított, ellenkeznek majd, észreveszik tanácsában a hátsó szándékot: Hórusz temploma veszélyes hely, minél gyorsabban befejezik ezt az ügyet, annál hamarabb elmehetnek.

– Vannak még kérdéseid? – követelőzött Ozirisz főpapja.

Amerotke bólintott.

– Prem isteni atya halála valódi rejtély. A csillagokat tanulmányozta, aztán lejött a kerti torony tetejéről és a szobájába ment. Ezután brutálisan megölték, de amikor betörték az ajtót, a gyilkos már eltűnt. Hogyan? A gyilkos nem szökhetett meg az ablakon keresztül. Ahhoz kellett volna egy kötélhágcsó, az ablak alatti sárban nyomok maradtak volna, és a gyilkosnak több időre lett volna szüksége a meneküléshez.

– Valóban rejtélyes – helyeselt Szengi.

– Tulajdonképpen két rejtélyt kell megoldanunk – mondta Amerotke. – Az első: hogy tudta a gyilkos megölni Prem isteni atyát, aztán elmenekülni? A második: miért a fáradság?

– Ezt hogy érted? – kérdezte Hathor főpapja.

Amerotke széttárta a karját.

– Az isteni atya gyakran sétált a kertekben, időnként megpihelve egy fa alatt. Evett és ivott is.

Egy nyílvevő vagy egy kis méreg éppolyan hatásosan elintézte volna, mint az, hogy a szobájában fejbe verték.

Szavait csend követte.

– Egyvalami nyilvánvaló – mondta a fiatal könyvtári írnok, és megnyalta ajkait, idegesen pillantva fel főpapjára. – Prem isteni atya úgy halt meg, mintha egy párduc terítette volna le – a mögötte álló kéziratartókra mutatott. – A régi krónikák televannak a hükszósok kegyetlenkedéseivel. Vadállatokat, párducokat és leopárdokat használtak arra, hogy levadásszák és megöljék ellenségeiket. A hükszósok harcosoknak bronzbuzogányuk is volt, végén egy párduc kitömött mancsával.

– Léteznek még ilyen buzogányok? – kérdezte Amerotke.

– Vannak tárgyi emlékeink a hükszósok korból. A Háború Házában tartjuk őket – a templom fegyverraktárára utalt. – Lehet ilyeneket készíteni vagy vásárolni a piacon.

– De miért nem egy egyszerű bunkósbotot vagy tört használt? – kérdezte Amerotke.

Minden szem a fiatal könyvtáros felé fordult, aki elpirult felettesei rá irányuló figyelmétől.

– A kerti torony nagyon régi épület – felelte. – Azt mondják, maguk a hükszósok építették, akik rabszolgákkal dolgoztattak. Amikor az isteni fáraó nagyapja megtámadta a hükszósokat, a barbárok gyakran ilyen erődítményeket használtak ellenállásuk központjaiként.

– Mi köze van ennek Prem atya halálához? – csattant fel Ozirisz főpapja.

Amerotke intett a könyvtárosnak, hogy folytassa.

– Azt beszélik, hogy a hükszósok emberi vért keverték a mészbe és rabjaikat élve temették a torony alapjai alá, áldozatként háborúistenüknek. A torony hírhedt arról, hogy ezeknek a szerencsétlen nyomorultaknak és az itt meghalt hükszósoknak a szellemei kísértik – a könyvtáros szünetet tartott. – Egy lehetséges elmélet az, hogy a gyilkos zavart és nyugtalanságot akar kelteni a mi templomi családunkban. Semmi más nem tudja úgy felkavarni közösségünk lelkét és gondolatait, mint láthatatlan erők által elkövetett kísérteties gyilkosságok és kegyetlen halál.

Amerotke figyelmesen tanulmányozta a könyvtárost. Vékony arcú, sima arcbőrű, borotvált fejű fiatalember volt, keskeny orra horgas, mintha valamikor betörték volna. Kicsit hiú volt: jobb fülcimpájában aranykarika függött. Amerotke csodálta tudóshoz illő intelligenciáját.

– Mi a neved?

– Khaliv, uram

– És ezt mind magad következtetted ki?

A fiatalember összeszorított ajkakkal bólintott.

– Nagyon ügyesen tetted. Hani uram – fordult Amerotke a főpaphoz –, Maat temploma örülne egy ilyen írnoknak, mint ez a könyvtáros.

– Van még valami, uram – folytatta Khaliv. – A hükszósok harcos nép voltak. A nőket, még a sajátjaikat is, állatokként kezelték. Az istenüknek nem volt női megjelenésük.

– Igen? – Amerotke előredőlt. – Tehát azt mondd, hogy Prem isteni atya meggyilkolását a kerti toronyban azért tervelték ki és hajtották végre, hogy abban az időben nyugtalanítsák a templomi közösséget, amikor Théba főpapjai az isteni Hatsepszut trónöröklési jogáról vitáznak?

– Igen, uram.

– Azt hiszem, igazat beszélsz – Amerotke ujjával megfenyegette az egybegyűlt papokat. – Normális körülmények közt a fáraó trónöröklésének kérdését nyugodt, tudományos légkörben vitatnánk meg. Most azonban véres káosz uralkodik, titokzatos fenyegetések és rejtélyes gyilkosságok történnek.

– De ez nem ráz meg minket – szólalt meg Amon főpapja. – Ebben az ügyben az istenek akaratát kell kihirdetnünk.

Amerotke meg tudta mondani a főpap makacs arckifejezéséből, hogy már döntött. De valóban elvi kérdés volt, vagy Hatsepszut megbántotta valamivel? Vagy ami még rosszabb, nem volt hajlandó lefizetni? Amerotke elűzte magától ezt a kényelmetlen érzést. Rájött már, miért ragaszkodott hozzá Hatsepszut, hogy idejőjjön. Ha az Amon főpapjához hasonló emberek akarata érvényesülne, Hatsepszut uralmát folyton aláásná Théba papságának részéről a csendes ellenségeskedés és az elsutogott pletykák.

– Értem, miért ölték meg Neriát – mondta hirtelen. – De Premet?

– Tudós volt – felelte Hani. – Őt is érdekelte a nők trónöröklésének kérdése.

– Közeli barátság volt Prem és Neria közt? – kérdezte Amerotke.

– Elég jó barátságban voltak – felelte Vekhlisz. – Nem kollégák voltak, inkább spirituális szinten volt kapcsolatuk. Neria a bizalmasának tekintette Premet.

– Hozzá fordult tanácsért?

– A templomban minden pap választ magának bizalmast – magyarázta Hani.

– Tehát lehetséges, hogy Neria felfedezett vagy látott valamit, amit aztán elmondott Premnek. Emiatt mindkettejüknek meg kellett halnia, de hogy mi lehetett az, miért ölték meg őket és kik, az rejtély marad.

– Ez azt is jelenti – mondta Vekhlisz –, hogy a gyilkosnak tudnia kellett ezt a titkot.

– Igen, valóban – felelte Amerotke. – Tehát ezt a kérdést is fel kell tennünk: ki van még a templomban, aki beszélhetett Neriával vagy Premmel?

Minden szem Hani felé fordult, aki elsápadt és vászonövének csücskével megtörölte száját.

– Én nem tudok semmiről – mondta tömören. – Amerotke uram, befejezted?

– Egyelőre.

Amerotke ült, míg a többiek egymás után távoztak. Egyedül Khaliv, a könyvtáros maradt.

– Parancsolsz valamit, uram?

– Át fogják kutatni őket? – intett Amerotke az ajtó felé.

– Nem, uram, csak ha kéziratot kértek volna tanulmányozásra. Akkor behívnám az öröket és a szokásos módon átkutatnák őket.

Amerotke megköszönte, és a könyvtáros eltűnt egy kis kamrában, ami a könyvtárból nyílt. A főbíró a polcokat és falmélyedéseket nézte és figyelmesen hallgatott. Semmi nem törte meg a gyönyörű, kellemes illatú terem harmóniáját. Amerotke megpróbálta rendbe szedni az agyában hemzsegő gondolatokat és képeket. Eszébe jutott a fiatal özvegy, az új férjébe szerelmes Dalifa, aztán Antef arrogáns arckifejezése, a gyűlölet a szemeiben. Pillanatnyilag ezzel nem tudott foglalkozni. Aztán ott volt a házi őrizetben tartott Ramosze, akit gyilkossággal gyanúsítottak. Amerotke tudta, hogy ki kell majd mennie az Alvilág Csarnokához, meg kell néznie a labirintust saját szemével. Ehhez katonai kíséretre lesz szüksége, az amarnai oázis veszélyes hely, és nemcsak az emberevő oroszlán miatt: szinte mindig portyáztak arrafelé nomádok, sivataglakók és núbiai martalócok könnyű prédára lesve. Tulajdonképpen minél többet gondolt az ügyre, annál több gyanakvással gondolt rá.

Ramosze vagy nagyon ostobán, vagy nagyon gonoszul viselkedett. Miért vitte el a lovakat? Mi történt a két fiatalemberrel, akik mindketten kiképzett katonák voltak? Nem tűnhettek el csak úgy a föld színéről! De mikor tud odamenni, és mi lesz ezzel a jelenlegi ügyel? Neriát barbár módon gyilkolták meg. Prem halála rejtélyes volt. Mi lehetett a kapcsolat a kettő között? Neria lehet a kulcs; ő pedig itt dolgozott a könyvtárban, de meglátogatta a templom alatti folyosókat is, ahol megölték.

Amerotke szemhéja elnehezült. Ekkor a könyvtár ajtaja kivágódott és Vekhlisz lépett be, mögötte egy szolgálólány cammogott.

– Pihened kellene – mosolygott a főágyas. Átöltözött; vállairól tiszta, fehér gyapjúköntös

ereszkedett le, amit középen dombornyomásos ezüstöv fogott össze. Parókáját is levetette, és Amerotke észrevette, mennyivel fiatalabbnak látszik így; vékony, izmos nő volt, de kecses és méltóságteljes.

– Úszni megyek – mondta.

– De ne a Nílusban! – viccelődött Amerotke.

Vekhlisz válla fölött az ajtóban álldogáló szolgáló felé pillantott.

– Biztos vagyok benne, hogy a férjem néhány kollégája azt szeretné! A templomunk melletti folyószakasz tele van krokodilokkal, bár lehet, hogy nem kellenék nekik. Már nem vagyok az a finom falat, aki valamikor voltam.

– Még mindig gyönyörű vagy – felelte Amerotke. – Amikor ide jöttem az Élet Házába...

– Pszt! – Vekhlisz felemelte kezét és toppantott lábával. – Az édes emlékek csak elszomorítanak. A többiek lakomáznak a kertben, csatlakoznod kellene hozzájuk, Amerotke. Még akkor is, ha neheztelnek rád.

– Neheztelnek?

– Félnék tőled. Te mindig kérdezősködő fajta voltál, azzal az éles, gyorsan járó nyelveddel és kifürkészhetetlen szemeiddel! Nem csoda, hogy a thébai bűnözők reszketnek neved hallatán.

– Most hízelepsz – ugratta Amerotke.

Vekhlisz nevetett és távozott. Amerotke sóhajtott és felállt. Éhes volt és egy kicsit fáradt, de azt mondta, meg fogja látogatni a pincéket és átjárókat, Ménész, a Skorpiókirály sírját.

Elhagyta a könyvtárat és egy szolga útbaigazítását követve elhagyatott folyosókon haladt végig. Egyes helyeken a templom tágas és aranyszínű volt, a fény ragyogott a fehér mészkőfalak ragyogó festményein, a márványpadlókon és az oszlopcsarnokokon, a drága parfümök tartóin. Amerotke nevetést hallott az egyik kertből és énekszót egy kápolnából. Egy csapat *heszet*, táncosnő gyakorolta a tánclépéseket egy napsütötte udvaron. Táncoltak, meztelen, buja testüket a legáttetszőbb gézköntös borította, fejükön gyönyörű parókát hordtak, arcuk festett volt, ajkuk kárminvörös, szemük fekete és zöld festékekkel ékes. Egyszerre mozogtak, kígyózó mozdulatokkal, lassan, a szemet magával ragadó, szívdobogtató ritmusra. A szisztrumok, amiket a kezükben tartottak, dobpergésként kerepeltek, míg csuklóikon és bokáikon a harangokkal díszített kar- és bokaperecek zörögtek és csilingeltek. Ahogy Amerotke elhaladt mellettük, hallotta, miről szól a dal:

Táncoltam érted, Istenem
A folyónál és a zöld mezőkön
Megnyitottam előtted testemet
Befogadtam édes erődöt.

Az ének halk volt, de magával ragadó. Az egyik lány elkapta Amerotke tekintetét és rámosolygott, de tanárnőjük koppantott egyet nádpálcájával a kövezett padlón. Amerotke bocsánatkérően mosolygott és továbbment. Áthaladt egy kapun, aztán egy nyitott udvaron, amit kevéske árnyékot nyújtó oszlopsor szegélyezett. A falakat élénk színekkel kifestett, isteneket és királyokat ábrázoló faragványok díszítették. Végül az udvar sötétebb, szűkebb helyeknek adott teret, ahová csak halványan szűrődött be a napfény. Jobbra és balra sötét fülkék és folyosók nyíltak, ahonnan istenek és különös állatok fekete gránitszobrai vetettek baljós pillantást az elhaladóra. Itt hidegebb volt, a mészkő nyirkos és savanyú szagú; ősrégi része volt ez a templomnak. Vastag falain és sötét folyosóin át csak halkan lehetett észlelni a kert hangjait: a nevetést, vízcso bogást és egy hárfa pengését.

Egy őr újra útbaigazította Amerotkét, aki végül elérte a félhomályos aknát, ami a föld alá

vezetett. Alul a rézszögekkel és bronzkapcsokkal megerősített ajtó nyitva állt. Hani betartotta szavát: a fáklyák égtek, a falmélyedésekben olajlámpák álltak. Amerotke lement a lépcsőkön, végighaladt a komor folyosókon, mígnem elért egy táncoló árnyékokkal teli hatalmas terembe. Közepén emelkedett a hatalmas, különös hieroglifákkal és szimbólumokkal díszített szarkofág.

A fekete márvány sírkamra jéghideg volt. Amerotke lassan körbesétált és legszívesebben összeresztett volna, amikor meglátta a vörös ajtó fölé festett szemeket. Vajon Ménész, az idős Skorpiókirály még mindig kinéz koporsójából? Visszatér még ide *kája* az örökkévalóság mezejéről? Amerotkénak eszébe jutott Neria, és visszament a folyosókon át a lépcsőhöz. Az égő olaj és emberi hús szaga eltűnt, a lépcsőket gondosan felsúrolták és felszórták homokkal, de még mindig látta a foltokat és égésnyomokat a falon.

Visszatért a sírkamrába és körbesétált a falak mellett. A freskókat és festményeket sietve készítették, a festés durva volt, a képek mégis önálló életet éltek. Egyiptom történelmét mutatták be: a városok alapítását, a szakkarai piramisok építését, a pásztorkirályok támadását és a hükszós megszállást. Utóbbiak borzasztó harcosokként lettek ábrázolva, lovaiknak, az alvilág démonainak tüzes szemei és rúgkapáló patái voltak. A művész minden jelenetet annyi részlettel töltött meg, mintha kétségbeesetten igyekezett volna, nehogy kifelejtse bármit is annak a dicső földnek az ábrázolásából, ami Egyiptom volt. Amerotke kiemelt tartójából egy fáklyát, hogy közelebről megvizsgálja a freskókat. Minden falat más jelenetek ábrázolásai borítottak; hetekbe telt volna mindet részletesen végignézni. Mit remélt Neria, mire akad itt, amit nem talált meg a régi írásokban? Néhány festmény már megfakult, más helyeken a vakolat lepergett és a kép megrongálódott.

Amerotke oda ment, ahol a történet kezdődött. Felismerte a tenger és a homok jelképeit, a Skorpió-házbeli királyok pecsétjét. Mindegyik uralkodót trónon ülve, pompa közepette ábrázoltak. Amerotke Ménészt figyelte, a Skorpió-dinasztia első királyát, akit sima arccal, mandulavágású szemekkel ábrázoltak; megkülönböztető fejdísz viselt és díszes nyakéket. A kép egy része megkopott, a fal sérült volt. Amerotke tovább akart indulni, amikor hallotta, amint egy mély, síri hang a nevéen szólította.

– Amerotke uram!

– Igen, mi az? – az ajtó felől takarta őt a hatalmas szarkofág, éppen meg akarta kerülni, amikor megállt. Hányan tudták, hogy itt van? Ha egy szolga vagy hírnök keresi, miért nem jön egyszerűen be?

Csendesen szitkozódott. Teljesen fegyvertelen volt, még egy tör sem volt övébe tűzve. Kipillantott a szarkofág mellett, s ekkor egy nyílvessző hasította végig a levegőt, nekicsattanva a falnak Amerotke mögött. Elbújt Ménész koporsója mögött, és gyorsan körülnézett; megpillantotta a félig guggoló, sötét alakot, aki éppen újra felemelte íját. Újabb nyíl süvített végig a sírkamrán, leverve hátul a vakolatot. Amerotke a hűvös márványnak nyomta izzadt hátát, és óvatosan arrébb húzódott. Mit tud tenni? Az íjásznak időbe telik újabb nyílvesszőt elővenni, de ha futni kezdene, lehet, hogy rosszul időzítene, azonkívül a fáklyafény könnyű célponttá teszi. Összekuporodott a szarkofág mögött; ez volt az egyetlen, ami megvédte. Újabb nyílvessző zúgott végig a levegőn. Amerotke körülnézett; a sírkamra üres volt. Visszavonult volna a csendesen osonó íjász? Vagy itt volt még a szarkofág másik oldalán?

Amerotke az Élet Házában tanult technikát használva kényszerítette magát, hogy lazítson: mély levegőt vett, hagyta vállait megereszkedni, karjai lazán lógtak mellette. Fülelt. Ha az íjász mozogna, hallaná lélegzetvételét, de csend volt. Amerotke megnedvesítette ajkát és végigkúszott a szarkofág mellett. A helyiség üres volt. Végigsietett a folyosókon. Semmi nem fogadta, csak mély csend. Felment a lépcsőn, kinyitotta az ajtót és körülnézett. A támadó bizonyára nem fog itt várni rá. Végighaladt az oszlopok közt, igyekezve féken tartani haragját. Ekkor hangot hallott és

megállt, hátát a falnak nyomva. Zihálást hallott, gyönyörteli sikolyokat, és körülpillantott. Amon főpapja volt ott, az egyik táncosnőt a falnak szorítva; felemelte a lányt, aki combjait a férfi dereka köré fonta. A főpap a lány fenekét markolta, míg durván közöszült vele, úgy mozogva előre-hátra, ahogy egy közönséges tengerész tesz magáévá egy ringyót a söröző mögött a város egyik koszos mellékutcájában. A lány nem ellenkezett, kezén és bokáján csilingeltek a fémpercek, ahogy a főpap újra és újra belehatolt. A lány arca eltorzult a gyönyörtől.

Amerotke elmosolyodott és csendesen elsietett a fülke mellett. A meztelen fenekű, táncosnőt magáévá tevő főpap látványa elfeledtette vele a kriptában történt rémisztő eseményeket. Vissza fog térni, talán megvizsgálja majd az odavezető folyosókat is, de legközelebb felfegyverezve jön, és Szhufoj vagy Prenhoe is vele lesz.

Végre kiért a kertbe. Arra gondolt, ellenőriznie kellene, hol voltak a többiek, de órákba telne. A déli hőség már enyhült, a kék eget fehér felhőgomolyok tarkították. Amerotke leült egy fa alá, engedve, hogy a madárdal megnyugtassa. Amon főpapjára gondolt, ahogy magáévá teszi a lányt, és azon tűnődött, Neria és Prem halálának tényleg van-e köze a gyűléshez, vagy csak a templomi politika és intrikák áldozatai. Felnézve megpillantotta a kerti torony csipkézett tetejét a faágakon túl, és eldöntötte, hogy odamegy.

Felkelt és végigsétált a fűvön. Hórusz kertjei gyönyörűek voltak, teli virágágyakkal, öntözőcsatornákkal, víztárolókkal és mindenfajta fával: fügefákkal, pálmákkal, szikomorfákkal. A levegő édes volt a különböző műhelyekből és raktárakból áradó illatoktól, ahol szorgalmasan készítették az áldozatokat a reggeli szertartáshoz: kenyeret, süteményt, sört, bort, zöldségeket és gyümölcsöket. Amerotke ráébredt, milyen éhes, és eszébe jutott, hogy éjszaka nagy ünnepség lesz.

Végül elérte a kerti tornyot, ahol egy faajtóhoz vezető lépcsőket látott. Először körbesétált. Az ovális alaprajzú torony meredeken emelkedett az ég felé. A kőfal sima volt, bár helyenként a kőművesek hegyes téglákat illesztettek be, mintha a mászókat akarnák elijeszteni. Az ablakok nagyok voltak és négyszögletesek, és a kellemes környezet ellenére Amerotke tisztában volt vele, hogy ha ostrom idején egy kis csapat meghúzódik itt, rohamok egész sorozatát tudja visszaverni.

Felsétált a lépcsőkön és kinyitotta az ajtót. A torony falai karnyújtásnyi szélesek voltak; katapultok és faltörő kosok kellettek volna ahhoz, hogy akár a legkisebb hatást is gyakoroljanak ilyen szilárd falakra. Belül édes illat terjengett a padlóra szórt frissen vágott virágoktól. Amerotke megragadta a kötélkorlátot és felkapaszkodott a lépcsőkön. Minden emeleten volt egy szoba. A tornyot nagyrészt raktárként használták, a száraz, tágas szobák teli voltak kosarakkal, dobozokkal, hordókkal, hálókával és mindennel, amit a templom szárazon akart tartani, távol a férgektől. Amerotke továbbkapaszkodott, és elért a tetőre. Ekkor kinyílt egy ajtó és egy szolga cammogott elő, zömök, testes férfi, övvel összefogott ágyékkötőben. Felsőteste izzadságtól fénylett. Kezében vízfestékes dobozt tartott. Hirtelen megállt és csodálkozva, rezzenetlen szemekkel nézett fel Amerotkéra.

– Mit csinálsz itt, uram?

Amerotke bemutatkozott, és a szolga azonnal kenetteljesen és szolgálatkészen kezdett viselkedni.

– Szato vagyok – mondta. – Én voltam Prem isteni atya szolgája. Hallottam rólad, Amerotke uram. A Kap gyermeke vagy – ez utalás volt arra az időre, amit Amerotke apródként töltött a királyi palotában. – Látogatóban jársz itt, ugye? – hadarta. – Kérdéseket tettél fel. Az egész templom tudja.

– Valóban? – mosolygott Amerotke, és az ajtóra mutatott. – Ez volt Prem isteni atya szobája?

– Igen. Most gyűjtöm össze... – Szato szeméi könnyekkel teltek meg. – Most gyűjtöm össze a holmiját. A teste a balzsamozóknál van, nemsokára átviszik a folyó túlsópartjára. A templomnak

saját sírkamrái vannak ott – Szato elmosolyodott. – Ígértek nekem is egy kis kamrát a gazdámhoz közel.

– Megérdemled – felelte Amerotke.

Elhaladt Szato mellett és bement a dobozszerű, vakító fehérre meszelt falú szobába. Kevés bútor maradt itt, csak egy nádból font ág, néhány zsámoly, egy szék és párnák. A polcok üresek voltak, csak néhány üvegcse állt rajtuk és egy törött vizestál.

– Hol tartotta Prem isteni atya a kéziratait?

– Ó, uram, nagyon kevés volt neki. Ami kellett neki, a könyvtárból vette ki, vagy az Élet Háza kéziratterméből.

– Azon az éjjelen, amikor meghalt, csillagtérképek voltak nála, nem?

– Igen, uram, de azokat összegyűjtötték és elvitték.

– És bármilyen más kézirat? – kérdezte Amerotke.

Szato pislogott, ujjait az ajka elé emelte. Nem szerette igazán ezt az éles szemű bírót, aki úgy surrant fel ide a lépcsőkön, mint egy vadászatra induló macska; rossz emlékeket idézett fel. El akarta felejteni azt a rettenetes estét, ezért takarította ki a szobát ilyen buzgón. Prem isteni atya elment, nyugatra távozott. Az volt a legjobb, ha a dolgokat csendben és nyugalomban tartják.

– Kérdeztem valamit – emlékeztette Amerotke.

Szato sóhajtott és leült az ágy szélére.

– Hani atya ugyanezt kérdezte, és tudod, uram, az én gazdámnak... – köhécselt. – Nos, a halála előtt egy vörös zsinórral összekötött papirusztekercset hordott magánál. Mindenhová magával vitte, erre emlékszem. Rendszerint feljött ide és magára zárta az ajtót. Amikor ételt vagy italt hoztam, kedves volt hozzám. "Gyere be, Szato", mondta, de észrevettem, hogy mindig eltakarta a kéziratot a karjával, mintha nem akarná, hogy bármit is lássak vagy elolvassak.

– És sikerült meglátnod valamit? – Amerotke elővette erszényét köntösének kis zsebéből, kinyitotta és kirázott egy ezüstkorongot.

Szato elmosolyodott. Szüksége lesz pénzre, különösen az elkövetkezendő napokban. Végül is ő csak egy középkorú templomi szolga, aki szereti a sört.

– Két nappal ezelőtt – felelte –, amikor a vacsoráját hoztam, Prem isteni atya szokása szerint rátette karját a kéziratföredékre, de aztán félt, hogy a csészéje leesik, és elmozdította a kezét.

– És mit láttál?

– Nem vagyok benne biztos – Szato észrevette Amerotke kezdődő ingerültségét. – Azt hiszem, egy bogár rajza volt.

– Egy bogáré?

– Vagy skorpióé. Igen, azt hiszem, skorpió volt.

Amerotke felemelte az ezüstöt.

– Az igazat mondd!

Szato lehunyta a szemét.

– É-én biztos vagyok benne, hogy skorpió volt, egy skorpió durván lerajzolt képe.

– Nagyon jó – Amerotke Szato húsos tenyerébe nyomta az ezüstöt, aztán elkapta a férfi hüvelykujját és megszorította. – És hol van most ez a rajz?

– Tényleg nem tudom, uram. Amikor betörtünk az isteni atya szobájába, be kell ismernem, hogy kíváncsi voltam és kerestem, de nem találtam.

– Semmi gyanúsat nem láttál? – kérdezte Amerotke.

Szato megrázta a fejét.

– A gazdád a halála előtti napokban gyakran volt négy szemközt Neriával?

– Nem, uram, nem volt.

– Nem jött Neria ide?

Szato megrázta a fejét.

– Jó – mondta Amerotke ingerülten –, de nem ment az isteni atya meglátogatni a könyvtárost?

– Nem, uram, de – Szato az ajtó felé nézett –, azt hiszem, a haláluk kapcsolatban áll egymással.

Szato most nem tűnt olyan együgyűnek, és Amerotke észrevette szemében a ravaszságot.

– Gyerünk, Szato – mormolta. – Mondd el, amit tudsz.

Nyolcadik fejezet

Hórusz templomában a halál házában ott ült a gyilkos és nézte, ahogy az orvosok és balzsamozók felkészítik Prem isteni atya testét végső útjára a Nyugatra. A szoba távolabbi sarkában egy asztalon ott heverték a levéltáros Neria fehér kötszerbe bugyolált elfeketült maradványai. A balzsamozók legjobb tudásuk szerint jártak el, de mit tehettek volna, ha egyszer a hús a csontig elszenesedett, a szemgolyók elpárologtak, a nyelv és az egyéb szervek összezsugorodtak és elfeketültek? Meg fogja érteni Ozirisz, a nyugatiak közt a legelső? Meg fogja engedni Neria ujának, hogy betérjen az áldottak mezejére? Neria jó ember volt. Mikor a halottak csarnokában szíve megmértetik, védelmet talál a Lélekfalóktól, azoktól a démonoktól, akik az igazság mérlege alatt kuporogva várnak azoknak a lelkére, akiket az istenek elutasítanak. A gyilkosnak nem voltak kételyei. Amit meg kellett tennie, megtette. Hogy merheti egy nő, egy olyan szárnalmas teremtmény, mint Hatsepszut, viselni a szent kettős koronát, hogy meri csinos lábát a fáraók ősi számolyára helyezni?

A gyilkos látszólag azért jött, hogy lerója végső kegyeletét egy halott pap előtt, de valójában azért, hogy megbizonyosodjon róla, semmi kellemetlen dolog nem derült ki. Szerencsére a világítás szegényes volt, a balzsamozókat pedig lefoglalta az, hogy a szent szertartást úgy hajtsák végre, ahogy az meg volt írva a Halottak Könyvében.

Prem teste kinyújtva, meztelenül feküdt, csak a föld alatti kamra sötétjébe öltözve. A finoman megmunkált ezüsttartókban álló vörös halotti gyertyák fényében kirajzolódtak köpcös testének körvonalai. A szertartásmester most a tetem fölé hajolt és bronzkampóival befejezte az agy eltávolítását az orrlyukakon át. Az agy maradványait egy aranytálba helyezte. Egy pap énekelt, míg egy írnok vörös tintával négy hüvelyk hosszú vonalat húzott a test bal oldalán, éppen ott, ahol Hórusz nyitotta fel az isteni Ozirisz testét. Egy etióp obszidiánkéssel mély, széles vágást ejtettek a vonal mentén, egy balzsamozó bedugta a kezét és imát mormolva kivette a belsősegeket, a szívet, tüdőt és májat. Ezeket is tálakba tették, míg mások fűszeres pálmaborral mosták ki a test belsejét, majd visszavonultak. A testet szolgálk emelték fel, és belemerítették egy nagy hordó folyékony nátronba, hol hetven napig fog feküdni, mielőtt visszatérnek, hogy a holttest hasát kitömjék vékony vászonnal, fűrézporral és illatosított fával.

A gyilkos megfordult és pillantását végighordozta a termen. Már készítették a többi temetkezési kelléket is: értékes pólyákat, egy ezüstmaszkot, egy arany mellédszt, ami Prem távolba szárnyaló *káját*, lelkét ábrázolta. Voltak gyűrűk az ujjakra és lábujjakra, egy párnán értékes dobozban a Halottak Könyve, az ember-, sakál-, sólyom- és majomfejjel díszített kanopuszedények pedig készen álltak befogadni a belsősegeket.

A gyilkos nézte, ahogy a test belesüllyed a nagy, nátronnal teli kádba és imát mormolt. Minden jól ment, semmit nem vettek észre. Az orvosokat és a balzsamozókat jobban érdekelte a holttest előkészítése, mint az, hogy a halál okát kutassák. A gyilkos fellélegzett. Igaz, hogy Amerotke elmenekült, és éles szemei és kitartóan kutató természete miatt el kell majd hallgattatni, de még volt idő, nem kellett sietnie. A szóbeszéd már megindult, a pletyka elterjedt a

bazároknak és piacokon. Végig fog terjedni a parton is, elismétlik borozókban és kocsmákban. Lehet Hatsepszut a fáraó? Lehet egy nő, bármit mondanak is támogatói és bármilyen jelek igazolják is, a Két Föld uralkodója?

A kerti toronyban Szato egy korsó sörnek köszönhetően egyre bőbeszédűbb lett. Hízelt neki, hogy a főbíró maga ment le a lépcsőn egy kerámiakorsóért és két kupáért, ugyanakkor önsajnálataiban átengedte magát a bánatos ömlengéseknek arról, mi fog történni vele most, hogy Prem isteni atya meghalt. Amerotke belekortyolt a borba és figyelt. Eszébe jutott Szhufoj bölcsessége, miszerint a bor és sör megtöltik a hasat és megoldják a nyelvet.

– Prem isteni atya mindig itt folytatta kutatásait? – kérdezte Amerotke, visszairányítva a beszélgetést az őt érdeklő témára.

– Igen. A torony elhagyatott, a többi szobát raktárként használják. A gazdám csillagász volt, fénykorában maga az isteni fáraó is tanácskozott velem.

– De biztosan nem gondoltátok, hogy veszély fenyegeti. Miért örködtél mégis?

– Mindig örködtém – felelte védekezően Szato. – Az isteni atya nagyon szórakozott tudott lenni. Elfelejtett ezt-azt, nem oltotta el a gyertyát, mielőtt aludni tért, olajlámpásokat hagyott a papiruszai mellett, vagy már a hajnali órákban ételt és italt kért.

– Mi történt a halála éjszakáján?

– Semmi különös – Szato alsó ajkát biggyeszítve gondolkodott. – Fáradt voltam – buján elmosolyodott. – Az egyik táncosnő kegyeskedett észrevenni. A délutánt vele és egy korsó sörrel töltöttem.

– Nagyon szép – felelte Amerotke. – Tehát elkéstél a toronyból, ugye? Ne aggódj, a többieknek nem mondom el.

– Elkéstem – vallotta be Szato.

– Van még valami más is, nem? – sürgette Amerotke. – Mondd el az igazat.

– Feljöttem, uram, de elfelejtettem ételt felhozni, ezért visszasiettem a konyhába, aztán újra feljöttem. Felmásztam a lépcsőkön, és semmi különöset nem láttam. Prem isteni atya szobája be volt zárva.

– Mindig bezárta?

– Néha.

– Azt mondtad, feledékeny volt.

– A szobája tekintetében soha. Szóval akkor úgy gondoltam, biztos fenn van a tetőn, tanulmányoz valamit vagy imádkozik. Nem szerette, ha zavarják. Felmentem és körülnéztem.

– Mit csinált?

– Térdelt. Egy kendő volt a vállaira borítva és a kedvenc szalmakalapját viselte.

– Éjjel?

– Azt mondta, melegen tartja a fejét és megvédi az éjszakai hideg szellőtől.

– Utána mi történt?

– Visszajöttem és vártam.

– Azután Prem isteni atya lejött hozzád?

– Lejött a lépcsőkön, hallottam a zihálását. Egy gyűrűt viselt az ujján, egy ezüstgyűrűt, ami leesett. Utánamentem és felvettem. Mikor visszajöttem, Prem isteni atya a szobájában volt és az asztalnál ült. Odatettem a gyűrűt – egy kicsi, fényezett, lazúrkővel berakott asztalra mutatott, ami az ajtó mellett állt. – Aztán az isteni atya bezárta az ajtót és bereteszte. Kicsivel később hallottam meg azt a borzalmas sikolyt – Szato arca eltorzult, arcán könnyek csordultak végig. – A többit tudod.

– Nem, nem tudom – mosolyodott el Amerotke. – Mondd el!

– Lerohantam a lépcsőkön, ki a toronyból és kiáltozni kezdtem. Örök és szolgák jöttek elő, aztán az összes többi pap.

– Kik, pontosan?

– Mindegyikük.

– És utána?

– Az ajtót betörték, és az isteni atya holttestét az ágyon találták. A feje be volt törve és az arcán sebhelyek voltak.

– De a bunkósbótot nem találták meg?

– Na, most eszembe jutott valami – Szato hangosan kortyolt a kupájából.

– Micsoda? – kérdezte Amerotke.

– Hani isteni atyának nem mondtam el, de Prem isteni atyának volt egy buzogánya, a végén párducmanccsal.

– Tessék?

– Csak... csak most jutott eszembe – dadogott Szato. – Az isteni atya szórakozásból tartotta meg. Azt mondta, emlékeztető a Hiéna évadjára, az éhség és kardok korára.

– És természetesen ez a buzogány eltűnt.

– Igen, uram, eltűnt.

Amerotke felkelt és az ablakhoz ment. Mindent értett, kivéve azt, hogyan menekült el a gyilkos. Átnézett a válla fölött. A szoba ajtaját nem javították meg, és látta, hol törték be. De hogy menekült el a gyilkos? Lepillantott a párkány fölött. Még egy kiképzett katonának is időbe telne megkötni egy kötelet és lemászni, azok az éles kövek még így is összekarcolnák a térdét és a karját.

– Hadd lássam a torony tetejét.

Szato letette söröskupáját és felvezette a bírót a lépcsőkön. A tetőn nyitva volt az ajtó, beengedve a hűvös szellőt. Amerotke kilépett az ajtón. A torony teteje négyszögletes volt, a körbefutó fal magas, vékony lőrések csipkézték, ahol az íjászok védhették a tornyot. Középen kis, repedezett, az időjárás által megviselt asztalka állt. Szato elmondta, hogy Prem isteni atya oda szokta letenni a térképeit. Amerotke a falhoz ment és kinézett. A délután a végéhez közeledett, a könnyű szellő hűs és frissítő volt. Odalent látta, ahogy emberek sétálnak, érezte a konyhából és szőlőskertekből felszálló különböző illatokat. A torony lélegzetelállító kilátást nyitott Thébára. Amerotke észrevette az Évmilliók Palotájának ég felé emelkedő pilonjait, az aranycsúcsú obeliszkeket, a Szfinxek sugárútját, a templomok magas, vörös zászlórúdjait. Áthajolt a párkányon, lenézett a szédítő magasságba. A torony minden oldalon sima volt, leszámítva egyet, ahol rózsabokrok és egyéb növények nőttek.

Amerotke óvatosan körbesétált. A padló kavicsos homokkal volt felszórva, hogy az emberek ne csússzanak meg. Erőszaknak semmi nyomát nem látta. Megállt, leguggolt és felszedett néhány szálat, amelyek mintha kötélből hullottak volna ki. Olyan volt, mint a lószőr, de erősebb és olajjal bekent. Megmutatta Szatónak.

– Ez egy kötél darabja, nem?

– Az isteni atya nem tartott itt kötelet – mondta Szato. – Csak ételt hozott fel, pergament meg az íródobozát a tollakkal, íróvesszőkkel és tintával.

Amerotke leült, hátát a falnak vetve, ujjai közt morzsolgatva a kötél darabot.

– Nagyon okos – mormolta. – Kíváncsi vagyok, vajon az elméletem homokra vagy sziklára épült-e – felállt. – Köszönöm, Szato.

– Uram?

Amerotke Szato vállára csapott.

– Többet segítettél, mint gondolnád.

Szato kinyitotta az ajtót és hallgatta, ahogy a főbíró lemegy a lépcsőkön. Lassan követte és megállt az ajtóban, mint azon az éjszakán, amikor Prem isteni atyát megölték. Látott akkor valami szokatlant? Mi volt az?

A főbíró nagylelkű volt vele; az ezüsttel, amit adott, Szato talán megvásárolhatja annak a táncosnőnek a kegyeit, aki most olyan kitérő válaszokat adott. Akkor bezzeg nem volt ilyen hűvös, amikor együtt feküdtek és alatta vonaglott. Szato sóhajtott és leült. Megpróbált visszaemlékezni, mit látott azon az éjszakán, aztán megnyalta ajkát és újra a lányra gondolt. Olyan fiatal és hajlékony; meg fogja keresni.

Amerotke elhagyta a tornyot és a rózsabokrokhoz ment, amiket felülről pillantott meg. Száraik vastagok voltak hegyes tövisekkel. Óvatosan közelebb ment, és meglátta a letört szárazakat és a kötélből kihullott: szálakat. Lehuntya szemeit és imát mormolt.

– Megmutattad nekem arcodat, ó, Isteni Lény, rám mosolyogtál.

– Nem tudtam, hogy érdeklődsz a rózsák iránt.

Amerotke megpördült. Szhufoj figyelte, egyik kezében bottal, másikban bőrtáskával. Két oldalán Prenhoe és Aszural állt, mindketten szomorúak és elég piszkosak voltak.

– Már mindenhol kerestünk – a templomi rendőrség parancsnoka a szemöldökét törölgette. – Uram, fáradt vagyok és éhes – Aszural most tömzsi orrának hegyét dörzsölte.

– Nos – felelte Amerotke –, ha ragaszkodsz hozzá, hogy tetőtől talpig felfegyverkezve és abba a bőrpáncélba öltözve járjálj, akkor nem csoda. Gyertek.

Végigvezette őket a templom udvarán, majd a szőlőskerteken túl az akácfák árnyékába, ahol lepkék röpködtek a virágok között, és az illatos levegőtől a méhek örült sietséggel zümmögtek. A messzi távolban az isten tava csillogott a gyengülő napfényben. Amerotke leültette társait. Végignyúlt a földön és felnézett a fákra, figyelve, ahogy egy fekete csőrű madár ült egy lengedező ágon, mintha ő is a délutáni szellőt ízlelgetné.

– Ne aludj el – Szhufoj közelebb furakodott és groteszk arcát közel tolta gazdájához. – Sok mondanivalónk van.

– Nekem is rengeteg mondanivalóm van nektek.

Amerotke segített Aszuralnak levetni bőr mellvértjét, aztán odaadta gyűrűjét Szhufojnak és elküldte a templom konyhájához. Szhufoj nemsokára szolgálkkal tért vissza, akik tálcacon frissen sült kenyeret, libasültet, tálakon gyümölcsöt hoztak és mindezt lerakták eléjük a fűbe.

– Lakomát készítenek – sugárzott Szhufoj. – Vekhlisz úrnő mindannyiunkat meghívott.

Amerotke mosolygott, és hagyta, hogy oltsák szomjukat.

– Most pedig – mondta – beszéljetez Pepiről.

– Kevés van, amit mondhatnánk – morgott Aszural –, mert nagyon kevés maradt belőle. A nyomozással a medzsaikat bízták meg, így sok mindent nem tudtam kideríteni. Lehet, hogy Pepi nagyszerű tudós volt, de nagy potyázó is, folyton ételt és bort kunyerált. Aztán hirtelen kibérelte azt a szobát és több ezüstöt meg aranyat hordott magával, mint egy gazdag kereskedő.

– Mi a helyzet a tűzzel? – kérdezte Amerotke.

– Mind a szoba, mind alatta a kocsmá a padlótól a tetőig kiégett. Minden, amit Pepiből meg a kurtizánjából láttunk, a koponyájuk volt és néhány elfeketedett csont.

– Tehát minden elpusztult?

Aszural letörölte nyakáról az izzadságot.

– Minden – szuszogta.

– A bölcseknek az a mondása, hogy az ostoba nő hirtelen ötlettől vezérelve cselekszik, butaság – mondta gyászosan Szhufoj. – Az ilyen bolondságra a nő azt mondaná: "A lopott víz édes és a kenyér jobb ízű, ha titokban fogyasztják el."

– Miről locsogsz, Szhufoj?

– A kurtizánról – vágott vissza Szhufoj. – Pepi esetében ő volt a titokban evett kenyér, aki a halálát okozta.

– Mi lehetett Pepi hirtelen gazdagságának forrása? – kérdezte Amerotke, figyelmen kívül hagyva titokzatoskodó szolgáját.

Aszural megrázta a fejét.

– Senki nem tudja.

– Nem beszéltek olyan kéziratról, amit Pepi árult?

– Nem. Miért, ellopott innen valamit?

– Lehet – mormolta Amerotke.

– A bűn büntetése a halál – mondta éneklő hangon Szhufoj. – Hordhat valaki tüzet az inge alatt anélkül, hogy meggyújtaná ruháit? Járhat izzó vörös széken anélkül, hogy megégetné a lábát?

– Veszedelmes időket élünk – Prenhoe úgy döntött, megcsillogtatja tudását. – Álmodtam valamit ma éjjel, uram. A Nílus partján ültem, és egy nő onnan jött ki, mint egy krokodil, aztán közöszültünk.

– Elég volt – csattant fel Amerotke. – Hadd mondjam el, mit találtam itt.

– Még egy pillanatra, uram – Aszural felemelkedett a füből. – Emlékszel Nehemura?

– Hogy tudnám elfelejteni?

– És a fenyegetéseire? – Aszural Amerotke arcát kutatta. – Kaptál figyelmeztetést, nem?

– Igen – Amerotke sóhajtott. – Küldtek a házamba egy szentjánoskenyérmag-süteményt vászonba csomagolva, egy szikomorfa dobozban.

– Mit? – üvöltött fel Szhufoj.

– Nos – felelte Aszural, figyelmen kívül hagyva a törpét –, elfelejtheted az amemeteket.

– Tessék?

– Az orgyilkosok szövetsége a vetési évszakban eltűnt. Követték a vezetőjüket északra és azóta nem tűntek fel.

Amerotke lehunyta a szemét. Egy pillanatra újra a nagy piramis alatti titkos folyosókon volt, a tető beomlott, összepréselve a feketébe öltözött gyilkosokat.

– Gazdám!

Amerotke kinyitotta a szemét.

– Pletykákat hallottam – mondta Szhufoj –, hogy újraszerveződnek új tagokkal.

– Ó, maradtak egypáran Thébában – jelentette ki Aszural. – Annyit érnek csak, mint egy üres korsóban zörgő kavicsok. Uram, át akarlak vinni a Níluson, hogy találkozz Lehkettel, az Élőhalottak Társasága egy tagjával.

Amerotke figyelmen kívül hagyta, hogy Prenhoe helytelenítően felszisszen.

– Az élőhalottak? – kiáltott fel Szhufoj hússal teli szájjal. Gyorsan nyelt egyet. – Mi köze lehet egy csapat leprásnak az amemetekhez?

– Lehket is az volt – magyarázta Aszural –, mielőtt megfertőződött volna. Láttam őt, uram. Hajlandó lenne találkozni veled. Egyébként pedig éppen el akartad mondani, mi zajlik itt.

Amerotke elrejtette feszengését. Mit mondhatna neki Lehket? Csapda lenne az egész, ravasz fortély, hogy odacsalják, ahol leskelődnek rá?

– Teljesen biztonságos, uram – tette hozzá Aszural halkán, mintha olvasni tudna Amerotke gondolataiban. – Nem fog ártani neked, de mint a fajtáját általában, arannyal kell kifizetni.

– Hogyan találtál rá?

Aszural elvigyorodott.

– Neked megvannak a törvényeid, nekem a kémeim. Lehket holnap hajnal után vár minket.

– És a másik ügy? – kérdezte Amerotke. – A fiatalasszony, akinek két férje van?

– Majd én kézben tartom – jelentette ki Szhufoj bölcsen. – De mi lesz Hórusz templomával?

Bár éppen azon volt, hogy kenyérrel és libasülttel töltse meg hasát, Szhufoj figyelmesen nézte Amerotkét. Érezte, hogy valami nagyon rossz volt. Gazdája ideges, ingerlékeny volt, az ételhez alig nyúlt, de a sört elég gyorsan megitta.

– Megtámadtak – felelte Amerotke.

– Bolond voltál – csattant fel Szhufoj, és egy ujját meglengette Amerotke arca előtt. – Valahová egyedül mentél, nem igaz? Figyelmeztettek már! Ha ezt Nofret úrnő megtudja!

Amerotke elkapta Szhufoj ujjait és megszorította.

– Nem fogja megtudni, ugye? De ami most a legfontosabb, tudom, hogyan ölték meg Prem isteni atyát. A kerti tornyában volt, és a gyilkos meglátogatta. Olyasvalaki lehetett, akiben Prem megbízott és akit kedvelt. Valószínűleg ittak egy sört vagy bort, csak amit Prem ivott, abban volt valami, amitől elálmosodott. Gyilkosa megszerezte Prem hükszósz buzogányát és halántékon vágta vele. Prem feje valószínűleg úgy tört össze, mint egy vékony héjú tojás. A gyilkos ezután megkereste látogatásának igazi okát, a papiruszt, amit Prem mindenhová magával vitt. Egyedül az volt a baj, hogy elszámította az időt, és az a részeges ór, Szato feltűnt. A gyilkos elrejtette Prem holttestét az ágy alatt, felvette a kendőjét és szalmakalapját, és felment a tetőre – Amerotke szünetet tartott. – Vagy talán ravaszabb volt a gyilkos. Talán Szato nem is lepte meg. Bárhogy is volt, a fontos az, hogy a gyilkosnak feltűnés nélkül kellett elhagynia a tornyot – megvakarta a fejét. – Néhány részlet még nem világos. A gyilkos azonban biztosan elvette Prem szalmakalapját, kendőjét, és igen, gyűrűjét, aztán felment a toronyba.

– Persze! – vágott közbe Prenhoe. – És úgy tett, mintha ő lenne az isteni atya!

– Pontosán. Az alkonyi órákban egyik borotvált fej úgy néz ki hátulról, mint a másik, főleg ha szalmakalap is van rajta és kendő a vállán. Szato, amilyen tiszteletteljes, azt gondolja, hogy a gazdája az, és visszatér őrhelyére. Végül a gyilkos lejön a lépcsőn. Van kulcsa az isteni atya szobájához, de el kell terelnie Szato figyelmét, hogy bejusson.

– Ezért elejti a gyűrűt?

– Igen. Szato, amilyen hűséges szolga, utánaüget. A gyilkos ezután kinyitja az ajtót és bemegy a szobába. Benn sötét van, és ő háttal fordul az ajtónak. Szato az asztalra teszi a gyűrűt. Az ajtót ezután becsukják és bereteszelik – Amerotke szünetet tartott és felnézett a magasba, ahol látta a kerti tornyot a fák fölé magasodni.

– Itt mutatta ki a gyilkos, mennyire ravasz. Iszonyatos hangot ad ki, mintha Premet éppen akkor gyilkolnák meg. Természetesen ez csak trükk. Előveszi Prem holttestét az ágy alól és a tetejére teszi. Lehet, hogy csak ekkor öli meg az öregembert, homlokon csapva a buzogánnyal.

– De hogy jutott ki? – kérdezte Aszural.

Amerotke elvigyorodott.

– Amikor arra gondolunk, hogy valaki egy magas toronyszobából menekül, természetesen úgy véljük, hogy lefelé szökik. Prem gyilkosa ravaszabb volt. Mielőtt lejött volna a torony tetejéről, leengedett egy kis kötélletrát a lőréseken át Prem szobájának ablakáig.

Szhufoj összecsapta a kezét, kicsi, csúf arcán vidám mosoly tűnt fel.

– Elhagyta a szobát és visszamászott, közben berúgva az ablaktáblákat.

Amerotke bólintott.

– Miután fenn volt a tetőn, kioldotta a kötelet és ledobta a rózsabokorba. Ezután két választása volt. Vagy a tetőn vár, míg be nem törik az ajtót, aztán eltűnik a tömegben, vagy követi Szatot a lépcsőn lefelé, elrejtőzik egy szobában és akkor csatlakozik a többiekhez, amikor jönnek betörni az ajtót.

– De miért ez a körülményesség? – kérdezte Aszural. – Miért nem mérgezte meg egyszerűen az isteni atyát, vagy miért nem lőtte torkon egy nyíllal? Nem vállalt túl nagy kockázatot a

gyilkos?

– Igen, én is gondoltam erre – felelte Amerotke. Szünetet tartott, hallgatta, ahogy egy pávakakas felrikolt a fák túoldalán elterülő kertben. – Rengeteg magyarázatom van erre. Először is, Premtől el kellett vennie a papiruszt. Az isteni atyát meg kellett ölni és a papiruszt ellopni. Ez már igényelt némi tervezést. A gyilkosnak biztosnak kellett lennie abban, hogy amikor lecsap, a papirusz kéznél van.

– Igaz – Aszural megtöltötte sörös poharát. – Egy idős pap, mint Prem, biztosan jól elrejtve tart egy ilyen papiruszt. Lehet, hogy a gyilkos érdeklődést árukt el, és Prem úgy döntött, megszítja vele tudását.

– Másodszor – folytatta Amerotke a fűszálakat tépkedve –, Premnek megrögzött szokásai voltak. Abból, amit összeszedtem, rendszerint vagy a könyvtárban volt vagy a kerti toronyban. Mikor az utóbbiban volt, Szato mindig a közelben volt valahol, emiatt kellettek az okos előkészületek. A kötélletrát valószínűleg már előre odavitte és elrejtette a torony tetején. Végül – Amerotke elhessentett egy legyet –, a gyilkos szándékosan ijesztő léggört akar kelteni. Neria halála hirtelen és brutális volt. Valószínűleg éppen felfelé jött a lépcsőkön a föld alatti kamrából, amikor leöntötték olajjal és élő fáklyát csináltak belőle. Azt hiszem, ugyanez történt vándorló tudósunkkal és kurtizán barátnőjével. A kegyetlen, rejtélyes halál elég ahhoz, hogy megijesszen egy papi közösséget, ahol nem szoktak hozzá az erőszakhoz.

– És a papirusztekercs? A hükszós buzogány? A kötélhágcsó? – kérdezte Prenhoe.

– Le merném fogadni, hogy a papiruszt megsemmisítették. A buzogányt és a kötelet ledobták a rózsabokorba és később kiszedték. Egyetértek Aszurallal, a gyilkos kockázatot vállalt, de a végén sikerrel járt. Egyedül akkor volt veszélyben, amikor Prem szobájából a torony tetejére mászott, de figyelembe véve, hogy már sötét volt és az egész csak rövid ideig tartott, érdemes volt vállalni a kockázatot. Minden mást meg lehet magyarázni.

– Mi lehetett az ok? – kérdezte Aszural.

– Valami, aminek köze van a papok tanácskozásához és az isteni Hatsepszut trónörökléséhez – Amerotke hirtelen elhallgatott. – Mit akar valójában elérni a gyilkos? – suttogta csak úgy önmagának. – Neria és Prem valóban barátai voltak az isteni Hatsepszutnak és az udvarnak? – kérdezte hangosabban. – Ó, Maat, légy a tanúm! – kiáltott fel.

– Mi a probléma? – kérdezte Szhufoj élesen. – És még te tolsz le engem, amiért közmondásokat idézek és rejtélyesen viselkedem!

– Nem látod? – mosolygott Amerotke. – Bárhogy is alakul, a gyilkos nem veszíthet. Két hűséges templomi szolgát öltek meg akkor, amikor a papok az isteni Hatsepszut trónörökléséről vitáznak. Néhányan azt fogják gondolni, azért gyilkolták meg őket, mert találtak valamit, ami azt bizonyítja, hogy nő nem ülhet Egyiptom trónján. A mi vándor tudósunk, Pepi cinizmusa közismert volt.

– Tehát mindhárom halál – mondta Aszural – beállítható úgy, mint az isteni fáraó kísérlete arra, hogy elhallgattassa a vitatkozókat.

– Igen – felelte Amerotke. – Másrészt ha az isteni Hatsepszut megtudja, hogy a meggyilkoltak fontos bizonyítékokat találtak, amivel támogathatják őt, és emiatt brutálisan lemészárolták őket és a bizonyítékot ellopták, dühbe nem ismer majd határokat. Mi volt Neriánál, amikor meghalt? Mit vitt el Pepi a könyvtárból, hogy eladja? Mi volt az isteni atya titkos papirusztekercsén? Ismerem az isteni Hatsepszutot, kirohanást rendez majd és ezzel még nagyobb ellenségeskedést szít a papi kaszton belül. Ezenfelül a gyilkos tönkretette a tanácskozást azzal, hogy félelmetes léggört hozott létre. Tehát a gyilkosra úgy kell tekintenünk, mint egy vadászra, aki sarokba próbálja szorítani az isteni Hatsepszutot.

– És mit gondolsz, mi lesz mindennek az eredménye? – kérdezte Szhufoj.

– Ha a Két Igazság Csarnokában kellene döntenem erről – jelentette ki Amerotke –, azt mondanám, ez a tanácskozás nem vezet sehová. Egyik fél sem fog sikerrel járni. Burjánzanak majd a kétségek és bizonytalanságok, és így vagy úgy, de a gyilkosságokért az isteni Hatsepszutot, Szenenmutot és akár engem magamat is fognak okolni.

–Van valami megoldásod? – Szhufoj most már meg volt rémülve attól, mibe keveredett gazdája.

– Két megoldást kell találnunk, kedves Szhufojom. Először is bizonyítékot kell találnunk rá, hogy nő is lehet fáraó. Másodsor le kell lepleznünk a gyilkost.

Kilencedik fejezet

A libanoni cédrusból készült nagy dupla ajtókat bezárták. A fáklyák, gyertyák és lámpák fénye csillogott az ajtó tükröződő bronzborításán. Amerotke a táncoló fényt nézte, ami a vízen csillogó napfényre emlékeztette. Kényelmesen elhelyezkedett a párnákon és arrébb lökte az előtte álló aranytányérok, poharakkal és ezüsttálakkal megrakott asztalkát. Hórusz templomának bankettcsarnoka ragyogó terem volt vörös és aranyoszlopokkal, falait az istenek életéből vett jeleneteket ábrázoló, káprázatos festmények díszítették. Az aranysólyom motívuma mindenhol ott volt. Az oszlopokra feliratokat véstek, Amerotke mosolygott, ahogy elolvasott egyet.

A sör és bor darabokra szaggatja a lelket.
Az, aki ivásra adja a fejét, olyan, mint teve ostor nélkül
Mint ház élelem nélkül, falai lyukasak és düledezők
Az ajtó pedig ki fog dőlni helyéből.

Egy csoport törpe, kik közül az egyik figyelemre méltóan hasonlított Szhufojhoz, gyönyörű kutyákat vezetett be ezüstpórázon: tacsókát, agarakat és sakálokat. Mindegyik állat arannyal átszőtt, smaragddal díszített skarlátszín kabátkát viselt.

Hani és felesége ültek a főhelyen. Több különböző népből származó, fehér szoknyát viselő rabszolga nagy tányérokra vörös káposztát, szezám-, ánizs- és köménymagot szolgált fel. Ez volt az előétel, hogy kiszárítsa a torkot és a gyomor vágyakozzon a jéghideg sör után, amit felszolgáltak. Amerotke bölcsen nem foglalkozott velük.

A terem elcsendesült, mikor Hani, kezében aranyserleggel, feltápáskodott. Mikor felemelte a serleget, minden fej a terem túlsó vége felé fordult, ahol Hórusz hatalmas, arannyal borított sólyomfejű mészáló szobra állt. Hani imába kezdett.

Fordítsd felénk arcod, ó Aranysólyom,
Kinek szárnyai mindkét világot átérlik,
Ó, Fény Madara, ki legyőzi a sötétséget!

Szavait jóváhagyó mormolás fogadta, aztán behozták a főételeket – libasültet, sült fürjeket, sonkafodrokkal díszített borjúlábat. A terem távoli sarkában a templom zenészei fuvoláikkal, líráikkal és hárfáikkal rázendítettek egy dallamra, amit egy kórus ütemes tapsolása kísért, révületbe ejtő ritmust adva a zenének. Az asztalok közt szolgálók mozogtak, minden asztalra letéve egy apró, fából faragott múmiát kicsiny koporsóban, közben ezt mormolva: "Nézd meg ezt, aztán igyál és légy boldog, mert halálod után te is ilyen leszel."

Szhufoj azonnal bezsebelte a sajátját és visszatért Prenhoéval folytatott társalgásához.

Amerotke közelebb hajolt, hogy belehallgasson. Szhufoj eltökélten igyekezett a gyógyírek és varázsitalok jól ismert árusítójává válni Théba piacterein, és most bőbeszédűen igyekezett meggyőzni Prenhoét, hogy támogassa.

– Mondom neked – mondta éppen –, ha egy nő vizeletét búzával kevered össze, meg tudod mondani, fiúgyereke születik-e. Ha árpát keversz bele, el tudod dönteni, lánya lesz-e.

Amerotke az ajkába harapott és mindent megtett, hogy elfojtsa nevetését.

– Gazdám, szerinted ez vicces?

– Nos, ha egy nő terhes – felelte Amerotke –, akkor mindenképpen vagy fia, vagy lánya lesz.

– Igen, de a különböző minták segítségével el tudod dönteni, melyik lesz.

– Hogyan? – kérdezte kíváncsian Amerotke.

– Az elszíneződésből – Szhufoj körbemutatott a termen. – Itt is annyi mindent tudnék tenni, gazdám.

A papok és feleségeik által viselt különböző parókákra mutatott, amelyeket mostanra már eláztatott a parfümkúp, amit akkor kaptak, amikor bejöttek. Amerotke nem kért belőle.

– Most nagyon jól érzik magukat, kipihentek és fürödnek a parfümillatban azok alatt a parókák alatt, de utána emésztési problémáik lesznek. Szükségük lesz egy kis "agárlábra": datolyamagra számartejbe keverve és olívaolajban felszolgálva. Vagy tarackbúzára és porrá tört...

Amerotke nevetett és elfordult. Éppen fel akarta emelni boroskupáját, mikor elvonta figyelmét egy sikoly a csarnok túlsó végéből. Hathor főpapja felugrott, egyik kezét a torkához kapta, a másikkal a gyomrát markolta. A mellette ülő csinos fiatal kurtizán rémülten nézett fel rá. A főpap előretántorodott, kezével előrekapott. Arca vörössé vált, szemei kidülledtek, száján fehér tajték jelent meg. Amerotke döbbenetben nézte a felé tántorgó főpapot. Rohama van talán?

A zene elhalt. Szolgák siettek a főpaphoz, de ő egy intéssel elküldte őket, aztán térdre esett, száját kinyitotta, majd becsukta, aztán a padlóra zuhant kinyújtott karokkal, rángatózó lábakkal. Amerotke magához tért a döbbenetből, felugrott és megfordította a testet, nem foglalkozva a főpap ruháján szétterjedő vizeletfolttal. Megragadta a főpap állát és két ujjával a szájába nyúlt, hátha a torkán akadt valami, de semmit nem érzett. Tudta, hogy a pap haldoklik. Bőre nyirkos volt és hideg, pulzusa alig érezhető. Fogai felsértették Amerotke kezét, mikor visszahúzta ujjait. A többiek köréjük gyűltek. Elküldtek a templom orvosáért, de a főpapon már nem lehetett segíteni. Teste még egyszer görcsösen összerándult, lábain reszketés futott végig, aztán feje oldalra fordult.

– Elment – mondta Amerotke halkán.

– Ürítsétek ki a termet! Ürítsétek ki a termet! – kiáltotta Hani.

Lándzsás, borjúbőr pajszos viselő templomi örök léptek be, és kizavarták a szolgákat, táncosnőket, ágyasokat és zenészeket.

Hathor főpapjának holttestét felemelték és egy párnából rögtönzött díványra fektették. A templomi orvos leguggolt mellé, megnyomkodta a főpap gyomrát, lehajolt és fülét a holttest mellkasára szorította, aztán felhúzta a semmibe bámuló szemek szemhéját. Mint Amerotke, ő is felfigyelt rá, milyen hideg a holttest.

– Mit evett és ivott?

Amon főpapja közelebb sietett, felemelt egy tálcát, amit az egyik szolga hagyott ott, és összeszedte a Hathor főpapjának asztalán heverő tányérokat és kupákat. Az orvos figyelmesen megvizsgálta őket, aztán megrázta a fejét.

– Mi az? – kérdezte Hani.

– Isteni atya – felelte az orvos –, nem állíthatom teljes biztonsággal, de Hathor főpapjának a halála... őt...

– Méreg, ugye? – szólt közbe Ozirisz főpapja. – Megmérgezték, nem?

Az orvos bólintott.

– Mivel? – kérdezte Amerotke.

Az orvos megrázta a fejét.

– Nem tudom, uram, de Théba bazárjaiban könnyen lehet olyan porokat venni, ami pár szívdobbanásnyi idő alatt megöl egy embert.

A többi pap vádlón nézett Hanira.

– Azt hittük, itt biztonságban vagyunk – jelentette ki Amon főpapja. – Most azonban úgy tűnik, Hórusz templomában senki nincs biztonságban.

A másik négy pap körégyült és beleegyezően bólogatott.

– El kell mennünk innen – jelentette ki Ízisz főpapja. – A tanácskozásnak véget kell vetni.

Szavait hangos helyeslés fogadta.

– Ez nem történhet meg – vágta rá Amerotke, miután úgy tűnt, Hani túl összezavarodott ahhoz, hogy válaszoljon. Vekhlisz sem segített sokat; tátott szájjal bámulta a holttestet, egyik vörös körmű kezét felemelve, mintha nem tudná elhinni, hogy tényleg meghalt.

– Miért? – kérdezte Ozirisz főpapja támadón. – Saját orvosotok mondta, hogy Hathor főpapját megmérgezték. Milyen magasra kell még emelkednie a holttestek halmának? Amíg mindannyian meg nem halunk? Ezért vagyunk most itt? Miután meghaltunk, öfelsége olyan embereket nevez ki a helyünkre, akik jobban a kedvére vannak?

– Ha ezen a csarnokon kívül teszel ilyen megjegyzést, árulással vádolhatnak – mondta Amerotke ridegen.

Ozirisz főpapja elsápadt, pislogott és mormogott valamit. Amerotke megragadta Hani kezét.

– Isteni atya, csak ennek az orvosnak a szava bizonyítja, hogy mérgezés történt. Lehet, hogy mégsem – hangja több önbizalmat árult el, mint amennyit valójában érzett. – De ha gyilkosság történt, nem szabad vizsgálat nélkül egymást gyanúsítgatni – ujjával Ozirisz főpapja felé bökött. – Miből gondolod, hogy vendéglátódnak vagy az isteni fáraónak köze van ennek az embernek a halálához? Vigyáznunk kell, mit mondunk – átpillantott válla fölött Szhufojra és Prenhoéra, akik egy oszlop árnyékában állva figyelték őt.

– Amerotke uramnak igaza van – jelentette ki Hani, lassan magához térve. – Másokat is hívni fogok, hogy vizsgálják meg a testet – ezzel sarkon fordult és kivezette őket a teremből. Egy folyosón kisebb szobába értek, ahol vendégek vagy a templom fontos látogatói szoktak várakozni. A falba ülőpárkányt építettek; a főpapok, Vekhlisszel és Amerotkéval együtt csendben ültek itt, míg Hani bereteszte az ajtót, aztán nekidőlt. Amerotke látta, hogy reszket: bármi is volt az igazság, Hani részben felelős volt ezekért a szörnyű gyilkosságokért. Végtére is ő volt a házigazda, aki felelt vendégei életéért és biztonságáért.

– Sajnálom – mondta Hani botladozó nyelvel. Levette nyakából a díszes függőt és a padlóra dobta, aztán kikapcsolta karpereceit és átadta a feleségének. Leereszkedett a padlóra, háttal ülve az ajtónak, fejét előre-hátra ingatta, mintha transzba esett volna.

– Nem szabad ok nélkül gyanúsítgatnunk – jelentette ki Vekhlisz. Egy párnát vitt oda férjének, hogy kényelmesebben üljön, és lekuporodott mellé.

– Mit javasolsz, Amerotke uram? – kérdezte Ízisz főpapja.

– Az isteni fáraó parancsára vagyunk itt. Mind tudjátok, mit kell eldöntenünk. Ha most elmegyünk, semmit nem oldunk meg. Az isteni fáraó egyszerűen megparancsolja majd, hogy megbeszélésünket máshol és máskor folytassuk – Amerotke szünetet tartott. Aha, gondolta, és addigra a baj már megtörténik.

Szavait tiltakozó kiáltások követték. Amon főpapja felugrott és dörömbölni kezdett az ajtón.

– Tanácskozni jöttem ide, nem meghalni!

Hani felesége segítségével felállt és megdörzsölte arcát.

– Senki nem fog meghalni – mondta lassan. – Amerotke úrnak igaza van. Fontos dolgokról kell beszélünk.

Kopogtak az ajtón. Amerotke kinyitotta; az ünnepségtől távol maradó Aszural állt ott komor arccal.

– Hallottam, mi történt, uram – suttogta. – Egy másik orvos is megvizsgálta a holttestet, és Szhufoj is, aki ért egy kicsit a mérgekhez. Hathor főpapját megmérgezték.

– Legjobb lesz, ha bejössz – Amerotke bekísérte a szobába és becsukta az ajtót. – Legrosszabb félelmeink igaznak bizonyultak – mondta. – Templomi őrsegünk parancsnoka megerősítette, hogy Hathor főpapját megmérgezték.

– Hogyan? – kérdezte Amon főpapja.

– Nem tudom, uram – felelte gyorsan Aszural. – De mindkét orvos és Amerotke uram szolgálja is azt mondja, gyorsan ható mérge volt.

– Tehát itt, az ünnepségen szolgálták föl – mondta Hani.

– Igen, uram.

– Ebben az esetben az első fogásba keverhették bele – vont a következtetést Amerotke. – De az ételt tálcákon szolgálták fel, Hathor ugyanazt ette, amit mi mindannyian.

– Ugyanez áll a sörre is – tette hozzá Hani.

– De a söröskupáink az asztalon voltak – mutatott rá Ízisz főpapja.

– Mire céloz? – kérdezte Vekhlisz.

– Bejöttünk a terembe és leültünk – mondta Amerotke. – Az asztalon semmi nem volt, csak tányérok, tálcák és söröskupák. Felszolgálták az első fogást, utána elvitték a tányérokot és kupákat. Tehát a mérgek már a főpap kupájában kellett lennie, az ünnepség előtt tették bele. Mikor a forró ételt felszolgálták, Hathor, mint mindannyian, gyorsan felhajtotta sörét.

– Lehetséges ez? – kérdezte Hani.

– Miért ne? – kérdezte Amon főpapja. – Hányan néztünk bele a söröskupáinkba, mielőtt kitöltötték nekünk az italt? Nagyon is könnyen beletehettek valamilyen port, ami aztán elkeveredett a sörben. Ha a főpap érzett benne bármilyen szokatlan ízt, biztosan azt hitte, valamilyen fűszer, és csak akkor döbönt rá az igazságra, amikor már késő volt.

– Hasztalan lenne kivallatni mindazokat, akik ki-be járkáltak a terembe, mielőtt megkezdődött az ünnepség – mondta Amerotke. – Végtelen lenne a felsorolásuk: szolgák, zenészek... Az egészséget egy pillanat alatt el tudta intézni.

– Mit fogsz tenni, Amerotke? – kérdezte Ozirisz főpapja. –Vallatőbizottságot állítasz fel?

– Arra is sor kerülhet – felelte a főbíró. – Holnap reggel azonban el kell mennem, Hani uram. Dolgom van a nekropoliszban.

– Kialakíttatod a sírodat? – gúnyolódott Ízisz főpapja.

– Az életem istenem kezében van – vágott vissza Amerotke, és Hanihoz fordult, mert nem akart személyes ellenségeskedésbe keveredni ezekkel a gyűlölködő papokkal. – Hani uram, az ügy sürgős.

–Tehát szükséged lesz a templom bárkájára? – kérdezte Hani.

Amerotke bólintott.

– Az írnom, Prenhoe itt marad. Reggel indulok, de délre visszaérek. A többihez nincs hozzáfűzni valóm – Amerotke feltápászkodott –, de mindannyiótokat arra kérlek, legyetek óvatosak. – Meghajolt Hani előtt, majd a többiekre rá sem pillantva elhagyta a szobát.

Visszatért szobájába, elmondta Szhufojnak a fejleményeket és elnézést kért az éjjel történetekért.

– Saját szobát kaptam – jelentette ki büszkén a törpe, ruháját igazgatva. – Ahogy az egy hivatását gyakorló orvoshoz illik.

Amerotke kényelmesen elterpeszkedett egy székben és lerázhatatlan kis barátjára nézett.

– Valóban az vagy, Szhufoj?

– Amire végeztem tanulmányaimmal, gazdám, többet fogok tudni, mint azok a házalók és sarlatánok, akik orvosnak nevezik magukat. Én specializálódni fogok – Szhufoj kitolta alsó ajkát, ami nála annak a jele volt, hogy elhatározott magában valamit. – Én a végbél őrzője leszek, aki a belek gyógyításában képzett.

– Azt hiszem, ez a kijelentésed méltó befejezése egy ilyen napnak – morogta Amerotke, aztán levetette karpereceit, gyűrűit, melldíszét és fehér köntösét. Szorosabbra húzta ágyékkötőjét és lefeküdt az ágyra. Szhufoj betakarta a vászontakaróval.

– Kutasd át a szobát – mormolta Amerotke félálomban.

– Már megtettem, uram. Egyetlen skorpió vagy mérges kígyó sem fog bemerészkedni. Mongúzsírral kentem be a falakat.

Amerotke mosolygott és álomba merült, miután választ kapott rá, mi ez a sajátságos szag az egykor kellemes illatú szobában.

Sokáig aludt, Szhufojnak kellett felráznia. Még mindig nehéznek érezte a fejét. Kiment az észak felé, Amon lehelete felé forduló erkélyre, letérdelt, homlokát a földhöz érintette és imádkozott magáért és családjáért. Utána úszott egyet a szent tóban, és hagyta, hogy Szhufoj olajjal dörzsölje be karját és lábát. Megborotválkozott, miközben az egyfolytában az új gyógyszereiről és varázsitalairól fecsegő Szhufoj tartotta a tükröt. Amerotke felöltözött, beleegyezett, hogy harci övét is felveszi, Szhufoj pedig ragaszkodott hozzá, hogy vigye kis szaruját és tegezét is. A többiekkel reggeliztek kinn a fűvön, ami még enyhén nedves volt a hajnali harmattól. Hallották, ahogy a templomban a papok himnuszokat énekelnek a nap első szertartása során.

A nap erős fénnel, forrón emelkedett az égre, eloszlatva a ködöt, miközben lesétáltak a kikötőbe. Amerotke megragadta Prenhoe kezét és figyelmeztette, hogy legyen óvatos, aztán lement a vörös téglával kövezett úton a kikötőbe a rá váró bárkához.

A hajó, a *Hórusz Dicsősége* hosszú, kecses egyárbocos jármű volt. Szorosan egybekötözött nádkötegekből állt, vitorláit már kioldották. A magas hajóorr vége sólyomfej formára volt faragva. A hajó megemelt tatján ült a kapitány, kezével a kormányrúdon. Középen mindkét oldalon két evezős ült. A rakodótérbe vezető csapóajtó fölött kis napellenző állt, alatta párnákkal és takarókkal. Amerotke, Aszural és Szhufoj helyet foglaltak, a kapitány kiadta a parancsot és a hajó elindult a kikötőből, egy ideig a Nílus partja mellett haladva, mielőtt átvágott volna a folyó fölé emelkedő párafelhőn a nekropolisz felé.

A kikötőben és a parton emberek nyüzsögtek. A legénység figyelte, ahogy egy kisebb templom papjai és papnői kijönnek a folyóhoz, hogy fuvolák, kasztanyetták, dudák, cintányérok és tamburínok hangzavarában mutassák be vidám szertartásukat. Férfiak és nők ringatták testüket a hangszerek hangjára, körbetáncolva a szent szobrokat, amiket magukkal vittek. A ritmus felgyorsult, és a táncosok az örület határán egyensúlyozó ütemben lengtették karjaikat és mozgatták lábukat. Törpék, fejükön szalmából font fáraókoronával bukfencet vetettek és megszagatták ruháikat.

– Mi is csatlakoznánk! – üvöltött be az egyik evezős.

Ezt a többi tengerész durva, obszcén szavai követték. Szhufoj hiába intett helytelenítően. Aszural kijelentette, hogy biztosan részegek, és vigyázniuk kell, nehogy a folyóba essenek.

– Krokodilok vannak errefelé – figyelmeztette őket.

Amerotke a fák fölé pillantott és meglátta Théba teraszait, templomait és villáit. Kíváncsi volt, mit csinál Nofret és a két gyerek. A kormányos parancsot adott ki, a hajó megfordult, az evezők emelkedtek és süllyedtek. A Hórusz jelképét viselő vitorla hullámozott, a tengerészek meghúzták a

köteleket, úgy fordítva a vitorlát, hogy elkapja a reggeli szellőt. Tompa puffanás és zörgés hallatszott a rakodótérből. Amerotke riadtan az egyik evezősre nézett.

– Csak a vizeskancsók – villantott rá foghíjas mosolyt az evezős. – Remélem, azok a bolondok rendesen lepecsételték őket, mert az ételünk és a ruháink is odalenn vannak.

Amerotke megnyugodott. A hajó gyorsított, az evezősök pihentek, ahogy a szellő belekapott a vitorlába és gyorsabban vitte előre a hajót. Csak akkor kell előrehajolniuk és meghúzniuk az evezőket, ha a szellő eláll.

A szellő valóban elállt, és a vitorla lazán lógott. A kormányos kiáltott, az egyik evezős pedig énekelni kezdett: "A szeretőm keblei lágyak, termékenyebb ő, mint bármely gyümölcsfa..." Társai csatlakoztak a refrénnél, a hajó recsegett-ropogott, az evezők csobbanása új ritmust vett fel.

Amerotke hátrapillantott a válla fölött, és észrevette egy krokodil pikkelyes zöld fejét és nyakát. Az állat egyenesen feléjük úszott, szemei épp hogy kilátszottak a vízből. Nem volt szokatlan látvány; még mindig kora reggel volt, és a krokodilok rendszerint sütkéreztek egy kicsit a napon, mielőtt kegyetlen vadászokká váltak volna.

Aszural követte Amerotke pillantását, és elkapta a bíró karját.

– Nézd, uram, mögöttünk!

Újabb krokodilok tűntek fel, öt, hat, hét, és még több csoportosult bal oldalt. A kormányos is észrevette őket, és felállt, arcán nyugtalan kifejezéssel.

– Mi történt? – kiáltotta.

Mintegy válaszként a hajó megremegett, mintha sziklába ütközött volna. Jobb oldalról robaj hallatszott, ezt újabb csörömpölés és rázkódás követte.

– Támadnak! – kiáltotta az egyik evezős elengedve evezőjét. Felugrott és lebámult a vízbe.

Szhufoj gyorsan egy nyílvesszőt illesztett ijába. Aszural és Amerotke kivonták kardjukat. A hajó ingott és megdőlt. Most már nem volt kétséges: a krokodilok körbezárták őket, alámerültek és a víz alatt lökdösték a hajót kemény, pikkelyes orrukkal.

– Ez lehetetlen! – fordult meg az evezős.

Amerotke rémülten nézte. Egy hatalmas krokodil jött elő a vízből fejét és állkapcsát mozgatva. Rettenetes látvány volt. Éles fogai a nyakánál kapták el az evezőst; Amerotke előreugrott, de a férfit már lerántotta a hajóról a szörnyeteg. Szhufoj kilőtt egy nyilat, de hasztalan. Az ember sikoltva felkapaszkodott, de még több krokodil tartott felé a vízben csapkodva, és rátámadtak. Egyikük elkapta, kegyetlen állkapcsa összezárult az evezős dereka körül. A vörössé vált víz habzott és bugyborékol.

A kormányos parancsokat kiabált, megpróbálva helyreállítani a fegyelmet.

– Mi vonzhatta ide őket? – zihálta Aszural.

Amerotke félrelökte a párnákat, felrántotta a csapóajtót és lesietett a falépcsőkön. Két vagy három korszó borult fel, az ivóvíz a bíró lábát nyaldosta, de volt még valami más is, egy szag, ami a templomi vágóhidakra emlékeztette Amerotkét. Újra recsenést hallott oldalt, és látta, amint bespiccel a víz, ahogy a hajófal repedni kezdett. Lehajolt és tenyerét a vízbe merítette, aztán megszagolta és visszarohant a lépcsőkön.

– Vér! – kiáltotta. – Lent a korszók tele vannak vérrel!

Aszural, Szhufoj és a többiek döbbenet meredtek rá. Most jöttek rá, mekkora veszélyben vannak. Egy ilyen hajónak tilos volt vért vagy bármilyen húst szállítani, főleg egy olyan folyón, amely jól ismert volt krokodiljairól.

– Ezek a dögök megéreztek – lihegett Aszural, és megkapaszkodott, ahogy a hajó újra rázkódni kezdett. Mindannyian igyekeztek távol maradni a hajó szélétől.

Amerotke visszalökte az embereket az evezőpadra és leülve megragadta a halott ember

evezőjét is.

– Gyerünk! – kiáltott rájuk. – Húzzátok, vagy elsüllyedünk!

Az evezősök engedelmessé váltak. A kormányos megragadta a kormányt. Amerotke az evezőnél görnyedt, Aszurál az egyik oldalon állt őrt, Szhufoj a másikon. Amerotke izzadni kezdett, szúró fájdalmat érzett a hátában és karjában, de végre kialakult az evezés ritmusa. Megpróbált az evezésre koncentrálni, nem figyelve Szhufoj kiáltásaira. Túl lomhán mozogtak, a hajótesten egyre nagyobbak lettek a rések és hasadások, a víz beömlött. Már most mélyebben süllyedtek a vízbe, mint korábban. Szhufoj továbbra is nyilatkat lőtt ki, gondolva, hogy a krokodilok még a saját fajtájukat is megtámadják dühükben, de nyilai kevés hatással voltak a vastag, pikkelyes bőrű folyami szörnyetegekre.

A bárka lassan haladt. Feltámadt a szél, de nem volt idejük kibontani és irányítani a vitorlát. Amerotke csak a hajót rázkódtató ütésekre tudott gondolni. Időnként egy-egy krokodil fogait csattogtatva kiemelkedett a vízből. Az egyik evezős pánikba esett, de Aszurál kardja hegyével kényszerítette, hogy visszaüljön a helyére. A hajófarban álló őrszem előkapta kis harangját és rázni kezdte, ez volt a bajban lévő hajók egyezményes jele. A raktérből vöröses árnyalatú víz bugyborékolat a fedélzetre.

Amerotke lehunyta szemét és Maathoz imádkozott. Ha a hajó elsüllyed, semmit nem tehetnek, a krokodilok be fognak özönlenni. Történtek a Níluson ehhez hasonló balesetek, az áldozatok gyakran voltak részeg fiatal emberek, akik nem törődtek a veszéllyel, amit a folyó szörnyetegei jelentettek. A krokodilok megszerették az emberhúst, felfalták a vízbe fulladtak hulláit, megtámadták azokat, akik vigyázatlanul a mocsárba merészkedtek.

Hirtelen, mintegy válaszként imájára, Amerotke egy másik harang hangját hallotta. Balra nézve egy hatalmas, vörös és zöld színű hajót látott kitörni a ködből, magas, lótuszformára faragott orra feléjük tartott. Amerotke megpróbálta az evezősöket a helyükön tartani, de egyikük felugrott és kiáltozva és integetve a hajó széléhez futott. Egy, a többinél gyorsabb krokodil azonnal megközelítette, mint egy macska, amely madárra veti rá magát, és a karja alatt elkapta a férfit, lesöpörte lábáról és a folyóba rántotta.

– Maradjatok a helyeteken! – kiáltotta Amerotke. – Húzzátok be az evezőket!

Az emberek engedelmessé váltak. A másik hajó közelebb ért, evezősei félmegtelen nők voltak, és Amerotke rájött, hogy valószínűleg esküvőt vagy más ünnepséget tartanak a fedélzeten. A kormányos ügyesen a másik mellé irányította a hajót, és a két hajó most együtt rázkódott. Amerotke félt, hogy az övék felborul, de nem így történt.

Kiáltások hallatszottak, aztán kötélhágcsókat engedtek le. Amerotke segített Szhufojnak, majd Aszurálnak felkapaszkodni egyre. A legénység többi tagja is felkapaszkodott, és Amerotke követte őket.

Tudatában volt, hogy gyengéd kezek érintik meg az arcát, aztán odakísérik, félig-meddig viszik az árboc közelében, a vitorla alatt emelt napellenző alá. Drága parfümök illatát érezte, és vidám színű, piros, sárga, kék és zöld ruhákat látott. Puha párnákra ültették, és egy kupa fűszeres bort nyomtak a kezébe; belekortyolt, de rosszul érezte magát és csak ült lehajtott fejjel. Egész teste fájdalomtól lüktetett. Újra belekortyolt az italba, aztán felpillantott megmentőire. A hajó majdnem olyan hosszú volt, mint egy harci gálya, és megszámlálhatatlan mennyiségű virágcsokor és színes zászló díszítette, kis asztalokon ételek és kupák álltak. Egy fiatal, nyakában virágfüzért viselő férfi lépett oda hozzá.

– Nem hívtunk meg titeket az esküvőnkre – mosolygott –, de boldog vagyok, hogy itt üdvözölhetlek.

Amerotke a fiatalember vállára tette a kezét.

– Ígérem neked – zihálta –, felfogadok egy énekes papot, hogy dicséretedet zengje az

isteneknek!

Körülnézett. Szhufoj és Aszural sem voltak jobb állapotban, mint ő. Az egyik tengerész elájult, a többiek zokogtak a fájdalomtól és a megkönnyebbüléstől. Amerotke nagy nehezen feltápázkodott, és boroskupáját kezében tartva végigsétált a fedélzeten egészen a tatig. A hajó éppen fordult. Amerotke lenézett a templom bárkájára, ami már mélyen a vízben volt. Körülötte mindenhol a krokodilok pikkelyes háta látszott, az állatok a kemény nád hajótestet rángatták, mohón próbálva közelebb jutni a vérhez, ami még mindig vonzotta őket átható, fémes szagával.

Tizedik fejezet

Szato, a templomi szolga csüggedten mászta meg a lépcsőket szobájáig, ami Hórusz templomának raktárhelyiségei fölött helyezkedett el. Új szálláshelye szegényes hely volt, dobozszerű ablakkal és néhány egyszerű bútordarabbal. Szato kezébe temette arcát és letörölte az izzadságot. Visszapislogta az önsajnálát könnyeit. Múlt éjjel megpróbálta megkeresni a lányt, aki pár napja olyan nagylelkűen elszórakoztatta. Megmutatta neki az ezüstöt, amit Amerotkétől kapott, de a lány semmire nem volt hajlandó.

– Hagyj békén! – kiáltotta, és ringó csípővel, csilingelő karperecekkkel elsietett. Szato nem tudta megérteni. Beszélni akart vele, elmondani, amit tudott.

Kereste a templomban Amerotke főbírót is, kérdezősködve utána egy-két embertől, de mindenki csak a fejét rázta.

– Ó, a bíró úr elment – mondta az egyik templomi őr. – Átment a folyón a nekropoliszba.

Szatónak ezek után számos feladatot adtak, ami miatt hangosan morgolódott: Prem atya szolgálaként ő most gyászban volt és ezt tiszteletben kellene tartani. Szato a pletykákat is meghallgatta: a templomot megrázta Hathor főpapjának hirtelen halála, és Szato, égve a vágtyól, hogy tudását fitogtassa, újra elmondta mindenkinek, aki meghallgatta, mit tud gazdája haláláról. Senkit nem érdekelt igazán. Talán el kellene mennie innen.

Ránézett Ízisz apró szobrára, ami kis faemelvényen állt a szoba sarkában. Ő volt Szato kedvenc istene, most mégsem ért el más hatást, mint azt, hogy felidézte az bordélybeli lány emlékét. Talán fel kellene hívni magára a figyelmet. Senki nem bánt vele kedvesen, csak Amerotke főbíró. Szato annyival többet mondott neki, mint a többi szolga... Talán ha összeszedi az eszét és pontosabban visszaemlékszik rá, mit látott, Amerotke újra megjutalmazza, talán még egy jobb munkahelyet is talál neki távol ettől a helytől, ahol gyors és kegyetlen halálesetek történnek.

Szato felemelte fejét, és most először észrevette a boroskorsót az asztalon. Felugrott és odament. A korsó gyönyörű volt, égetett kerámia golyák, ludak és más madarak képeivel. Feszés papiruszfedőjét új, tiszta zsineggel kötötték meg a karimán. Szato kerített egy kupát. Nem kétséges, hogy a bor a nagylelkű Amerotke ajándéka.

Kioldotta a zsinetet, kitöltötte a bort és egy hajtásra megitta. Már másodjára akart tölteni, amikor lecsapott a fájdalom, mintha kést forgattak volna meg a gyomrában. Szato feltápázkodott. Ez a bor nem ajándék volt. Megpróbált hányni, de lehetetlen volt; köhögött és fuldokolt, botladozásában feldöntötte a bort, ami úgy folyt ki a korsóból, mint a vér. Szatónak eszébe jutott, mit látott, és belemártva kezeit a borba, a fehér falhoz tántorgott. Újra és újra kényszerítette magát, hogy tenyerét a falra nyomja, mígnem a fájdalom túl erős lett és ő eszméletlenül rogyott a padlóra.

Amerotke, Szhufoj és Aszural egy söröző közelében ültek egy pálmafa alatt a nekropolisz

kikötőjében. Amerotke ragaszkodott hozzá, hogy mindannyiuknak parázson jól átsütött, fűszeres gazellahúst vegyen, frissen sült kenyeret és több korsó világos sört. Először csendben ültek, Aszural időnként felkelt, hogy sétáljon és kinyújtóztassa tagjait. Szhufoj úgy vélte, a parancsnok annyira sápadt, hogy szinte biztosan rosszul van.

Amerotke kényszerítette magát, hogy megnyugodjon, mély lélegzeteket vett, izmait engedte ellazulni. Megpróbált semmire sem gondolni, és az erős, sós szagra koncentrált, ami a balzsamozók házaiból és műhelyeiből szállongott – a "tetemboltokból", ahogy Szhufoj hívta. A nekropoliszt egyetlen feladatnak szentelték: a holtak felkészítését arra, hogy elinduljanak nyugat felé. A parton lentebb ott állt Ozirisznak, az alvilág istenének, a Nyugat Legelőkelőbbjének hatalmas faragott szobra. A rakparton az emberek szorgalmasan hordták a partra a koporsókat. Némelyiket a családtagok vitték, de a gazdagok természetesen hivalkodóbbak voltak: egy ezüstözött kocsin arannyal bevont koporsót hoztak, négy, szarvaikon virágfüzéreket hordó fehér bika húzta, körülötte papok és énekesek illatosított vizet és tejet spricceltek szét, hogy leülepítse a port előttük.

– Megsüketültél, gazdám?

Amerotke Szhufojra pillantott. A mellette ülő törpe még mindig dühös volt, amiért csak hajszal híján menekültek meg, és partraszállásuk óta ideje nagy részét csendes átkozódással töltötte.

– Legalább életben maradtál – tolt le a higgadtabb Aszural. A törpe öklével az asztalra csapott, fakó arca elvörösödött a dühtől.

– Elhagytam a táskámat azok miatt a fattyak miatt! – kiabálta. – Egyiptom bölcsessége volt benne, olyan orvosságok, amiért bármely pap odaadná a szemfogát! Ha majd elkapom őket, gazdám...

Amerotke olyan hangos nevetésben tört ki, hogy egy csapat hivatásos gyászoló megállt és megvetően nézett rájuk.

– Hol vannak a hajósok? – kérdezte Aszural. – Szeretném kikérdezni őket.

– Már megtettem – mondta Amerotke. – Kifizettem őket és megmondtam nekik, hogy folyamodjanak Maat templomához kárpótlásért.

– Gyávák voltak – tört ki Aszural.

– Nagyon ijedt emberek voltak – felelte Amerotke. – Ahogyan én is.

– Gyilkosság történt, nem? – kérdezte Aszural.

– Igen, gyilkosság. Ketten meghaltak, de a terv szerint mindannyiunknak el kellett volna pusztulnunk. A híreket estére egész Théba hallani fogja.

– Miért nem ellenőrizték a rakteret? – csattant fel Szhufoj.

– Megtették, ó, orvosok legkitűnőbbje – mondta Amerotke. – Kinyitották a lejáratot, a vizeskorsók ott voltak. A templom egyik kútjából töltötték meg őket. A hajó kapitányának, a kormányosnak múlt éjjel megmondták, hogy készítse fel bárkáját arra, hogy átkelünk vele a Níluson, ami neki nem sokat jelentett azonkívül, hogy össze kellett gyűjtenie a legénységét.

– Ezután a gyilkos megtette lépéseit – mondta Aszural.

– Igen, az éjjel valaki lement a csónakkikötőbe. A hajót nem őrizték, miért kellett volna? Könnyen meg tudta tenni, hogy néhány vizeskorsót kiürít és megtölti egy gazellabőr tömlőből, ami teli van a vágóhídon levágott ökrök vérével. A fedelét visszarakja, de nem túl szorosan, a korsókat tartó rekeszlapokat meglazítja – Amerotke szünetet tartott, és elhessentette a söröskorsója körül nyüzsgő legyeket. – A hajó ringatózva, rázkódva hagyta el a kikötőt. Mi is hallottuk, ahogy a korsók felborulnak és a vér kiömlik.

– Nagyon okos – mondta Szhufoj. – Ha nem kinn a folyón lettünk volna, mi is éreztük volna a szagot.

– A krokodilok olyanok, mint a legyek, ha egyikük izgatott lesz, odavonzza a többieket is. A tengerészek nem voltak gyávák, Szhufoj, tovább tartották a hajót a vízen, mint gondolták. Ha nem lett volna az az esküvői ünnepség... – nem fejezte be a mondatot.

Aszural még sápadtabb lett, és még Szhufoj is csendben maradt, ahogy elképzelte, mi történhetett volna. Borzalmas halál lett volna összemorzsolódni az éles fogak közt, a víz alatt rángatózó testtel, míg a krokodilok széttépik őket. Szentségtörő, istenkáromló halál lett volna, temetési szertartás, balzsamozás és imák nélkül, melyek átkísérték volna őket a távoli horizonton.

– Mondom nektek – mondta komoran Amerotke –, Maatra esküszöm, csapdába fogom csalni ezt a gyilkost. Látni akarom, ahogy meghal.

Kiitta a sört és felállt. Ruhája piszkos volt, szandáljának egyik pántja elszakadt, kardját, törét és harci övét elvesztette az örült menekülésben a hajóról.

– Kimondottan úgy nézünk ki, mint akik mögött nehéz út áll – jegyezte meg fanyarul.

– És elveszítetted a pénzedet, ahogy minden mást is – mondta Szhufoj felcsillanó szemmel.

Amerotke lehajolt, felkapta a törpét és megrázta, aztán vigyorgott, mikor meghallotta a csilingelő hangot a törpe ruhájából.

– Tegyéél le, gazdám! – kiáltotta Szhufoj.

– Kölcsönöznél nekem pénzt, ha kérnék?

– Némi kamatra! – vágott vissza Szhufoj.

Végigsétáltak a Holtak Városának utcáin. A széles utakon nyüzsögtek a temetési menetek és azok, akik halott szeretteiket jöttek meglátogatni az Örökkévalóság Házába. Néhányan bevásárlónapot tartottak, hogy koporsókat, szarkofágokat, sírberendezést vegyenek, vagy hogy kőművesek és kőfaragók tanácsát kérjék ki arról, hogyan alakítsák ki és díszítsék sírjukat. Nyakukba akasztott tálcákat hordó tanoncok kiáltoztak vevők után, kicsinyített mintákat mutatva mindabból, ami mesterük boltjában kapható.

Amerotke és társai áthaladtak a városon, elhagyták Ozirisz, a törpeisten Bész és egyéb, a holtakat segítő istenek szobrait, elmentek balzsamozóműhelyek mellett, ahonnan sós füst áradt, csípve szemüket és orrukat. Belülről a műhelyek úgy néztek ki, mint a hentesüzletek, holttestek feküdtek asztalon kiterítve, néhány fekete és kék színű tetem kampókon lógott bugyborékoló nátronnal teli katlanok fölött. Továbbmentek, felkapaszkodva a vakító sárga sziklákön a szegénynegyedbe, ahol a kevésbé szerencséseket kiszolgáló boltok és bódék álltak. A levegő füsttől volt sűrű, korom szállt benne, mint fekete legyek. A házak mindkét oldalon teraszokra épültek, alattuk az utcákat elborította a szemét és az ürülék. Fekete legyek tömege zümmögött, kutyák és macskák marakodtak a szeméthalmok fölött, koldusok siránkoztak alamizsnáért, kereskedők és házalók próbálták elkapni Amerotkéék karját. Aszural megállt egy sarkon, körülnézett, felmordult és felvezette társait egy szűk, kanyargós utcán. Egy ház előtt megálltak. Az ajtóban egy férfi jelent meg, úgy volt öltözve, mint egy nomád, tetőtől talpig piszkos fehér kötés borította. Szemei csillogtak, de Amerotke látta szemöldöke felett a ragyákat, a lepra förtelmes vörös sebhelyeit. Aszural megmondta neki, hogy maradjon távolabb.

– Lehetkez jöttünk – mondta Aszural.

A leprás felment a külső falépcsőn, suttogott valamit és intett nekik, hogy kövessék. A ház lapos teteje meglepően tiszta volt, nemrég söpörhették fel. A fal mellett virággal teli tálak álltak. A távolabbi sarokban párnákon egy férfi ült, ugyanolyan öltözékben, mint kísérőjük, és éppen egy tálból szüröcsölt valamit. Amerotkéék megálltak, míg kísérőjük előrement.

– Te vagy Lehet? – kiáltotta Aszural.

– Én vagyok. Gyertek közelebb – intett, hogy üljenek le az asztal túloldalára. Őt is kötések borították, de szeme metsző és fényes volt, hangja mély, beszéde műveltségre utaló. – Tehát beszélni kívánsz velem, Amerotke úr. Aszuralt ismerem, akkor ő pedig Szhufoj, a törpe szolgád.

- És Théba egyik legjobb orvosa – a kisembert nem lehetett elhallgattatni.
- Tehát a leprára is van orvosságod, Szhufoj? – a maszk mögött a szemekben mosoly csillant, a hangban nevetés érződött. Amerotke felengedett Lehetet irányában. A lepra undorító betegség volt, de Lehetet higgadtan látszott, nyugodt méltósággal viselte az élő halál arcát.
- Vannak híreid az amemetekről? – kérdezte Amerotke.
- De hát bíró uram – a hangban még mindig nevetés bujkált –, ők meghaltak, ezt te is tudod.
- Hallottunk pletykákat.
- Ó, Thébának mindig megvoltak az orgyilkosai. Kétségtelen, hogy előbb vagy utóbb alakítanak majd egy új szövetséget, de ezt nagy vérontás fogja megelőzni – Lehetet felemelte egyik bekötött kezét, mielőtt Amerotke megszólalhatott volna. – Tudom, mi a gondod, bíró. A pletyka olyan, mint a szellő, arra megy, amerre akar. De én mondom neked, Nehemu nem volt amemet. Nem tette le az esküt Mafdetnek, a rémítő macskaistennőnek. Ő csak egy részeges hetvenkedő volt, a halál nem elég hamar jött el érte.
- Honnan tudod mindezt? – kérdezte Szhufoj.
- Kisember, fiatal koromban amemet voltam. Egy ideig vezettem őket, aztán az istenek megbüntettek érte. Életeket vettem el, mire ők elvették az enyémet. Ezért aztán kimentem a Vörös Földre, majd visszajöttem vezetelni. A halottakért dolgozom, bebalzsamozom a szegények testét és nem kérek vagyonokat, csak bort és ételt magamnak és a szolgálóimnak. Ismerem az amemeteket. Nehemu nem tartozott közéjük.
- De kaptam egy szentjánoskenyérmag-süteményt.
- Na és, akkor kaptál egy szentjánoskenyérmag-süteményt.
- Nem az amemetek jele ez?
- Mondd el, hogy kaptad.
- Szantálfa dobozban, papiruszba csomagolva.
- Lehetet nevetett.
- Ha az amemetek véres ügyeiről lenne szó, nem pazarolnának pénzt egy ilyen dobozra. Bármit küldhetnek, süteményt, átkot, de mindig személyesen adják át, kézből kézbe. Bárki küldte azt a süteményt, bíró uram, éppúgy nem volt az amemetek tagja, ahogy Aszural, a templomi őrséged parancsnoka sem. Az orgyilkosok szövetsége feloszlott, véres munkájuk véget ért. Nézz körül az ellenségeid közt, főbíró, ott meg fogod találni azt, aki a süteményt küldte és talán azt is, aki meg akar ölni. Hallottam utazásodról a Níluson.
- Amerotke köszönetet mondott és felállt.
- Ó, és még valami.
- Amerotke lepillantott Lehetetre.
- Az Alvilág Csarnoka, a hükszós útvesztő kinn a Vörös Földön. Omendap fiát két társa meggyilkolásával vádolják, ugye?
- Amerotke bólintott.
- Mikor még amemet voltam, és az istenek tudják, még mindig vér szennyezi a lelkem, kivittünk oda egy kereskedőt, aki felbérelt minket, de nem akart fizetni. Belöktük a labirintusba.
- És? – kérdezte izgatottan Szhufoj.
- Sosem jött ki.
- Mi történt vele?
- Nem tudom, Amerotke uram. Három napig vártunk. Ha kijött volna, a dolgot elintéztnek tekintettük volna. Végigküldtünk egy futárt a falak tetején, de nem találta meg. Esküszöm, hogy egyetlen vadállat sem ment be időközben, és természetesen ki sem jött egy sem.

Amerotke és társai visszatértek Hórusz templomába. Amint megérkeztek a lezárt

kikötőszakaszra, Hani főpap és Vekhlisz úrnő siettek, hogy a fogadócsarnokban üdvözöljék. Mindketten idegesnek és fáradtnak tündek, ahogy Prenhoe is, aki egyik lábáról a másikra állva várta őket az ajtóban, türelmetlenkedve, hogy megtudja, mi történt. Vekhlisz elkapta Amerotke karját, tekintete a férfi arcát kutatta.

– Az egyik hajóstól hallottuk, mi történt. Hála legyen az isteneknek, hogy megmenekültetek!

– Igen, köszönet nekik – az ajtóban megjelent Amon főpapja, akit Ízisz, Ozirisz és Anubisz főpapjai követtek. Félretaszították Prenhoét és előresiettek, szemük ragyogott a vita lehetőségétől.

– Emlékszel, mit mondtál múlt éjjel – a főpap nem tudta elrejteni a haragot a hangjában. – Tudod, Amerotke úr, hogy ilyen hajóknak sosem szabad vért szállítaniuk. Szándékosan tették oda, hogy a halálokat okozza!

– Még mindig azt tanácsolod, hogy maradjunk itt? – kérdezte Ozirisz főpapja.

– Nem tehetek arról, ami történt – vetette közbe Hani, és mérges pillantást vetett főpap társaira. – Bárki felmehetett a hajóra, hogy vért öntsön a korsókba.

Amerotke hátralépett és a főpapok borotvált fejét és keskeny arcát tanulmányozta. Hanit leszámítva testvéreknek látszottak, egyesítette őket a rosszindulat és az ellenszenv. Azon tűnődött, mindannyian felelősek-e ezekért a halálesetekért, lehetséges-e, hogy egymást fedezve annyi gonosztettet követnek el, amennyit lehet, és terjesztik a rémületet, engedik, hogy beszivárogon a pletykák folyóiba, melyek átfutottak Thébán. Arckifejezésükből meg tudta mondani, hogy boldogok lennének, ha a tanácskozás ebben a hangulatban véget érne, és ők hazatérhetnének templomaikba, annyit intrikálhatnának, amennyi jólesik és hagynák, hogy Hani legyen a bűnbak.

– Átkutattátok a kikötőt? – Amerotke Hanira nézett.

A főpap megrázta a fejét.

– A kikötő mindenki számára nyitva van. Sötétség után elhagyatott hely; a hajósok felkészítik a hajóikat a reggeli útra, aztán mennek a maguk dolgára.

Vekhlisz újra megragadta Amerotke kezét és megsimogatta.

– Őszintén sajnáljuk – suttozta, és szemei könnyekkel teltek meg. – Biztos, hogy az isteni Hatsepszutnak tudnia kell erről?

– Valószínűleg már előttünk megtudta – mondta Amon főpapja gúnyosan.

– Ez valóban a halál helye – rázta meg a fejét Izisz főpapja. – Hani uram, úgy hallottam, a templom egyik szolgája is meghalt.

– Szélütésben – felelte gyorsan Hani. – Egy közismerten részeges alak.

– Ki? – kérdezte Amerotke, bár már tudta a választ.

– Szato – mondta Vekhlisz. – Holtan találták a szobájában valamivel dél előtt, Amerotke uram. A testét már elvitték a balzsamozókhoz. Ami a szobát illeti, a férjem úgy döntött, legjobb, ha te vizsgálod meg. Szeretnél megfürödni?

Amerotke bólintott. Fáradtnak érezte magát, a köré tömörülő papok jelenléte nyomasztotta, de mindenkifölött szeretett volna körülnézni Szato szobájában. Nem voltak illúziói; tudta, hogy a tömzsi szolga halála éppannyira volt baleset, mint ami vele történt a Níluson. Meghajolt, megköszönte a papoknak, hogy aggódtak érte, aztán átment a fogadócsarnokon a mögötte elterülő kertek felé.

– Volt egy álmom múlt éjjel, uram – futott utána az izgatott Prenhoe.

– Ha nem hagysz békén, az lesz az utolsó álom, amit láttál! – mordult rá összeszorított fogakkal Amerotke, és olyan hirtelen állt meg, hogy Prenhoe nekiütközött. – Egyéb hírek?

– Üzenet jött a bíróságról – felelte Prenhoe. – A fáraó szeme és füle kéri, hogy vádat emelhessen Ramosze ellen. Elnézéset kér, de azt mondja, engednie kell a nyomásnak, ahogy

neked is.

– Biztos vagyok benne – Amerotke ruhájába törölte izzadt tenyerét. – Mi van még?

– Omendap.

Amerotke lehunyta a szemét. Omendap, a fáraó hadseregének főparancsnoka válaszképpen nyomást fog gyakorolni rá, hogy elutasítsa a vádat. Kinyitotta a szemét.

– Mit mondott a tábornok hírvivője?

– Hogy a napok múlnak, ő pedig kész rá, hogy fia ártatlanságát egész Théba előtt hirdesse.

– Várnia kell – csattant fel Amerotke. – Szhufoj, keríts egy szolgát! Meg akarom vizsgálni Szato szobáját.

Mikor megérkeztek, a szoba üres és elhagyatott volt. Körülnézve Amerotke észrevette, hogy a templom többi szolgája nem habozott elvinni, amit akart, de – valószínűleg Hani utasítására – a kupához és a felborult boroskorsóhoz nem nyúltak, és az asztalt sem törölték le, a kiömlött bor még mindig bíborszín tavat alkotott, fölötte legyek zümmögtek.

– Ki mondta, hogy szélütés volt? – kérdezte Amerotke, miközben az ablakhoz ment és kinézett rajta.

– A templomi orvosok. Alaposan megvizsgálták a testet. Mindenki tudta – folytatta Prenhoe –, hogy Szato kövér volt és túl sokat ivott. Én azonban eleget tettem a megbízásodnak, uram.

Amerotke megfordult és az ablakpárkányra ült.

– Sikerrel ?

– Megtudtam, hogy Szato ma reggel kiment a városba. Azt mondják, egy lányt keresett, egy kurtizánt, aki a kegyeibe fogadta.

– Igen, igen, említette. Isméri valaki azt a lányt?

Prenhoe megrázta a fejét.

– Amikor visszajött... – az írnok elhallgatott, mert horkolást hallott, és hárapillantott. Aszural az ajtó előtt örködött, Szhufoj pedig kényelmesen elhelyezkedett egy sarokban és álomba merült.

– Fáradt a kisember, és vigasztalhatatlan, amiért elvesztette az orvosságait és varázssitalait – mondta Amerotke halkán. – Úgy harcolt ma reggel, mint egy igazi katona. Olyan fáradt és kimerült vagyok, hogy még meg sem tudtam rendesen köszönni se neki, se Aszurálnak. Folytasd, Prenhoe.

– Szato visszajött a templomba. Látszott rajta, hogy ivott. A szolgák szerint téged keresett, azt mondta, mondani akar valamit. Tudod, milyenek a szolgák, amikor fontos híreket akarnak elmondani.

Prenhoe követte Amerotke tekintetét. A főbíró a falat nézte, aztán odament és figyelmesen szemügyre vette a kézlenyomatokat.

– Ezek nemrég kerültek ide – mondta Amerotke. – Öt, hat vagy hét van belőlük. Nézd, Prenhoe, Szato a borba mártotta a kezét és a falra csapott vele.

– Az orvos szerint haláltusájában csinálhatta.

– Hol találták meg a holttestet?

Prenhoe a fal tövébe mutatott.

– Összegörnyedve kúszott oda, a kezei ragacsosak voltak a bortól.

Amerotke már látott embereket szélütésben meghalni. Gyors halál volt. Az asztalra pillantott, a leesett kupára és a boroskorsóra. Szato ott ültetett, aztán felkelt és valahogy eljutott a falhoz. Amerotke újra a vörös foltoka nézett a falon.

– Megnézték a bort?

– Itt voltam, amikor az orvosok megvizsgálták a holttestet – felelte Prenhoe. – Megszagolták a bort, a kupát és a kancsót. Még meg is ízlelték a bort; tiszta volt.

Amerotke az asztalhoz ment és lenézett rá. A bor sötét és sűrű volt. Felfigyelt a körülötte

zümögő legyekre; egyik sem tűnt betegnek. Az ő háztartásában a szolgálók gyakran hagytak mérgezett bort egy csészében, hogy csapdába ejtse és megölje a legyeket és más rovarokat. Leült egy székre és figyelmesen tanulmányozta az asztalt.

– Valami baj van, uram?

Mintegy válaszként Szuhofj horkantott egyet és cuppantott, álmában motyogva valamit.

– Igen, Prenhoe. Nézd – Amerotke az asztal másik felére mutatott. – Mit látsz, ami nincs rendben?

Prenhoe felemelte a kancsót, a papiruszfedelet és a zsinórt.

– Megengedhetett magának Szato ilyen bort? – kérdezte.

– Jó a meglátásod – mondta Amerotke. – De a korsó olcsó – egy ujját a borba mártotta és megszagolta. – Nézd a foltokat a peremén.

Prenhoe közelebb hajolt.

– Két folt van! – jelentette ki. – Talán Szato előtte is öntött bort.

– Én nem így gondolom. Szerintem a gyilkos öntötte ki a bort utána. Tudod, mi történt szerintem, Prenhoe? Szato bejárta a templomot ma délelőtt engem keresve. A gyilkos ezt megtudta. Talán már korábban eldöntötte, hogy megöli Szatót, hátha megtudott valamit, ami neki kellemetlenséget okozhat. Ezért aztán hagy a szobájában egy korsó mérgezett bort. Szato, aki rengeteget iszik, fáradtan és elégedetlenül tér vissza a szobájába, és alig tudja elhinni, mekkora szerencséje van: valamelyik barátja otthagytott neki egy korsó bort. Talán azt hitte, ajándék volt tőlem vagy attól a prostituálttól, aki után ácsingózott. A Szatóhoz hasonlók nem sokat kérdezősködnek, ha valami jár a fejükben. Megtölti a kupát és gyorsan kiissza; újabbat tölt, de a mérég ekkor már a gyomrában van és szétterjed a testében. Ekkor feldönti a korsót és eldobja a kupát. Tudatában van két dolognak: hogy haldoklik és hogy megmérgezték, feltehetően azért, amit el akart mondani nekem. Ezért a falhoz megy – Amerotke átpillantott válla fölött a kéznyomokra, melyek mostanra fakóbíbor foltokká halványultak, de a tenyér és a széttárt ujjak formája még kivehető volt. – Jó lenne tudni, mit akart mondani – leült és megrázta a fejét. – Ezután szegény Szato meghal, a mérég megállítja a szívverését. A nyomok gutaütésre utalnak. Kétlem, hogy Hani úr nyomozása eljutott idáig – az utolsó dolog, amit főpapjaink akarnak az, hogy még több haláleset híre terjedjen szét.

– Lehet, hogy rejteget valamit? – kérdezte Prenhoe.

– Lehet – Amerotke felállt és visszament az ablakhoz. – Ugyanakkor a legegyszerűbb magyarázat a legvalószínűbb. Hani nem akarja, hogy Szato halála gyanúra adjon okot. Biztos vagyok benne, hogy az orvosok nem fogják túl tüzetesen megvizsgálni, és vannak olyan mérgek, amelyek nem hagynak nyomot – vállat vont. – Különben is, ki törődne vele, a kövér Szatóval, a templomi szolgálóval? Még azt is mondhatják, mert persze lesznek, akik pletykálnak, hogy a gyász okozta a halálát.

– De ez a bor nem mérgezett.

– Nem, ez nem. A gyilkos valószínűleg figyelte Szatót, amikor visszatért. Ez elhagyott, elhanyagolt része a templomnak. A gyilkos várhatott, aztán feljöhetett a lépcsőn, és ha még élve találja Szatót, megitta volna vele a bort, de Szato természetesen már halott volt. A gyilkosnál volt egy táska, egy tömlő bor és egy darab rongy. Elvette a mérgezett kancsót, feltörölte a mérgezett bort és elmosta a kupát.

– És a másik tömlőből öntött bort az asztalra – vont le a következtetést Prenhoe.

– Nagyon okos vagy, tanult írnom. Tehát van egy holttestünk és egy kancsó nem mérgezett borunk. Szatót gyorsan eltették láb alól anélkül, hogy bárki gyilkosságot kiálthatna.

– Mikor lesz már ennek vége? – kérdezte Prenhoe elgyötörten.

– Nemsokára – felelte Amerotke. – A választ Neriánál kell keresnünk; ő volt az első, aki

meghalt. Ha megtudjuk, miért ölték meg, rá fogunk jönni, ki tette.

Tizenegyedik fejezet

Amerotke felkapta Szhufojt, elhagyta a szobát és átsétált a kerteken saját lakosztálya felé. A kisember még mindig mélyen aludt és úgy horkolt, mint egy disznó. Amerotke kényelembe helyezte, és összehúzta a gézfüggönyöket, ami védett a legyek és szúnyogok ellen.

– Rendben van. Aszural, te maradj itt és vigyázz Szhufojra – tetőtől talpig végigmérte Prenhoét, aztán lassan körül is sétálta. – Nem bánod, ha vizes leszel?

– Uram?

– Mit álmodtál múlt éjjel?

– Nos... a Nílusban úsztam, mellettem pedig két meztelen lány úszott. Megálltam a vízben, a lábam leért. Az egyik lány előttem állt meg, a másik mögöttem, a mellüket a testemhez nyomták...

– Őszintén szeretném, ha olyanokat álmodnék, mint te – sóhajtotta Aszural.

– Eleget mondtál – jelentette ki Amerotke. – Az álmod egy része valóra válik. Hozz egy vödör vizet és találkozzunk a Hórusz-szobornál, tudod, annál, amelyiket libanoni cédrusok vesznek körül.

– Egy vödör vizet, uram?

– Tedd, amit mondtam.

Prenhoe elsielt. Amerotke meghagyta Aszuralnak, hogy legyen éber, aztán ő is elment. Közeledett az este. A kertek békésen fürödtek a napfényben, a levegő sűrű volt a virágzó rózsák, jácintok és liliomok illatától. Papok vonultak a szentély felé elvégezni a délutáni szertartást, amikor kinyitják a naosz ajtaját, hogy felöltöztessék és megetessék az istenszobrot. A templom területeiről zene hangjai áradtak: a cimbalmok csengése, a szisztrumok csörgése és a kórusok visszhangja:

Minden dicséret a tiéd, ó Hórusz, Aranysólyom,
Kinek szárnyai az égbolt egyik végétől a másikig érnek,
Te vagy az élet ura.

Amerotke továbbsétált. Óvatosnak kellett lennie még ebben a nyugodt, pihentető légkörben is: nem volt kétséges, hogy az okozta Szato halálát, aki őt meg akarta ölni a Níluson. Amerotke keveset tudott a lélekről, az emberi elme működéséről, leszámítva azt, amit az igazság szolgáltatásakor tanult. A legtöbb bűncselekménynek, amivel dolga akadt, indulat vagy vágy volt az oka; férfiak és nők elvesztették az önuralmukat vagy hanyagok voltak. Időnként azonban találkozott lelkekkel, melyekre örök éjszaka borult, forrongott bennük a rosszindulat és az elszántság, hogy halált okozzanak. Mindig kíváncsi volt, vajon ezek az emberek örültek-e, vagy a vörös hajú isten, Széth kerítette őket hatalmába. A Hórusz templomában elkövetett gyilkosságok ebbe a fajtába tartoztak; aki véghezvitte őket, abban forrt a gyűlölet és eldöntötte, hogy beteljesíti akaratát, bármibe kerüljön is másoknak.

Amerotke elérte a cédrusligetet és megállt az árnyékban. Miért? – kérdezte magában. A gyilkosságok akkor kezdődtek, amikor a főpapok tanácsa összegyűlt megvitatni az isteni Hatsepszut trónra lépését. Amerotkénak eszébe jutott Amon főpapja és a templomi szolgálólány a falnál. Valóban így viszonyult a nőkhöz? Számára csak rabszolgák, játékszerek voltak? A templom tulajdonai? Lehet, hogy Amon főpapja és a többiek hevesen elutasították a gondolatot,

hogy egy nő ül a fáraói trónon és viseli a kettős koronát? Főleg, ha egy olyan nőről van szó, aki elég fiatal ahhoz, hogy a lányuk vagy akár unokájuk legyen? Amerotke már találkozott ilyen előítélettel. A papok kasztja főként férfiakkól állt. Igaz, hogy nő is érhetett el magas pozíciót, mint Vekhlisz, de ő is csak az alárendeltjük volt. Lehetséges, hogy a gyilkosságok a férfiúi gyűlöletben gyökereznek?

Amerotke lekuporodott és egy pillangót figyelt, ami a virágok fölött lebegett, szárnyai csapdostak a délutáni szellőben. Hatsepszut fiatal nő volt, aki kísérletet sem tett rá, hogy leplezze, mennyire nem szereti a hagyományokat és a szertartásokat. Amerotke az igazság istennőjét imáda, úgy érezte, ezt nyugodt szívvel teheti, de a vallás egyéb formáival szemben fenntartásai voltak. A papok páviánokat, macskákat imádtak, sőt még krokodilokat is! Hatsepszut vajon hitt ebben? Időnként, a legünnepélyesebb alkalmakkor látta, ahogy a fáraónő magában elmosolyodik, szemeiben huncut fény csillog. Előfordulhatott, hogy a főpapok megérezték, hogy magában kigúnyolja a szertartásokat? Azonkívül Hatsepszut az apja, I. Tuthmószisz árnyékában élt, később pedig féltestvére, II. Tuthmószisz hűséges, alázatos feleségeként. Théba papjai és nemesei hozzászótkak jelenlétéhez, jelentéktelennek könyvelték el, mint aki nem több egy nemesi születésű szolgálónál. Hatsepszut azonban úgy ugrott elő a sötétségből, akár egy párduc. Északra ment és legyőzte Egyiptom ellenségeit, aztán visszatért Thébába, hogy megtisztítsa a királyi udvart, és Szenenmuttal, egy egyszerű közemberrel oldalán saját jelöltjeit nevezte ki a Háború Háza és az Ezüst Háza élére. Ezek a tettek még jobban felszították a haragot az Amon főpapjához hasonló emberek szívében. Egy egyszerű lánynak nem volt joga ahhoz, hogy ekkora hatalma legyen, a királyi jelvényeket viselje és nézze, ahogy a főpapok orra a földet érinti előtte. Lehet, hogy a gyilkosságok Amon főpapja és embereinek művei?

– Uram?

Amerotke felriadt és felnézett. Prenhoe állt mellette, kezében vödörrel.

– Rendben van – állt fel a főbíró. – Kövess!

Keresztülmentek Prenhoeval a templom udvarán át a sötét folyosóig, mely a kriptához vezetett. Az ajtón kívül, a lépcső tetején Amerotke utasította Prenhoe-t, hogy álljon félre. Letérdelt és hamarosan megtalálta, amit keresett: a sarokban egy sötét foltot a fehér mészkő padlón. Megérintette.

– Ez nem víz – mondta. – Valószínűleg olaj. Tiszta olaj.

– Ide tette Neria gyilkosa az olajat? – kérdezte Prenhoe.

– Igen, ide tehettem le a vödört. – Amerotke leemelt egy fáklyát a fali tartóból, kinyitotta az ajtót és Prenhoe kezébe adta a fáklyát. – Menj le a lépcsőn.

Prenhoe nyelt egyet. A kriptá sötét volt és hűvös; még ahol állt, onnan is látta a tűz nyomait a lépcsőn, a kormot a falakon.

– Azt akarom, hogy menj le a lépcső aljára, azután gyere vissza, Prenhoe. Próbáld olyan természetesen viselkedni, ahogy csak lehetséges.

Prenhoe engedelmeskedett. Hallotta, ahogy az ajtó becsukódik mögötte, aztán lassan lement a lépcsőn. Lent megállt és megfordult; megpróbált nem nézni az árnyékokra, melyek a táncoló fáklyalángnál életre keltek. Mély levegőt vett és visszaindult. Sejtette, mi fog történni.

Az ajtó másik oldalán Amerotke mosolygott. A lépések visszhangoztak a kriptában, tisztán hallotta Prenhoe lépteit. Várt, felbecsülte a távolságot, felkapta a vödört, és bár Prenhoe hátrahőkölt, Amerotkénak sikerült teljesen eláztatnia vízzel, aztán utánadobta a vödört is, úgy téve, mintha az olaj lámpa vagy fáklya lenne. Prenhoe tetőtől talpig vizesen jött fel a kriptából.

– Sajnálom, hogy össze kellett vizezzek – mosolygott Amerotke, megszorítva Prenhoe kezét.

– Most legalább látom, milyen gyorsan halt meg Neria. Víz és vödör helyett őt olaj és fáklya vagy lámpa találta el. Az ostromoknál ugyanez történik: az olaj könnyen meggyullad, elég egy

szikra és az ember élő fáklává válik – Amerotke elhallgatott, és ruhájának szélével megtörölte Prenhoe arcát. – A gyilkos látta, hogy Neria lemegy a kriptába, és elhatározta, hogy megöli. Itt várt, a templomnak ebben az elhagyatott részében. Emlékezz csak, a többiek messze innen ünnepeltek a fáraó látogatása után.

– De miért? – kérdezte Prenhoe. – Miért nem küldött Neriának egy korsó mérgezett bort? Miért nem késelte meg a sötétben? Vagy miért nem röpített nyílvezzőt a szívébe az oszlop mögül?

– A gyilkos haragudott Neriára, meg akarta tagadni tőle az életet és a tisztességes temetést is. Egyetértek veled, szegény könyvtárost más módon is meg lehetett volna ölni, miért választotta mégis ezt?

– És Pepi, a tudós? Nem hasonló módon halt meg ő is?

– Pepi esete más volt – Amerotke felment a lépcsőn és intett Prenhoénak, hogy kövesse. – Szerintem a gyilkos meg akarta ölni a mi vándortudósunkat és el akart pusztítani mindent, amit a szobájában tartott. Láthatod, Prenhoe, hogy a gyilkos nemcsak megölni akarta ezeket az embereket, hanem el akarta tüntetni az írásaikat, jegyzeteiket; mindent, amit a könyvtárból másolhattak le.

– Vagy amit Pepi ellopott? – kérdezte Prenhoe.

– Ha ellopott valamit, azt addigra már eladta – felelte Amerotke. – Ez magyarázatot adna a hirtelen jött gazdagságra. – Elhallgatott egy pillanatra. – De talán nem igaz...

– Mi, uram?

– Semmi, Prenhoe – Amerotke átkarolta rokona vállát. – Sajnálom, hogy összevizeztetek.

Visszatértek a szobáikba. Szhufoj ébren volt és éppen Aszuralt oktatta olyan betegségekről, amik érintés vagy akár rossz lehelet útján is terjednek. A templomi őrség parancsnoka érdeklődőnek tűnt, éppen azon volt, hogy kérjen Szhufojtól némi varázsbalszámot, amikor belépett Amerotke és Prenhoe. Szhufoj méltatlankodó pillantást vetett rájuk, és mormolt valamit arról, hogy őt "nem tartották érdemesnek arra, hogy segítsen".

– De hiszen mélyen aludtál! – vágta rá Amerotke. – Úgy horkoltál, mint egy kismalac – leguggolt a törpe mellé. – Vagy mint egy csatában megfáradt harcos – felpillantott. – Aszuralt, tudom, hogy amikor a piacon jártál, megakadt a szemed egy hettita kardhüvelyen. Ha ennek az ügynek vége, a kardhüvely a tiéd. Neked pedig, ó, lélegzet vigyázója és végbél őre, csináltakatok egy rendes orvosságos ládikát a legjobb tölgyfából, különleges zárral, és egy új bőrtáskát, amit a válladra erősítve hordhatsz. Így Théba egyik végétől a másikig árulhatod a varázsszereidet és bájitalaidat. Most a könyvtárba akarok menni tanulmányozni valamit.

Megparancsolta társainak, hogy maradjanak a szobáikban, aztán levetette piszkos, zilált köntösét és mindössze ágyékkötőt viselve lement a kertbe, ahol úszott egyet az egyik Nílus-vízzel teli szent tavacskában. A víz langyos volt és illatos a felszínén úszó liliomoktól és lótuuszoktól. A tó melletti kis szentélyben Amerotke nátronsóval tisztította meg kezeit és száját, szent vizet fröcskölt magára a víztartóból, gyorsan elmondott egy imát, aztán visszatért szobájába, ahol Szhufoj kiterített egy tiszta vászonköntösöt, brokátövet és egy új szandált. A szolga ragaszkodott hozzá, hogy Amerotke tőrt is viseljen.

Szhufoj ott állt és nézte, ahogy Amerotke olajjal kente be arcát és fekete kohllal húzta ki szemeit.

– Légy óvatos, gazdám – mondta halkán.

– Mint a macska a sikátorban – felelte Amerotke. – Ugyanez érvényes rád is. Semmit ne egyél vagy igyál meg, amit hoznak neked, saját magadnak hozz ételt a konyhából.

Amerotke elhagyta a szobát és a könyvtárba ment. A fiatal könyvtáros, Khaliv éppen be akarta zárni a termet, de örömmel beleegyezett, hogy marad. Követte a főbíró, aki megszemlélte a

papiruszokkal teli polcokat és fülkéket.

– Mit keresel, uram?

Amerotke megveregette Khaliv vállát.

– Sajnálom, hogy lefoglalom az idődet és az örökét.

– Ó, elég csend van errefelé – mondta a könyvtáros. – Ezek a borzalmas gyilkosságok mintha szemfedőt borítottak volna a templomra; az emberek félnek. A látogatóink leginkább egy csoportba tömörülnek.

– Igen, ebben biztos vagyok – mondta Amerotke szárazon. – Kinek van kulcsa ehhez a teremhez?

– Csak nekem és Hani főpapnak. Nem, mégsem – a könyvtáros a homlokára csapott. – A látogatóink is kaptak egyet. Azt hiszem, Amon főpapja őrzi.

– Tehát valaki beosonhat ide, amikor az örök elmentek.

– Nem. Mindig itt marad egy őr éjjelre. A dobozok és a ládák pedig be vannak zárva.

Amerotke leült egy zsámolyra és intett a könyvtárosnak, hogy üljön le egy szemközti padra.

– Megbízom benned, Khaliv. Néhány kérdést akarok feltenni. Neria volt az első, aki meghalt. Észrevetted valaha is, mit olvasott vagy tanulmányozott?

A könyvtáros megrázta a fejét.

– Neria tudós volt. Úgy jött-ment, mint egy pillangó, egyik kéziratból a másikhoz. Hagytam, hogy tegyen, amit akar, végül is ő volt a Levéltár Őre és a Tekercsek Őrzője.

– Beszél valaha is Prem isteni atyával?

– Természetesen, de semmi fontos dologról, bár Prem isteni atya a bizalmasa volt.

Amerotke elrejtette csalódását.

– És Pepi, a tudós?

– Neria igyekezett távol maradni tőle. Őszintén nem kedvelte, azt mondta rá, durva és közönséges. Mind így gondoltuk.

Amerotke gyorsan az ajtó felé pillantott. Szengi, a főírnök surrant a terembe. Ó, igen, gondolta Amerotke, téged sem szabad elfelejtenem, téged, aki árnyékként suhansz ide-oda a templomban.

– Segíthetek valamiben? – Szengi hívatlanul letelepedett egy közeli asztalhoz.

– Igen, mindketten segíthettek – felelte Amerotke. – Tegyük fel, hogy elloptatok egy tekercset ebből a templomból. Hol adnátok el?

Szengi Khalivra pillantot.

– Nem itt.

– Ezen a templomot érted?

– Nem, Thébát.

– Én is éppen erre gondoltam – válaszolta Amerotke. – Pepit nem terhelte le túlságosan az itteni kutatása, ugye?

Szengi zavartnak tűnt.

– Nem biztos, hogy tudlak követni, uram.

– Pepi mindig szemtelen volt, az a fajta, aki azt hitte, szívességet tesz már azzal is, ha köszön valakinek. Még abban sem vagyok biztos, hogy szorgalmas és tanult ember volt, tekintve, hogy folyton a nőket hajszolta és többet ivott a kelleténél.

– Sosem mondta, hogy felfedezett valamit?

– Nem – felelte Szengi. – Előbb-utóbb azonban biztos megkérdeztem volna.

Amerotke mosolygott.

– Követni tudom gondolataid áramlását. Pepinek igazán nem kellett keményen dolgoznia, nem? Ellenére volt a gondolat, hogy nő legyen az isteni fáraó. Nyugodtan ülhetett itt a fenekén, piszkálhatta a fogát, hogy aztán azt mondja: "Tanulmányoztam ezt meg azt, de semmit nem

találtam, ami igazolja Hatsepszut trónöröklési jogát."

Szengi mostanra nyilvánvalóan össze volt zavarodva.

– Veszélyes játékot játszol, uram – mondta Amerotke, és hangja hidegebb lett. – Az isteni Hatsepszutot nem bővölik el azok, akik útjában állnak annak, amit ő és az istenek akarnak.

– Tudósok vagyunk – vágott vissza Szengi. – Nem rángathatunk elő bizonyítékokat a levegőből.

– De mi van, ha nem a levegőben van? – kérdezte Amerotke. – Mi van, ha Neria és Prem isteni atya felfedezett valamit, amitől az emberek felvonják a szemöldöküket és eltöprengenek rajta?

– Például? – mosolyodott el gúnyosan Szengi. – Történész vagyok, Amerotke uram. Biztosíthatlak afelől, hogy sosem ült nő Egyiptom trónján. Igaz – adta hozzá sietve –, voltak régensnők, anyakirálynék...

– Ezt akarod te meg a többiek, ugye? – szakította félbe Amerotke. – Hogy az isteni Hatsepszut csak afféle régens legyen. De mennyi ideig? Van feleséged, Szengi?

A főírnok a fejét rázta. Amerotke érezte, hogy fellángol benne a harag: a gyilkosságokért és az ellene elkövetett támadásokért olyasvalaki volt felelős, mint Szengi.

– Hol kellene szerintetek Hatsepszutnak lennie? – kérdezte Amerotke. – A háremben a többi nővel? Lótuszvirágokat viselve, parfümkúppal a parókáján, egyik kezében kupával, másikban szisztrummal?

Szengi hangosan nyelt egyet.

– Én csak azt tettem, amit kértek tőlem – hebegte.

– Mennyire vagy jó barátságban a többi pappal, Ízisz, Ozirisz, Amon, Anubisz főpapjával és Hathoréval, aki már meghalt?

A fiatal könyvtáros tátott szájjal bámult. Szengi elvörösödött.

– Kíváncsi vagyok – dőlt hátra Amerotke –, lefizettek-e téged! Megvesztegettek-e, mint Hórusz temploma Élet Házának főírnokát, hogy a nagy tudóssal, Pepivel együtt azt állítsátok, nem találtatok semmit?

– Nekem nem kötelező ezt hallgatnom! – Szengi felugrott. – Amerotke uram, ez nem a Két Igazság Csarnoka!

– Nem, de még lehet az – mosolyodott el Amerotke. – Ahogy a szolgálóm, Szhufoj mondaná, minden nap új élet, és a sors kereke forgandó – intett, és Szengi leült. – Ostoba vagy. Nem látod, hogy fogja mindezt kiforgatni a fáraó szeme és füle? Az isteni Hatsepszut azt akarja, hogy trónöröklési jogát mindenki elismerje, de Théba főpapjai közt széthúzás és ellenségeskedés van. Az isteni Hatsepszut úgy döntött, a kérdést itt, Hórusz templomában kell megtárgyalni. Személy szerint én azt gondolom, hibázott. A papok összegyűltek. Az isteni fáraó feltett nekik egy kérdést, és ők olyan választ fognak adni, amelyet akarnak: be fogják bizonyítani, hogy nincs rá precedens. Ó, igaz, hogy Hani főpap és a felesége, Vekhlisz szimpatizál Hatsepszuttal, de a többiek nem, ugye? Azt gyanítom, sokuk, valószínűleg a legtöbbször – téged is beleértve – Rehmire támogatói, a korábbi vezír, aki ellenezte Hatsepszut trónra léptét.

Szengi kezdett nyugtalanná válni.

– Kezdem azt hinni, hogy ez a tanácskozás nem több pusztán időpocsékolásnál. Az emberek úgy tesznek, mintha tanácskoznának, mikor már rég döntöttek.

– De ez még nem tesz engem gyilkossá! – Szengi újra felállt. – Pap vagyok és tudós, mindig jól szolgáltam az isten házában – ezzel választ nem várva gyors léptekkel végigsietett a könyvtáron és kiment az ajtón.

– Akarod, hogy utánamenjek, uram?

– Nem mondta el, miért jött ide – mormolta Amerotke.

– Valószínűleg meglepődött, hogy itt lát – felelte Khaliv. – Gyakran átjön ide. Komolyan gondoltad azt, amit mondtál, uram, hogy a papok, Hanit leszámítva, már döntöttek?

– Természetesen.

– Akkor miért történtek a gyilkosságok?

– Neria felfedezhetett valami rendkívülit. Én úgy hiszem, itt történt.

– De semmit nem mondott.

– Tudom, tudom – Amerotke ujjaival dobolt az asztalon. – Ez újra és újra felvet bennem egy kérdést, amire Szengi sosem adott választ, vagy ha meg is tette, nem vontuk le belőle a helyes következtetést. Pepit most tolvajnak tartják. Állítólag ellopott egy felbecsülhetetlen értékű kéziratot, és elég ravasz volt ahhoz, hogy kivigye innen az örök orra előtt, de elég ostoba ahhoz, hogy megpróbálja eladni valami kereskedőnek itt Thébában.

Khaliv zavartnak tűnt.

– Csak egy következtetésre tudok jutni – mondta Amerotke. – Nem hiszem, hogy Pepi bármit is ellopott. Valaki pénzt adott neki, hogy úgy tűnjön, mintha ellopott volna egy kéziratot. Ami azt jelenti, hogy az eltűnt kézirat, amit Pepi tanulmányozott, még mindig itt van.

Khaliv megvakarta a fejét.

– Biztos vagyok benne, uram. A lopás elleni óvintézkedéseink majdnem lehetetlenné teszik, hogy bármit is ellopjanak.

– De az lehetséges, hogy valamit máshová tettek – mosolygott Amerotke. – Hol lehetne a legjobb hely egy könyv vagy írás elrejtésére, mint más könyvek és írások között, Khaliv? – Amerotke felállt és a polcokhoz ment, felnézve rájuk. – Amikor mindennek vége lesz, Khaliv, Hatsepszut éreztetni fogja nemtetszését. Mikor kiadja a parancsait, ellenfelei érezni fogják lábát a tarkójukon – átpillantott a válla fölött. – De a barátait, akik megvédték az igazságot, gazdagon meg fogja jutalmazni.

Khaliv csillogó szemmel, félig kinyílt szájjal ült.

– Keresni fogom Pepi kéziratát, uram. Meg fogom találni.

– Jó – Amerotke visszament hozzá és leült. – Ahogy már mondtam, megbízom benned, Khaliv.

– Nem hiszed, hogy én lennék a gyilkos?

Amerotke megrázta a fejét.

– Nem. Túl fiatal és ártatlan vagy. Bárki is tervelte ki ezeket a gyilkosságokat, már ravasz vén róka volt. Bárcsak többet tudnék Neriáról. Szerette a nőket?

– Igen, de nagyon diszkrét volt.

– Mennyire?

– Uram, a templom, mint tudod, olyan, akár egy falu. Az emberek szerelembe esnek, flörtölnek – Khaliv ajkán félmosoly tűnt fel. – Éjjel a folyosók megtelnek elsuhanó árnyakkal és léptek zajával.

– Mondd, láttad Neriát valaha is egy nővel? – kérdezte Amerotke, ujjhegyeit egymáshoz érintve.

– Nem, uram, de a templomban vagy a szentélyben az ő tekintete is elkalandozott, mint bármelyik férfié.

– Mielőtt meghalt, tett bármi olyat, ami bárki számára kellemetlen lett volna?

Khaliv megrázta a fejét.

– Biztos vagy benne?

– Uram, elmondanám, ha tett volna.

Amerotke lehunyta a szemét. A csendes, hideg folyosóra gondolt, a lefelé vezető lépcsőre, a képekre a falakon.

– Van itt bármi, ami a lenti folyosókban látható képekről szól?

– Van egy krónikánk – felelte Khaliv. – Amikor a hükszósok megszállták Egyiptomot, néhány írást sikerült elrejtteni, a többi szétszóródott. Amikor az isteni Hatsepszut őse kiúzta a hükszósokat, a templomi élet visszatért a rendes kerékvágásba. Egy idős pap krónikát írt ezekről az időkről.

Khaliv felállt és végigment a polcok közt. Megtalálta a krónikát, egy elsárgult papirusztekercset, amit kora miatt különös gonddal kezeltek, mázzal vonva be, mint valami kerámiát. Odavitte az asztalhoz; Amerotke megköszönte és kibontotta a skarlátszín zsinórt.

A krónika többféle stílusban íródott, durván rajzolt ábráktól és hieroglifáktól a papok hieratikus írásáig. Volt benne ima és a fáraónak tett eskü, aztán az író rövid életrajza, végül az öreg írnok belekezdett annak lejegyzésébe, milyen borzalmas dolgok történtek a hükszós megszállás alatt: kegyetlenségek, emberáldozatok, városok pusztulása; hogyan döntötték le az oltárokat és égették fel a szentélyeket, hogyan ölték meg vagy száműzték a papokat. Az író büszkén számolt be arról, hogyan maradtak Hórusz papjai hűek Egyiptomhoz és isteneihez és hogyan húzódtak meg a föld alatti rejtett üregekben. Amerotke belemerült az olvasásba, és összerendezte, amikor Khaliv megérintette a vállát.

– Akarod, hogy távozzam? – kérdezte a főbíró, és körülnézett. Khaliv már megkezdte a kutatást az elveszett kézirat után.

– Nem, nem, uram, és nem is találtam még semmit, de eszembe jutott valami Neriáról.

Amerotke félretolta a papirusztekercset, ahogy Khaliv leült a szemközti padra.

– Mint tudod, uram, bizonyos papoknak tetoválás van a testén. Ez lehet egy Hórusz-fej vagy szkarabeusz, némelyik távoltartja a balszerencsét.

– Neriának is volt ilyen?

– Nem... vagyis igen – habozott Khaliv. – Két vagy három nappal a halála előtt történt. Enyhén sántítva jött be a könyvtárba, én pedig megkérdeztem, minden rendben van-e. "Természetesen, fiam", felelte... mindig így szólított. "Elestél?", kérdeztem. Neria azt felelte, csak egy tetoválónál járt a városban. Persze ugratni kezdtem, hogy valami nő nevét tetováltatta-e magára. "Nem, dehogy", felelte. "Csak Szelket képét."

– A Skorpióistennő – suttogta Amerotke. – A perzselő nap megtestesülése. Tisztelte őt Neria valamivel jobban, mint a többieket?

Khaliv grimaszt vágott.

– Nem tudom.

– De azt mondtad, sántított. Ami azt jelenti, hogy a combját tetováltatta.

– Valószínűleg, uram. Leggyakrabban a combot, a hasat, a mellkast vagy a vállat tetováltatják.

Amerotke köszönetet mondott, és Khaliv otthagya. Miért tenné ezt egy pap, egy írnok, egy könyvtáros?, kérdezte magától Amerotke, és csettintett a nyelvével. Volt valami kapcsolat Szelket és az Egyiptomot kormányzó régi fáraók közt? Végül is Neriát Ménész sírjának közelében ölték meg. A kriptá falán a képek említik a Skorpió-dinasztiát, ami egykor uralta Egyiptomot. Amerotke megrázta a fejét és folytatta az olvasást.

Sötétedni kezdett, de Amerotke tovább olvasott; a krónika lenyűgöző volt. A történet egyes részeit már ismerte, de a krónikaíró olyan ember volt, aki saját szemével látta a véres gáztetteket, és olyan szenvedéllyel írt, ami a szívből eredt. Amerotke kényelmesen elhelyezkedett, tudatában, hogy Khaliv körbejárkal, magában motyog és lepakolja a polcokat. Amerotke csodálta eltökéltségét, amellyel belekezdett a hatalmas feladatba.

Az örök kopogtak az ajtón, és Khaliv megmondta nekik, hogy várjanak. Amerotke ekkor ért el egy részhez, amely minden eddiginél jobban felkeltette az érdeklődését. Az író a hükszós fejedelmeknek a Vörös Földön elkövetett vérengzéséről számolt be, és rendkívüli részletességgel

írta le a kegyetlen labirintust, amelyet építettek és amelyet most az Alvilág Csarnokaként emlegettek. Amerotke abbahagyta az olvasást.

– Hát nem különös, Khaliv?

– Micsoda, uram?

– Hogy választ keresel egy kérdésre és megtalálsz egy másikat.

Gyorsan tovább olvasott, félretette gondolatait Neriáról és a templomi gyilkosságokról, aztán lehunyta szemeit és gyors hálaimát rebegett Maatnak.

– Khaliv, azonnal küldd el az egyik őrt a szobámhoz! Mondd meg nekik, hogy rögvest küldjék ide Aszuralt, Prenhoét és Szhufojt!

Újra belepillantott a papirusztekercsbe, aztán összegöngyölte, átadta Khalivnak és vállon veregette a könyvtárost.

– Holnap elhagyom a templomot egy rövid időre – figyelmeztetőn emelte fel ujját. – Folytasd a kutatást, de titokban. Ha a gyilkos rájön, mit csinálsz, biztosíthatlak, hogy halott leszel, amire visszatérek!

Tizenkettedik fejezet

A négy harci kocsi végigdübörgött a termékeny földek és öntözőcsatornák zöld-sárga sakktábláján, ami a Nílustól keletre terült el. Fölöttük a kék ég rózsaszínes árnyalatot kapott, ahogy a nap lefelé ereszkedett. A kocsik enyhén elkanyarodtak, követve a poros út vonalát, maguk mögött hagyva a hegyes-völgyes Királyok Völgyét és kiérve a veszélyes Vörös Földre, Thébától keletre. A sziklás talaj megkönnyítette a száguldást a rázkódó kerekek és dobogó paták számára. A halványuló napfény csillogott a fonott kocsik bronzkorlátjain és kék elektrumdíszsein. A hatalmas kerekek pörögtek, a vezetők ügyesen kezelték a gyeplőt; lovaik feketék voltak, mint az éjszaka, a leggyorsabbak a királyi istállóban.

Mindegyik kocsin a hajtó és egy őr utazott. Az elől haladón, amelyikben Amerotke állt, a Hórusz ezred ezüstjelvénye csillogott. Magukon a kocsikon gólyajelvény díszlett, az egység jele, melynek a marjannuk, "a király bátrai" voltak a tagjai. Ezek a katonák olyan veteránok voltak, akiket a fáraó személyesen tüntetett ki a Bátoróság Aranyával.

Amerotke enyhén szétterpesztett lábbal állt és a korlátot markolta. A forró sivatagi levegő az arcába vágott. Oldalt pillantott a kocsi hajtójára, aki összegörnyedve állt, a gyeplőt a kezére tekerve. A férfi arca feszült volt, noha élvezte a helyzetet: végre kiszabadult a szűk utcák és zsúfolt sikátorok közül. A jóllakott és kipihent lovak megfeszítették a gyeplőt, a fülük mögé tűzött vörös haci díszek emelkedtek és süllyedtek. Amerotke lenézett a fegyverekre, amelyek minden kocsin voltak: két hosszú szaruúj, egy tegez, három dárda egy tokban, és lent a térdénél egy csatában használatos pajzs. Nem mintha arra számítottak volna, hogy ellenséggel találkoznak, bár a fiatal ügyeletes tiszt elég óvatosnak tűnt. Amikor megkapta a parancsot, hogy vigye ki Amerotkét az amarnai oázishoz és táborozzon le az Alvilág Csarnoka mellett, grimaszt vágott.

– Ugye, nem félsz a legendáktól? – ugratta Amerotke.

– Nem, uram, de nem mennék oda, ha rajtam múlna. Hallottuk, hogy néhány nomád törzs összefogott és karavánokat támadott meg, meg egy-két helyőrséget – vállat vont. – De ez időnként előfordul.

Amerotke a nap java részét az előkészületekkel töltötte. Sürgős üzeneteket küldött Valunak és Omendapnak, hogy a két fiatal tiszt eltűnésének rejtélyét csak a labirintus alapos átvizsgálásával oldhatják meg. Omendap természetesen azonnal a rendelkezésére bocsátott egy teljes

harciszekér-alakulatot. A főbíró többet kért. Királyi vadászkuttyákat akart, amiket arra képeztek ki, hogy kiszimatolják a vadat, és nyomkövetőket a királyi vadászcsapatból. Omendap azt üzenté, hogy ezt időbe telik elrendezni, így Amerotke elhatározta, hogy egy előőrssel kimegy, és megvárja a többieket, akik másnap reggel érkeznek.

Lehet, hogy tévedek, gondolta, de visszatérve a bíróságra legalább mondhatom, hogy megnéztem a tett színhelyét.

A négy kocsi együtt maradt, csak egy lándzsahossznyi távolság választotta el őket. A lovakat laza gyepelőre engedték, és úgy tűnt, versenyeznek az idővel és a távolsággal. Amerotke előrenézett. A messzeségben hamuszín szirtek emelkedtek a homokból, aminek színe az oroszlán sörényére emlékeztetett; a sziklák különös szürkéslila színben meredtek a lenyugvó nap felé. Egy rohanó gazellacsapat keresztezte útjukat, az esti szél pedig sakálvonyítást és hiénák gyászos kacagását hozta magával. A sivatag teremtményei éjszakai vadászataikra készülődtek.

Egy időre megállították a lovakat, hogy szétosszák a vizet, aztán folytatták útjukat. Amerotkét lenyűgözte a sivatag. A Vörös Föld sziklás pusztaságokból és homokos dűnékből állt, melyek egyhangúságát kigyózó szélfúttá dombok és szűk szurdokok törték meg. Csak a szívós rekettye és a sivatag növényei tudtak itt élni. Amerotkéék időnként elhaladtak egy kis oázis mellett, de most már az igazi sivatag határán voltak, a hatalmas sivatagén, mely az északi nagy tengerig terjedt. A levegő hűlni kezdett, az ég sötétebb kékre vált, ahogy közeledtek Amarnához, ahol az éjszakát szándékoztak tölteni. Az egyik kocsi előresietett, hogy megnézze, minden rendben van-e. Hajtója visszatérve jelentette, hogy az oázis elhagyatott, de jelek utalnak rá, hogy nemrég még nomádok táboroztak itt. Az egység többi tagja követte.

Amerotke leszállt a szekérről és segíté levenni a lovakról a hámot és megsétáltatni az állatokat, hogy lehűljenek, mielőtt megengedték nekik, hogy szürcsöljenek a vízből. A kocsikat úgy állították, hogy védőfalat alkossanak a sivatag felé. Elővették az ételt, ami ugyanaz volt, mint a katonák fejadagja: szárított fürjhús erősen sózva és fűszerezve; kovásztalan kenyér és néhány igencsak összenyomódott szőlő. Száraz trágyát gyűjtöttek és kis tüzet raktak belőle. Amerotke megköszönte az embereknek, hogy ennyire siettek, aztán, elutasítva a parancsnok ajánlatát, hogy elkíséri, elhagyta az oázist és a nagy gránittömbök felé tartott, a szörnyű útvesztő felé, amit az Alvilág Csarnokaként ismertek.

Amerotke visszaemlékezett a krónikára, amit az Élet Házában olvasott. A labirintusnak minden irányban legalább egymérföldnyinek kell lennie. Gyerekjáték kockáira emlékeztetett, amit szétszórtak a földön. Hűvös szél kelt, ahogy a nap lement; Amerotke feljebb húzta csuklyáját, hogy eltakarja a száját és orrát, és tovább bandukolt. Az útvesztő bejárata baljóslatú volt, akár egy sötét barlang szája. Amerotke félt. Ez a gonosz lakhelye. Maga mögött hallotta a lovak nyerítését és az emberek kiáltásait és nevetését.

Az útvesztő bejáratánál Amerotke elővett övéből egy kis tekercs vörös zsinórt, leejtette, és ahogy befelé ment a sötétségbe, húzta maga után a letekeredő zsinórt. A halálos sötétség összezárult körülötte. Megállt és felnézett az égre. Kétoldalt komor gránittömbök emelkedtek, talpa alatt érezte a poros, kemény, kavicsos utat. A halvány fényben a labirintus játszadozott vele; Amerotke néha azt hitte, nekimegy a sziklának, de mikor odaért, látta, hogy az út elkanyarodik, néha egyetlen folyosóban, néha kettőbe, amely különböző irányba vezetett. Az óriási gránitlapokat úgy helyezték egymásra, hogy legalább kétszeres embermagasságúak voltak. Megérintette a felületüket; simák voltak, nehéz lett volna találni rajtuk bármit, amiben az ember megkapaszkodhat vagy megvetheti a lábát. Aki itt eltévedt, hiába próbált volna felkapaszkodni, hogy kiutat találjon vagy segítségért kiáltson – lehetetlen volt. Néha a folyosó úgy összeszűkül, hogy Amerotkének oldalazva kellett átférkőznie; máshol csak kinyújtott karokkal érte el a falakat kétoldalt.

Kényelmetlen érzése fokozódott. Az árnyak lehetnek-e azoknak az árnyai, akik itt haltak meg? Olyan hangokat hallott, melyek suttogásnak vagy nyöszörgésnek tünnek, de csak a szél fúj át a réseken. Egyszer emberi maradványokba botlott, száználmas kis halomban fekvő csontokra és egy törött koponyára. Megállt és hallgatózott; halkán hallotta az éjszaka hangjait. Úgy számította, hogy csak kevés ideje volt a labirintusban, de a lelkét már felkavarta, idegei megfeszültek. Valóban rémisztő hely volt – milyen lehetett azoknak, akiket rabként tereltek be ide és kényszerítettek, hogy találják meg a kiutat? Vagy azoknak, akiket éhségtől és a magas fekete gránitfalak közötti bezártságtól örült vadállatok üldöztek? Amerotke időnként megállt, hogy megvizsgálja a földet. Néhol homokot talált, máskor gránitsziklát vagy annak a régi várnak az alapjait, ami egykor itt állt. Helyenként rések voltak, mintha a föld arrébb csúszott volna, és Amerotkének eszébe jutott, hogy ezt a helyet földrengés rázta meg.

Fojtónak érezte a levegőt, mintha a labirintus körézárná. Megfordult, és követve a vörös zsinórt visszaindult a bejáratához. Úgy érezte, nem tud eléggé sietni. Mi van, ha követi valami, ha egy gonosz lény oszon utána a sötétségben ugrásra készen?

Mire elérte a bejáratot, levegőért kapkodott, úszott az izzadságban. A bejáratnál álló, fáklyás őr is megkönnyebbült, és odasietett hozzá.

– Uram, azt kívántam, bár ne tetted volna ezt – megragadta Amerotke karját, és szó szerint kihúzta őt a labirintusból. – Hálás lennék, ha velünk maradnál, uram. Omendap tábornok a fejemet követelné, ha veled bármi történe.

– Tudom, tudom – mentegetőzött Amerotke, és visszanezett a sötét folyosóba. – Hidd el nekem, ha bármi befolyásom is van az udvarnál, egyetlen kegyet fogok kérni az isteni Hatsepszuttól: hogy ezt a helyet pusztítsa el. Találó az Alvilág Csarnoka elnevezés. Dicséretre méltó, hogy aggódsz értem, parancsnok.

Elindultak vissza az oázisba. Az éjszaka már leszállt, hirtelen, mintha egy óriási madár ereszkedett volna le az égből. Amerotkét mindig lenyűgözte, hogy a sivatagban milyen gyorsan követi egymást a nappal és az éj.

A tiszt sürgette.

– Uram, azt hiszem, akadt egy kis gond.

– Miféle gond?

A többiek a tűz köré gyűltek, az egyik kocsi mellett egy őrszem figyelte az éjszakát.

– Nem vagyok benne biztos, uram – felelte a tiszt –, de amikor letáboroztunk, az egyik emberünk észrevette, hogy öt vagy hat nomád tűnt fel a dűnék tetején.

– Úgysem fognak megtámadni – felelte Amerotke. – Elég jól fel vagyunk fegyverkezve, a nomádok pedig kis csapatokban járnak.

– Mondtam már, uram, hogy a törzsek időnként összegyűlnek. Látniuk kellett, hogy jövünk. Csak nyolcan vagyunk, és a nomádoknak kellenének a lovaink, hogy a fegyvereinket és ékszereinket ne is említsem – vállat vont. – Kevés dolgot tehetünk azonkívül, hogy várunk.

Ültek az éjszakai levegőben, hallgatva a vadászó állatok hangjait. A sivatag fenyegető helyé változott. A katonák a Sahról suttogtak, Széthnek arról a gonosz állatáról, melynek pillantása kővé változtatja az embert, és a Szagáról, arról a rettenetes alvilági lényről, aminek karvalyfeje van és mérgezett lótuszban végződő farka.

Amerotkét leváltották az őrségből és már visszatért a pálmák alá aludni, amikor megindult a támadás. Sötét alakok rohantak a homokon, süvítő nyílvevesszőket küldve rájuk, aminek nem sok hatása volt: a tábor felkészülten várta őket. Mindenkinél volt íj és nyilak, visszalöttek a nomádokra, de az ő nyilak sem okoztak túl sok kárt. Amerotke felkapta csuklyáját, némi olajat öntött rá és meggyújtva a homokra dobta. A kevés fény, amit nyújtott, segített a nyilazóknak, sikolyok hasítottak az éjszakai levegőbe.

A nomádok megkerülték a kocsikból álló védőfalat, de támadásuk vaktában zajlott. Amerotke és társai az oázisban csaptak össze velük, pajzsokkal védve magukat. Kardok és török csattanása hallatszott, bunkósbotok koppanása a pajzsokon. Két nomád elesett, az egyiptomiak közül az egyik katona megsebesült a karján és hátrahúzódott. Végül a támadók visszavonultak az éjszakába, abbahagyva a harcot. Amerotke és a parancsnok várt egy darabig a kocsik vonala mellett a sötétséget fürkészsze és hallgatózva. Elégedetten azzal, hogy a nomádok visszavonultak, Amerotkéék visszamentek, hogy eltüntessék a halott támadók testét. A testeket egyszerűen kivitték az oázisból és kidobták a homokra. Az egyik hajtó kiment, hogy megnézzze, vannak-e sebesültek, de a támadók magukkal vitték őket.

– Nem fognak visszajönni – jelentette ki a tiszt. – Erősebbnek találtak minket, mint gondolták, és elvesztették a könnyű zsákmány reményét.

Amerotke egyetértett ezzel és visszament fekhelyéhez. Egy ideig csak feküdt, felnézve az égre, és Nofretre meg a fiúkra gondolt. Remélte, hogy Szhufoj és Prenhoe szemmel tartják a Hórusz templomában zajló eseményeket. Úgy érezte, mintha álmodna: a vad kociút a sivatagban, a borzalmas pillanatok az Alvilág Csarnokában, a Lehkethez hasonlóan tetőtől talpig rongyokba bugyolált nomádok támadása. Néhányuknak teste most odakinn feküdt a hold hideg tekintete alatt. Eszébe jutott, amit Lehket mondott a labirintusról. A két eltűnt tiszt még mindig a labirintusban kellett, hogy legyen, és Amerotke, mielőtt elaludt, imádkozott Maathoz, hogy megtalálja őket.

Hajnal előtt keltek fel. Amerotke fázott, tagjai merevek voltak. Az égbe fénysugarak hasítottak, színek millióiban fűrésztve a sivatagot. Leszámítva néhány vágott sebet és horzsolást, fatörzsekbe fűródott nyilat és a kinn, a homokon fekvő százalmas rongycsomókat, semmi nyoma nem volt az éjszakai támadásnak. A katonák jókedvűek és éhesek voltak.

Alig fejezték be az evést, mikor az őrszem jelentette, hogy kocsikat lát a távolban. A hőség már eltorzította a tájat, Amerotke kezével árnyékolta a szemét és észrevette az arany és ezüst csillogását, a színek ragyogását. Nemsokára egy egész század látszott, ahogy lassan közeledett, hogy a gyalogosok lépést tudjanak tartani velük; vörös csíkos fejkendőjük tisztán kivehető volt. A kora reggeli szellő magával hozta a vadászkutya csaholását. Az oázis nemsokára felbolydult méhkaszhoz hasonlított, ahogy a kocsik megérkeztek, mögöttük a gyalogosokkal és a vadászokkal, akik Amerotke külön kérésére jöttek.

Valu lemaszott kocsijáról, kövér arca ráncolódott a mosolytól. Amerotkéhoz totyogott és megfogta a kezét.

– Bíró uram, eléggé eltér ez a hely a Két Igazság Csarnokától – hátrabökött válla fölött oda, ahol Ramosze állt: a fiatalembert nem kötözték meg, de két tiszt vigyázott rá. – Az apja meg a két eltűnt fiú apja is itt akart lenni, de mondtam nekik, hogy maradjanak Thébában – a királyi főügyész megrázta a fejét és megtörölte izzadó, kopasz fejtetőjét, aztán pattintott ujjával, és egy szolga sietett oda hozzá vizesömlővel. Valu felemelte és vizet öntött az arcára és szájába.

– Nem bírom elviselni a hőséget – mondta –, és nem szeretem a sivatagot – elment Amerotke mellett és az oázis széléhez sétált, a labirintusra nézve. – Kisfiúként idejöttem, mint tudod. Sosem tértem vissza, annyira megrémített a hely. Úgy éreztem, mintha megérintett volna a halál angyalának szárnya – visszapillantott Amerotkére. – Szóval úgy gondolod, az a két fiatalembert még mindig itt van?

– Igen – felelte Amerotke, csatlakozva hozzá.

Valu kilépett a fák árnyékából, rákiáltva egy inasra, hogy hozza a napernyőjét.

– Gyere, uram – fogta meg Amerotke könyökét. – Hadd látogassam meg újra a rémálmodomat.

Homokon és palán sétálva közeledtek a labirintushoz. Valu megparancsolta a többieknek,

hogy maradjanak az oázisban.

– Nem tudtad megvárni, amíg visszaérek? – ugratta Amerotke.

Valu a másik kezébe vette a napernyőt, hogy Amerotkének is juttasson az árnyékból.

– Hallottam a Hórusz-templom ügyeiről.

– Természetesen. Te vagy a fáraó szeme és füle.

– Az isteni fáraónak nem tetszenek a történetek. Hallottad, mit beszélnek a gyilkosságokról? – Valu éles szemei Amerotke arcát fürkészték. – Ó, istenem, úgy tűnik, még nem. Hatsepszut és Szenenmut a Hórusz-templomba mennek, hogy csatlakozzanak a megbeszéléshez.

– Ez hiba – Amerotke ingerülten elkapta a pillantását.

– Azt hiszem, Szenenmut úr is ezt mondta, de öfelségének kevés a türelme, ha papokról van szó, főleg ha azt pletykálják, hogy az ő keze van a gyilkosságokban – Valu a sivatagot nézte. – Ez tulajdonképpen még nem a Vörös Föld, ugye?

– Nem, ez még nem – felelte Amerotke, még mindig meglepetten a hírektől. Gyanította, hogy Hatsepszut nemcsak azért jön a templomba, hogy megfélemlítse a tanácsot és kiüzze ellenségeit, hanem hogy őt is beszámoltassa az eredményekről.

Valu felnézett a köröző keselyűkre.

– Fáraó madárkái, így hívják őket a katonák – Amerotkéhoz fordult. – Hallom, megtámadtak múlt éjjel – szandálos lábával a porba rúgott. – Ha csak az időnket pocsékoljuk, uram, azért Ramosze fog bűnhődni.

Elérték a labirintus bejáratát. A reggeli nap, Egyiptom leghatalmasabb ereje ellenére Amerotke megborzongott, Valu azonban bement a szűk bejáraton és megállt.

– Láttad ezt a faragást?

Amerotke követte. Valu két hatalmas skorpió képét tanulmányozta, amit a gránitba faragtak. A körvonalakat festékekkel húzták ki. A két skorpió szembenézett egymással, mintha küzdenének.

– Mit csinálnak? – kérdezte Amerotke.

– Párosodnak – felelte Valu. – Nem láttál még párzó skorpiókat? Összekapcsolódnak és inganak, mintha táncolnának. A hím végül megtermékenyíti a nőtényt és ha elég ostoba és marad, a nőtény megöli és megeszi – a királyi főügyész elvigyorodott. – Kicsit olyan, akár a mi fáraónk – suttogta, és felvonta vékony szemöldökét. – Természetesen a hatalomban és gyorsaságban megnyilvánuló hasonlóságról beszélek, nem a rosszindulatról.

– Természetesen – mosolygott vissza Amerotke, és közelebb hajolt a rajzhoz. Eszébe jutottak a skorpiót ábrázoló rajzok lenn a Hórusz-templom alatti kriptában. – Melyik a hím?

– Nem tudom – Valu elfordult. – Csak egy tudós tudja megkülönböztetni őket. De gyere, bíró uram, itt vagyunk az Alvilág Csarnokánál, ahol borzalmas büntettek történtek. Egyiptom minden hatalma a rendelkezésedre áll – könnyedén megérintette Amerotke karját a legyezővel, amit köntöse alól húzott elő. – De tulajdonképpen miért vagyunk itt?

– Beszéltem egy Lehet nevű emberrel – felelte Amerotke. – Azt állította, hogy mentek be oda emberek, vagy legalábbis egy ember. Allatok nem voltak bent. Lehet és a társai őrt álltak a bejáratoknál, de a férfi nem jött ki, és semmi nyomát nem látta az sem, akit felküldtek a kőtömbök tetejére körülnézni.

– Mesék – mondta gúnyosan Valu.

– Nem hiszem. Lehet nem hazudott, és Hórusz templomában olvastam egy krónikát, amelyben ugyanez állt – szembefordult a főügyésszel. – Azt írták benne, hogy ez a labirintus, ez a halálos hely tulajdonképpen felfalja az embereket.

– Ez mind ijesztő és hátborzongató, de végül is csak sziklák és homok. Jó hely egy gyilkossághoz, Amerotke uram.

– Hoztál vadászkutyaikat? – kérdezte Amerotke.

- A legjobbakat a királyi tenyészetből, uram.
- Jó – Amerotke megdörzsölte a kezét. – Akkor kezdjük.

Visszament az oázisba és felemelte a kezét. A tiszt odavezette hozzá a vadászokat a szürke, bozontos kutyákkal.

– Külön kell válnotok – mondta Amerotke. Látta az aggódó arckifejezéseket, és sietett megnyugtatni őket. – Ne féljete, nem a labirintusban kell mennetek, hanem a tetején. A kutyák mennek a labirintusban, ti pedig hosszú pórázon fogjátok vezetni őket. Hagyjátok, hogy keressenek. Időbe fog telni.

– Mit keresünk? – kérdezte az egyik vadász.

– Megtudod, ha megtaláltuk – felelte Amerotke, és hunyorogva felnézett az égre. – Tudom, hogy körülbelül harmincan vagytok. Bizonyosodjatok meg róla, hogy egy gránittömböt sem hagytok ki, mindegyiken végigmentek. A kutyákat tartsátok lenn, de ti semmilyen körülmények közt ne menjetek le. Erős lesz a hőség, úgyhogy fessétek ki a szemeteket és védjétek magatokat a napfénytől. Viseljétek fejkendőt. Nem térhettek vissza, amíg nem fejeztétek be. Igyatok előtte annyi vizet, amennyit akartok, és pisiljétek, ahol akartok.

Nevetés harsant fel.

– Ugyanez érvényes a kutyákra. Ne hagyjátok, hogy bármi megzavarja őket: csontvázak, emberi maradványok, akármi – szemügyre vette a vadászok lábbelijét; erős, menetelésre alkalmas csizmákat viseltek. – A lábatok izzadni fog, de a csizmátok megvéd a felforrósodó gránittól. Ha bármi szokatlant találtok, maradjatok, ahol vagytok, és kiáltatok.

A vadászok beszélgettek, Amerotke parancsai zavarba ejtették őket.

– Nem tudnak szagot fogni – suttogta Valu. – A tisztek minden nyoma eltűnt mostanra.

– Majd meglátjuk – felelte Amerotke, és eltakarta szemét az erősödő napfény elől. – És ha délre már többet tudunk, annál jobb.

A tisztek elvezettek néhány vadászt a többi bejáráthoz. Elővezettek egy málhás lovat, hátán létrákkal, amiket a falnak támasztottak. Amerotke felkapaszkodott és intett a fővadásznak, hogy csatlakozzon hozzá. A fővadász felmászott, kezébe vette a pórázt és Amerotke parancsát követve elindult a labirintus tetején. Lassan sétált, alatta, a tömbök közti szűk folyosóban a kutya óvatosan ügetett előre, időnként megállt és gyászosan nézett fel gazdájára. A vadász bátorítón suttogott neki, csettintett a nyelvvel és lassan továbbhaladt.

Amerotke körülnézett az útvesztő tetején. Különösen érezte magát. Látta, hogyan kanyarognak a járatok. A labirintus különböző részein más vadászok kapaszkodtak fel, mögöttük egy katona ment írpalettával, hogy megjelöljön minden olyan falat, amit elhagytak. A hőség már zavaró volt, Amerotke szédült, de ott maradt, ahol volt. Most már mindenfelé alakokat látott. Néhány kutya vonított, megrémülve az útvesztőtől, ketten lerántották gazdájukat a falról. Egy másik megszökött és kifutott a labirintusból vissza az oázisba. Végül a kutyák belenyugodtak feladatukba, és mindenfelől ugatásuk hallatszott. Amerotke leereszkedett a falról és leült az árnyékban, csendben imádkozva, hogy a vadászat ne legyen eredménytelen.

Időnként egy-egy vadász magához hívta, és végig kellett mennie a gránittömbökön, hogy lássa, mit találtak. Valu nem akart csatlakozni hozzá. A kutyák legtöbbször ruhák darabjait vagy régi áldozatok sárguló csontjait találták meg. A nap egyre erősebb lett, a gránitból áradó hőség elviselhetetlenné vált. Amerotke meggondolta magát és katonákat küldött fel vízestömlőkkel.

Éppen vissza akart térni az oázisba, amikor borzalmas vonyítást hallott, mintha az egyik kutya halálosan megsebesült volna. A vonyításhoz a vadászok kiáltásai csatlakoztak. Amerotke felkapaszkodott az egyik gránittömbre. A vadászok mind megálltak, egyikük vadul integetett feléjük, közel a labirintus közepéhez. Amerotke és az egyik felderítő odasiettek hozzá. A vadász kezében megfeszült a póráz, mindkét keze véres volt. Üvöltve kérte Amerotkét és a többieket,

hogy segítsenek neki. Amerotke odaért hozzá és lenézett: a kutya a homokban evickélt, már csak a fejét és a vállait lehetett látni, a többit ellepte a homok. Az egyik katona le akart ugrani, de Amerotke elkapta a karjánál fogva.

– Ne légy ostoba! – kiáltott rá. – Téged is csak beszippantana a homok!

Megpróbálták előrehúzni a kutyát, de nyilvánvalóvá vált, hogy a homokgödör szélesebb, mint gondolták. Újabb köteleket engedtek le, és káromkodva, izzadva sikerült kiszabadítani a szerencsétlen állatot, kiemelni a homokból és felhúzni a gránittömb tetejére. Az állat teljesen megvadult a félelemtől, bundája véres volt, ahol a kötelek kihorzsolták. Amerotke utasította a vadászokat, hogy vigyék vissza a kutyát az oázisba. Lándzsákat hoztak elő, hogy megnézzék, milyen a talaj. A szűk folyosó látszatra nem különbözött a többitől, a talaj sziklás és kemény volt, aztán következett a homok, és a lándzsák könnyedén belesiklottak.

– Feneketlen lehet – suttogta egy katona.

– Nem hiszem – felelte Amerotke. – Vannak homokcsapdák a sivatagban, de többnyire csak homoköblök megtelve laza homokkal. Az Alvilág Csarnoka valamikor erőd volt. Amit most látunk, az valószínűleg egy pince vagy börtön lehetett, amit vagy magától töltött meg a homok, vagy ami valószínűbb, maguk a hükszósok alakították halálos csapdává. Nem csoda, hogy csak néhány ember jött ki élve. Ha nem vesztették el a fejüket, nem ájultak el és nem merültek ki, előbb-utób ideértek – a fekete gránittömbökre mutatott. – Észrevettétek, hogy minden folyosó ide vezet? Csak a véletlennek köszönhetően kerülheti el bárki is.

Hallotta, hogy a nevéen szólítják. Valu közeledett felé óvatosan, egyik kezében napernyőjét tartotta, a másikat kinyújtotta, hogy egyensúlyozza magát. Amerotkét egy, a piaci standok között totyogó öregasszonyra emlékeztette.

– Hallottam, mi történt – a királyi főügyész dühösen nézett a vigyorgó katonákra, és napernyőjét egyikük kezébe lökte. Leguggolt és lenézett a labirintus aljára. – Csapda az alvilágból – mormolta. – Csak a legtapasztaltabbak és legélesebb szeműek vennék észre, hogy más a talaj, és még akkor is késő lehet – felpillantott Amerotkéra. – Gondolod, hogy az eltűnt férfiak ebbe estek bele?

– Az árok minden bizonnyal elég nagy és mély ahhoz, hogy elnyeljen két férfit a fegyvereikkel együtt.

Valu mélyet lélegzett és átkozta a hőséget. Nehézkesen felállt.

– Ez elég ahhoz, hogy tisztázza Ramoszét – mondta, és intett Amerotkénak, hogy kövesse. – Itt maradsz ma? Át kell kutatnunk a homokcsapdát.

– Próbáltad már visszatartani a tenger hullámaidat? – vágta rá Amerotke, aztán vállat vont. – Bár elképzelhetőnek tűnik. Attól függ, mennyire mély. Lándzsákat fogunk rudakra kötözni és leszúrni a homokba. Ha tisztán jönnek vissza, talán túl mély, de ha nem...

Valu egytértett.

A vadászok és kutyáik visszavonultak. A lándzsákat előkészítették, és elkezdték leszúrni a póznákat a homokba, újra és újra. A hőség már tikkasztó volt, így Valu elrendelte, hogy pihenjenek meg az oázis fáinak árnyékában. Amikor kiáltásokat hallottak, visszatértek a labirintushoz: az emberek találtak valamit. Egy rögtönzött emelőt állítottak össze, egy mérnök – aki a kocsihajtokkal jött – átvette az irányítást, és nemsokára jelentette, hogy az árokban – ami valaha borospince lehetett – valóban van valami.

Késő délután húzták ki az első holttestet a homokból. Szemei, orra, szája homokkal voltak tele. Ramosze követelte, hogy megnézhesse, aztán arcát kezébe temetve letérdelt és észak felé fordult. Valu megérintette a vállát.

– A másik testet is meg fogják találni. Az ellened felhozott vádatkát visszavonják és kihirdetik, hogy ártatlan vagy az ügyben. Nem történt gyilkosság.

– Ezzel nem értek egyet – Amerotke lenézett a szörnyű haláltusába merevedett testre. – Végül is gyilkosság történt – az Alvilág Csarnoka magának követelte őket, ahogyan másokat is – meghajolt Valu felé. – A dolog mostantól rád tartozik; mint tudod, nekem más dolgom van Thébában.

Tizenharmadik fejezet

Szhufoj és Prenhoe nagyon jól érezték magukat. A kikötőbeli kocsmá és bordélyház telve volt látogatókkal. Az alvilág, a számkivetettek, orgazdák, jövőmondók, sarlatánok, bűvészek mind itt keveredtek; volt annyi eszük, hogy nem próbálták meg ugyanazt a portékát árulni, mint a másik. Szhufoj és Prenhoe egy sarokban ültek és elkerekedett szemmel néztek körbe. Minden országból voltak itt lányok: núbiaiak, líbiaiak, kánaániták, kusiták, még a Deltán túli szigetek világos bőrű lányai is; mindenki ízlésnek megfelelően – vagy legalábbis a falon lévő dicsekvő felirat ezt hirdette.

– A Nílus völgyének minden gazembere előbb-utóbb ellátogat ide – suttogta Szhufoj sóvárgón, és egy főníciai tengerészre mutatott. – Ő olyan helyeken járt, amikről mi csak álmodhatunk. Azt mondja, áthajózott a Nagy Zöldön és olyan helyeken járt, ahol az erdők sűrűek, akár tollak egy tarajos sünnön és a hegyeknek hósapkájuk van. Olyan történeteket tud mesélni, amitől egy hétig rémálmaid vannak.

– Igazak azok a történetek? – kérdezte Prenhoe nyugtalanul.

– Kit érdekel? – Szhufoj megdörgölte azt a helyet, ahol egykor az orra volt. – Nem a történet számít, hanem ahogyan mesélik.

Prenhoe szeretett itt lenni, de most ideges volt egy kicsit. A helyiség megtelt az olajlámpák füstjével, melyek épp annyit büzlöttek, mint amennyire világítottak. Árnyak játszadoztak az oszlopcsarnokon és a falfülkékben. Valahol kinn az udvaron kispárbaj tört ki. Az asztalok közt egy halottszállító járkált, résztvevőket gyűjtve egy kirándulásra egy barlangba, ahol meg tudja mutatni nekik egy élve eltemetett férfi múmiáját.

– Olyan színű a haja, mint a búza – mondta –, és a bőre világos, mint a homok.

Szhufoj obszcén mozdulatot tett a kezével, mire a férfi elkotródott.

– Mire várunk? – kérdezte Prenhoe.

– A gazdám rám bízott egy feladatot – jelentette ki Szhufoj –, és végre fogom hajtani.

Egy árnyék bontakozott ki a félhomályból és ült le a szemközti székre: sovány, inas, éles arcvonású, orra hegyes, mint egy toll, szemei ferdék, bőre napégette. Haját megnövesztette és úgy nézett ki, napok óta nem borotválkozott. Piszkos sárga tunikát viselt. Prenhoe észrevette, hogy csak egy karja van, a másik csonka volt, szurokkal kiégetve. A jövevény felemelte a jó kezét, és intett az ujjaival.

– Megtaláltam, amit akartál.

– Ki vagy te? – kérdezte Prenhoe.

A férfi szeme rávillant.

– Nem a te dolgod. Ki ez a te ostoba barátod, Szhufoj?

– Jó barát – felelte Szhufoj –, és kitűnő írnok.

– A szamarak finganak, az írkokok írnek – mondta megvetően az idegen, és Prenhoéra nézett.

– Nincs nevem, a Folyó Vándorának szoktak hívni.

Szhufoj a kezébe nyomott egy ezüstöt.

– Ha hazudsz...

– Nem fogok – mondta a Folyó Vándora gyorsan. – A hírek azonban nem valami jók. Az, akit

Antefnek hívsz, valóban a hadsereggel menetelt és a Delta melletti nagy csatában megsebesült.

– Hallottam arról a csatáról – mondta Szhufoj. – A gazdám is ott volt.

– Aztán Antef Memphiszben tűnt fel. Azt mondja, elveszítette az emlékezetét, ugye? A törpe bölintott.

– Nos, én nem ezt hallottam. Azt pletykálják, hogy dezertált és újránősült.

– Kit vett el? – kérdezte Prenhoe.

– Kit, írnok, hát természetesen egy hozzáálló szamarat! – a Folyó Vándora felnevetett és piszkálni kezdte hegyes fogait. – Beleszeretett egy kereskedő lányába. Egy kereskedőébe, akinek valamelyik memphiszi templom előcsarnokában van egy árusbódéja.

– Azután mi történt?

– Nem vagyok benne teljesen biztos. Valami családi összetűzésbe keveredett, és az apósa kidobta.

– Miért?

– Lopásért!

– Mit lopott? Pénzt, ezüstöt?

– Nem – a Folyó Vándora megrázta a fejét. – Kis szantálfa dobozokat.

– Valóban? – Szhufoj mosolya fültől fülig ért. – Megtennél nekem még egy szívességet? – közelebb hajolt és a férfi fülébe suttogott.

A Folyó Vándora grimaszolt, aztán bölintott.

– Pénzbe fog kerülni.

– Már eleget kaptál – jelentette ki Szhufoj –, de ha megteszed, amire kérlek, talán nem beszélek a templomi őrsegnél lévő barátomnak bizonyos kis műtárgyakról, amelyek eltűntek bizonyos helyekről...

A Folyó Vándora elvigyorodott, hátralökte székét és elsietett.

– Most mi lesz? – kérdezte Prenhoe. – Múlt éjjel azt álmodtam, egy víziló hátán ülök, előttem egy lány ül és puha feneke a péniszemhez ér. Mit gondolsz, mit jelenthet ez az álom? Jó szerencsét?

– Minden bizonnyal – mondta Szhufoj –, de két dolgot találnod kell hozzá. Egy vízilovat, amire felülhetsz és egy lányt, aki eléd ül.

– Jól érzitek magatokat, uraim?

Szhufoj felnézett. Két teljesen egyforma éjszakai pillangó állt előttük kézen fogva, ikrék lehettek. Olajjal átitatott parókát viseltek, arcuk és ajkuk erősen ki volt festve; mellbimbóikról apró ezüstcsengettyűk lógtak, ágyékukat ezüstszín kendő takarta.

– Puhák nálunk az ágyak – a lányok egyszerre beszéltek. – Jó pénzért bármelyikünket megkaphatjátok, a duplájáért mindkettőnket.

Prenhoe izgatottan köhécselt. Szhufoj, akinek arca eddig rejtve maradt az árnyékban, előrehajolt. A lányok felsikoltottak és elszaladtak.

– Jobb így – jelentette ki Szhufoj. – Nem akarod összefestékezni a kezed, nem igaz?

– Tessék?

– Gyere, megmutatom. Azt hiszem, még úgylis itt kell maradnunk egy darabig.

Szhufoj átvezette Prenhoe-t a termen és egy oszlopcsarnokon. Az ikrék, oldalukon egy-egy tengerésszel, éppen a lépcsőn másztak felfelé. Prenhoe meglepetten nézte a falat, melyet kézlenyomatok borítottak: némelyik kék volt, mások lilák, vörösek vagy zöldek.

Szhufoj a fal alá mutatott. Prenhoe a kicsi sárga kéznyomokat mutatta.

– Az a tiéd, nem?

Szhufoj büszkén bölintott.

– Pár évvel ezelőtt volt – mondta. – A lány egy nagydarab núbiai volt, Hathor legyen a tanúm,

úgy Ugrált, hogy leszakadt alatta az ágy. Ha igénybe veszed valamelyik lány szolgáltatásait, kiválasztod a színedet és a falra nyomod a kezedet.

– Miért? – kérdezte Prenhoe.

– A hely tulajdonosa Kusból származik. Úgy tűnik, náluk az a szokás, hogy ha egy templomi prostituálttal hálsz, azzal áldozol az isteneknek. Megesküszöl, hogy fizetni fogsz, vörösre fested a tenyered és megérinted a templom falát. Gondolom, már minden tele lehet kézlenyomatokkal – nevette el magát Szhufoj. – Szóval a bordély tulajdonosa itt is bevezette ezt a szokást.

A lépcsősor tetején zavargás tört ki és egy idősebb férfi káromkodva sietett lefelé. Lent lehajolt, felemelte köntöse szegélyét és csontos fenekét megriszálta a lépcsők tetején álló, jól megtermett ör felé.

– Ez a másik ok – vigyorodott el Szhufoj. – Csak azokat engedik fel az emeletre, akiknek festékes a kezük. Elég gyakran előfordul, hogy valaki megpróbál, hogy is mondjam, olyasmit elvenni, amiért nem fizetett, vagy nézni másokat, akik fizettek.

Visszatértek asztalukhoz a sarokba, de a helyüket elfoglalta két bárkás. Szhufoj fenyegetően nézett rájuk, megemlítette Amerotke nevét, és a bárkások eltűntek a tömegben. A két barát újabb söröskorsókat rendelt. Prenhoe enyhén émelygett. A kézlenyomatok arra emlékeztették, amit Szato szobájában látott. Miért hagyott a haldokló szolga kézlenyomatokat a mérgezett borral a falon? Mit próbált elmondani? Milyen üzenetet hagyott?

Prenhoe talpra ugrott.

– Itt tanulta! – kiáltott fel.

– Mi a baj, Prenhoe? Elment az eszed?

– Nem, nem – Prenhoe megrázta a fejét és leült.

– Nem egy újabb álmod jutott az eszedbe?

Prenhoe elmondta, amit Szato szobájában látott.

– Szóval úgy gondolod, összefüggés van Szato és eközött a bordély között?

– Persze! Ezért tette. Talán a mérgezett bort valamelyik itt dolgozó lány vitte neki – megvakarta a fejét. – Emkékszem, az urunk mondta, hogy Szato elkésett azon a napon, amikor Prem isteni atya meghalt, mert egy szajhával töltötte az estét. Azon a reggelen, amikor megölték, kiment a városba és megpróbálta megvásárolni ugyanannak a lánynak a szolgálatait, de elégedetlenül tért vissza.

Szhufoj csettintett a nyelvével.

– Prenhoe, maradj itt.

A törpe elhagyta az asztalt. Prenhoe hátradőlt és figyelte, ahogy az egyik szajha fogadott egy kígyóbüvölővel, hogy nem fél az állattól. A kígyóbüvölő kinyitotta kosarát és kiengedte a kígyót az asztalra. A lány kinyújtotta a kezét. A kígyó lassan felemelkedett, mintha egy faághoz közelítene, aztán gyorsan a lány nyaka köré tekeredett. A lány sikoltozni kezdett és riadtan toporzékolt. A kígyóbüvölő nevetett. A lány sikolyai felkeltették az örök figyelmét, mire a kígyóbüvölő halkán füttyörészni kezdett és lassan letekerte a kígyót a lányról, aztán kijelentette, hogy győzött. A csüggedt lánynak nem volt más választása, mint felmenni vele az emeletre, ahogy kialakulták. Szhufoj visszajött.

– Megkérdeztem a tulajdonost. Semmit nem tud Szatoról, és nem emlékszik rá, hogy egy, a személyleírásának megfelelő férfi járt volna itt mostanában.

Prenhoe csalódottan sóhajtott.

A Folyó Vándora újra feltűnt, megragadta Szhufoj vállát és suttogni kezdett.

– Kinn van az udvaron. Azt mondtam neki, hogy jó híreket hoztál a bírósági ügyéről.

– Van késed? – kérdezte Szhufoj.

A Folyó Vándora hátrahúzta piszkos köntösét.

– Jól van. Kövessetek.

Antef kint állt az árnyékban, a bordély melletti úton. Szhufoj karon ragadta és a sötétbe húzta.

– Örülök, hogy eljöttél.

Antef lenézett Szhufojra, aztán Prenhoéra, aztán a Folyó Vándorára.

– Mi ez? – felemelte a magánál hordott bunkósbotot. – Azt mondtad, jó híreid vannak!

– Valóban jó híreket hoztam, fiam. Adunk neked időt, hogy eltűnj Thébából, mielőtt a gazdám visszatér. Máskülönben hosszú időt tölthetsz el a kőfejtőkben vagy börtönben valami oázisban kinn a Vörös Földön.

Antef arca eltorzult.

– Dalifa az én feleségem! – köpött ki. – Visszamegyek a bíróságra és megmondom, hogy megfenyegettek.

– Ha nem teszed le azt a bunkósbotot, valóban megfenyegetünk – figyelmeztette Szhufoj. – Most figyelj, Antef. Nem hiszem, hogy valóban ütést kaptál a fejedre. Dezertáltál a seregből és jól szórakoztál, míg városról városra utazgattál a Nílus mentén. Eljátszottad a bátor katonát, a sebesült hőst?

– Semmi bizonyítékod nincs erre!

– Nekem nincs, de egy bizonyos memphiszi kereskedőnek van.

Antef arcizmai ellazultak, szemében óvatosság villant. Vágyakozva pillantott hátra az utca sötétjébe.

– Memphisben megházasodtál, ami azt jelenti, hogy a Dalifával kötött házasságodat felbontottnak tekintetted. Kis szantálfa dobozokat loptál a második feleséged apjától, és amikor kidobtak, visszafutottál Thébába, ahol, nagy örömeidre, volt feleséged némi örökséghez jutott. Újra itt volt az ideje eljátszani a sebesült hőst, aki visszatér a családi tűzhelyhez. Nagyon magabiztos voltál, és az ügyedet a Két Igazság Csarnokának főbírája elé tártad, de az én Amerotke uram ravasz ember, és meg tud tanítani egy-két trükkre. Talán meglátta benned a gazembert, ami vagy.

– Nem értem, miről...

– Dehogynem. Dühös voltál, amiért Amerotke uram nem értett egyet veled. Ott voltál a bíróságon, amikor az a fattyú Nehemu fenyegetőzött, aztán megtámadta a bírót. Ezért aztán úgy tettél, mintha az amemetek tagja lennél, és az egyik kis dobozodban magos süteményt küldtél a gazdámnak.

Antef szemmel láthatólag ideges volt.

Szhufoj megérintette az erszényt Antef övében.

– Ezt elveszem.

– Dehogy veszed! – Antef keze a törére siklott.

Prenhoe érezte, hogy kiszárad a torka. A helyzet kezdett melegé válni.

– Elveszem az erszényt – jelentette ki szilárdan Szhufoj. – Aztán elmész a templomba, írsz egy válási nyilatkozatot, amiben lemondasz minden, a feleségedhez és a vagyonához fűződő jogodról. Hajnalra már nem leszel Thébában.

Antef hátrahőkölt.

– Azt hiszed, megteszem, te szánalmas kis játék baba? Felhalmozom az egész vagyont egy tálra, aztán elsétálok, és hagyom, hogy más élvezze? – arca eltorzult a dühtől.

Antefnek gonosz lelke van, gondolta Prenhoe.

– Megteszed – mondta Szhufoj –, vagy mehatsz a bányákba vagy a börtönbe!

Antef gyors volt. Előrántotta törét és Szhufojra rontott, de a kisember oldalra lépett, és kését Antef gyomrába szúrta. Antef a földre esett, száján vér buggyant ki. Lábaival rugdosott, közben köhécselt és vért köpködött, teste többször összerándult, aztán elcsendesedett.

– Megölted! – kiáltott fel a Folyó Vándora. Prenhoe megnyalta az ajkát és hátralépett.

Szhufoj nem zavartatta magát, szemei csillogtak. Szembefordult velük.

– Született gazember volt. Megfenyegette a gazdát, a Kettős Igazság termének főbíróját. Megadtam neki a lehetőséget, hogy éljen, de ő a halált választotta. A döntés az övé volt. Ti vagytok a tanúim; önvédelem volt, vagy nem?

Prenhoe bólintott.

– De szándékosan csináltad, nem, Szhufoj?

– Talán – mosolyodott el a törpe. – Antef erőszakos, bosszúszomjas ember volt. A gazdánknak nem lett volna nyugalma tőle. Gyáva, dezertőr, naplopó és tolvaj – elvette Antef erszényét és a Folyó Vándora kezébe lökte. – Vidd a testét a nekropoliszba, és gondoskodj róla, hogy lelke elérjen a Távoli Horizontra.

Amerotke keresztbe tett lábbal ült szobájában a Hórusz-templomban. Későn érkezett haza, megmosdott, evett és aludt. Most társaira mosolygott.

– Olyan, mintha újra a Két Igazság Csarnokában lennék. Látom az arcotokon, hogy mondanivalótok van.

– Mi történt a Vörös Földön? – akarta tudni Szhufoj.

Amerotke elmondta, mit találtak az Alvilág Csarnokában.

– Tehát Ramosze tisztázva lett minden vád alól? – kérdezte Prenhoe.

– Igen is meg nem is, kedves rokonom. A két fiatalember bement a labirintusba és elnyelte őket a homok. Ramosze ártatlan minden gáztettben, az eset nem kerül elélem a Két Igazság Csarnokában. Ugyanakkor amit tett, az ostobaság volt. Ha bement volna megkeresni a barátait ahelyett, hogy elviszi a lovaikat, talán lett volna némi halvány esély arra, hogy megmenekültek volna, és Ramoszénak ezzel a tudattal kell leélnie hátralévő életét. A világon semmi nem egyszerű. És itt mi történt?

Prenhoe elmondta, hogy a papok még mindig tanácskoztak.

– De nem jutottak előrébb. Azt hiszem, így fogják abbahagyni; nem mondanak se igent, se nemet.

Szhufoj ezután beszámolt arról, mi történt előző nap a bordélyházban. Amerotke figyelmesen hallgatta.

– Jól végződött az ügy – jelentette ki végül, és a törpére nézett, aki csillogó, várakozó szemmel, félig nyitott szájjal nézett fel rá. – Nem vagy bolond, Szhufoj. Tudtad, hogy Antef veszélyes ember. Ha az ügy bíróság elé kerül, nem száműzetés vagy börtön lett volna az ítélet, hanem halál. Az isteni Hatsepszutnak és Szenenmut nagyúrnak elég határozott elképzelése van arról, mi történjen azokkal, akik királyi tisztviselőket fenyegetnek. Neked is köszönetet mondok, Prenhoe. Azt mondjátok, Szato sosem ment annak a bordélynak a közelébe?

Az írnok megrázta a fejét.

– Akkor is rejtély, uram. Miért hagyna egy haldokló ilyen jeleket a falon?

– Átkutattam Szato szobáját – mondta Aszural. Zavartnak tűnt, mint egy partra vetett hal; nem szerette ezt a templomot a nyitott kertjeivel, árnyas benyílóival, ősi folyosóival és oszlopcsarnokaival.

– És? – kérdezte Amerotke.

– Semmi. Elmentem a csónakkikötőbe is. Ha megtaláltam volna azt a fattyút, aki vért vitt a hajónk fedélzetére, ugyanazt tettem volna vele, mint Szhufoj Anteffel!

– De nem találtad meg?

– Nem, uram. A hajók napnyugtától hajnalig le vannak horgonyozva. Örök nincsenek, nincs rájuk szükség. Már pótolták az elveszett hajót. Felmentem a fedélzetére, le a raktérbe. Nem

telhetett sok időbe kiüríteni egy korsót és vért önteni bele. Megnéztem Prem és Neria szobáit is.

– De gondolom, onnan is minden eltűnt – mondta Amerotke.

– A legtöbb holmijuk követi őket a sírba – felelte Aszural. – Hani főpap azt mondta, semmi különöset nem észlelt.

– És a mi vándortudósunk, Pepi?

– A szolgák szerint mindent magával vitt. Ugyanakkor az ágyának a fejtámlája mögött találtam valamit, amit meg kell mutatnom neked.

– Mit? – érdeklődött Amerotke.

Aszural elnevette magát.

– Nem tudtam idehozni. Látnod kell, hogy elhidd.

Amerotke nedves ruhával törölte le az izzadságot a nyakáról.

– Értelemszerűnek tűnik, hogy a gyilkosságok áldozatainak holmiját, főleg azokét, akik a Hórusz-templomban szolgáltak, a gyilkos figyelmesen átvizsgálta. Neria halála után a gyilkosnak nem telhetett sok idejébe átnézni a dolgait. Tudjuk, hogy Prem holmijaival mi történt, mindazt pedig, ami Pepié volt, elemésztette az a rettenetes tűzvész. Ami a szegény Szatót illeti – Amerotke a homlokához nyomta a nedves kendőt –, a gyilkosnak még arra is volt ideje, hogy kicserélje a mérgezett bort, nemhogy átnézze a szobát – kinyújtotta lábait és az ágy szélére ült.

– Szeretnél egy kis sört, uram?

– Nem, Prenhoe. Az igazságot szeretném. Mit tudunk eddig? Neria titkolózó ember volt.

– Ezzel egyetérték – bólintott Aszural. – Megtartotta magának a gondolatait, nem úgy, mint Prem isteni atya.

– Mire célszol?

– Nos, Prem idős és tiszteletre méltó volt, Neria viszont egyesek szerint elég ravasz.

– Tudjuk, hogy Neria támogatta az isteni Hatsepszut trónra lépését. Valamit felfedezett a könyvtárban és lenn a pincében, de nem tudjuk, mit. Gyanítjuk, hogy bizalmasának, Premnek beszámolt felfedezéséről és ezzel megpecsételte mindkettejük sorsát – Amerotke szünetet tartott és halványan elmosolyodott, amikor meghallotta a templom távoli részéből érkező gyönyörű énekszót.

Mily gyönyörűek a lábaid, ó, Hórusz!

Szemed éles, mint a sasé.

Egész Egyiptom szárnyaid alatt rejtőzik.

–Valamilyen okból Neriát rettenetes módon ölték meg, nem csendesen, késsel vagy méreggel. Élő fáklyát csináltak belőle.

– Ahogy Pepiből is – jelentette ki Prenhoe.

– Pepi más – felelte Amerotke. – Ő cinikus volt és ateista, hangos és veszekedős. Azért vették fel, hogy kutasson, de gazember volt és kontár. Lefogadom, hogy nagyon keveset tett, sokkal érdekesebbnek találta a templom körüli szaglászást a kutatásnál a könyvtárban. Pepinek kényelmes lakosztálya volt itt, mégis kiköltözött és gazdag emberként élt. Azt hitették el velünk, hogy ellopott egy kéziratot és eladta, de Pepi ennél okosabb volt. Nem lopott el semmit, valószínűleg inkább elrejtette a könyvtárban.

– Mire gyanakodsz? – kérdezte Szhufoj.

– Kezdek azon tündögni, nem lehet-e, hogy Pepit lefizették, pénzt adtak neki, hogy tűnjön el. Nem hagyott volna itt egy ilyen kényelmes helyet, mint a Hórusz-templom, ha az erszénye nem lett volna tele ezüsttel. Azt gondolom, a gyilkos lefizette, aztán eltüntette a kéziratot, így lopás árnyékát vetve a mi vándorló tudósunkra. Röviddel ezután a gyilkos bement Thébába és elégette

Pepit és szobáját, örökre elhallgattatva ezzel azt a fecsegő nyelvét.

– Tehát elképzélhető, hogy Pepi halálának semmi köze nem volt a többiekéhez – mondta Prenhoe.

– Lehetséges – értett egyet Amerotke. – Leszámítva, hogy Pepi és Neria ugyanazon a borzalmas módon haltak meg.

– És Prem isteni atya?

– Az más volt – Amerotke felemelt egy serleget és belekortyolt. – Prem isteni atya halála okosan ki volt tervezve, de majdnem meghiúsult, mert Szato figyelmét elvonta egy szajha. Köztudott, hogy mindig a lányok után futott, de ritkán volt annyi pénze, hogy kielégítthesse a vágyait. Aznap, amikor Prem meghalt, Szato elkésett. A gyilkos időt akart, hogy beszéljen Premmel, kiderítse, mit tud, aztán átkutassa a szobáját. Szato visszatért, mielőtt a gyilkos elvégezte volna, amit akart, de fel volt erre készülve, és végül sikerrel járt. Premet is sikerült elhallgattatnia.

– Mi a helyzet Hathor főpapjának halálával?

– Nem tudom. Zűrzavart akart okozni, gondolom. Vagy Hathor főpapja látott vagy megtudott valamit. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy senki nem tudta, melyik asztalhoz fognak ülni a vendégek. Hathor főpapjának halála történhetett merő szeszélyből is.

– De miért? – kérdezte Prenhoe.

– A gyilkos erősen ellenzi az isteni Hatsepszut trónra lépését. A gyilkosságok, a káosz és egy tanácskozás, ami nem vezet eredményre, nem fogja növelni Hatsepszut népszerűségét a papság körében – Amerotke sóhajtott. – Végül itt van Szato: a kövér, ügyetlen, buja, sörvedelő Szato, akit olyan könnyen bolonddá tudtak tenni a gazdája meggyilkolásakor. Aztán eszébe jutott valami, és őt is a holtak birodalmába küldték – Amerotke felkelt és szandáljába csúsztatta lábait. – Aszural, mutasd meg, mit találtál Pepi szobájában.

– Gondolod, hogy valaha is rájössz az igazságra? – kérdezte Szhufoj, mikor Pepi egykori szobája felé haladtak.

– Kezdek kételkedni benne. Talán a könyvtáros talál valamit, vagy a gyilkos vét egy hibát.

Pepi szobája egyszerű volt és üres. Az ablakok csukva voltak, a párkányon még mindig állt egy váza fonnyadt virág. A falakon nádborítás volt. A szobában egy zsámoly és egy összecsucukható szék állt, az ágy széles volt, oroszlánkarom formájú lábakkal és szélén hosszú, faragott korláttal. A matracot és a takarókat elvitték, látszott az ágy kötélfonata. Az ágy egyik végében sötétbíbor színű fából készült fejtámasz volt, gomba formájúra faragott aranyozott kéztartókkal. Aszural félrehúzta az ágyat, és Amerotke leguggolt. A fejtámasz mögött a falra valaki egy obszcén képet festett, melyen két ember közösült: egyikük lehajolt, míg a másik az ágyékához húzta a fenekét. Az alakokat durván, törrel vették a falba; alkotójuk mindkettőre foltos leopárdbőrre emlékeztető ruhát rajzolt, a papok ismertetőjelét. Fölöttük egy kis sólyom képe volt.

– Ez Pepi műve? – kérdezte Amerotke.

– A szolgák szerint igen. Másokat is faragott, de azokat lefestették. Ezt az egyet kifelejtették, én pedig megmondtam a szolgáknak, hogy hagyják így, amíg visszatérsz.

– Úgy néz ki, mintha két férfi szeretkezne – jegyezte meg Szhufoj. – Gyakori a papok között.

– Igen – mondta Amerotke –, de érdekelne, melyik kettőről van szó, és ami még fontosabb, ez az, amit Pepi felfedezett? Valami titok, szexuális botrány a Hórusz-templomban? Annak alapján, amit tudunk a mi vándortudósunkról, gyanítom, hogy megpróbált zsarolni valakit – felállt és visszatolta az ágyat.

Kopogtak az ajtón. Szhufoj kinyitotta, és Khaliv, a könyvtáros lépett be.

– Kerestelek, uram. Azt hiszem, találtam valamit. Persze nem hozhattam magammal, de...

- Fontos? – kérdezte Amerotke.
- Nem vagyok biztos benne, uram. Legjobb, ha jössz és megnézed te magad.

Tizennegyedik fejezet

Khaliv Amerotke elé tette az asztalra a megviselt papiruszdarabot. Színei rég megfakultak, az arany, vörös és fekete unalmas szürkéségbe olvadt össze. Alatta a hieroglifák ősrégiek voltak, és az idő múlása deformáltta tette. Amerotke csalódottan nézte; csak egy koronaékszereket viselő fáraó képe volt és egy kenetteljes dicsérő szöveg.

– Ez az a kézirat, amiről azt hittük, Pepi ellopta?

– Igen, uram. Figyelmesen megvizsgáltam. Semmi kivételes nincs benne, még azt sem tudom, ki ez a fáraó. Valami régi uralkodó, egész biztosan nem a Skorpió-dinasztiából.

– Akkor miért kellett elrejtetni, hogy úgy tűnjön, mintha Pepi ellopta volna?

– Ó, attól még értékes – felelte Khaliv –, legalábbis azoknak, akik gyűjtik az érdekességeket és a régiségeket. Jó áron el lehetne adni. A könyvtár azonban tele van hasonlókkal. Ugyanakkor – Khaliv elmosolyodott –, kutatásom során találtam két másik kéziratot is, amit rossz helyre tettek vissza.

– Neria tanulmányozta őket? – kérdezte Amerotke.

– Az, hogy elvették őket a szokott helyükről, ezt sugallja – a könyvtáros az ajtóhoz ment, hogy megbizonyosodjon róla, zárva van. – Nem hiszem, hogy zavarni fognak minket – mondta halkan, amikor visszajött. – Találtam valamit, ami biztosan tetszeni fog az isteni Hatsepszutnak. Mielőtt azonban megmutatnám, uram, engedd, hogy tartsak neked egy rövid történelemleckét – Khaliv úgy ült le a zsámolyra, mint egy tanár, aki a diákjaihoz beszél. – Ezeröttszáz évvel ezelőtt, mint te is tudod, uram, Egyiptomot egyesítette a Skorpió-dinasztiabeli Ménész király, akinek teste nem a szakkarai nekropoliszban fekszik...

– Hanem itt, a Hórusz-templom alatti kriptában.

– Pontosán, uram. Szóval ez a Ménész egy dél-egyiptomi fejedelem volt, aki valószínűleg Abüdosz városából származott. Arra törekedett, hogy egy nagy királyságban egyesítse Egyiptom északi és déli részét. Abban az időben Alsó-Egyiptomot a Deltából irányították és megvolt a maga saját istennője, Néith. Néith kultuszának központja Szaiszban, a Delta nyugati részén van.

– Néithet gyakran ábrázolják a vörös koronával, a régi északi királyság jelképével a fején.

– Igen, uram. Ez a Néith ősi, kétnemű istennő volt, aki a legenda szerint megteremtette a világot és egy fiú szűz anyja volt – Khaliv megállt és megdörgölte az arcát. – Néith szaiszi templomát a Méh Palotájának nevezték, mivel a méh volt az istennő egyik szimbóluma. Mikor Ménész feleségül vett egy északi hercegnőt, tulajdonképpen Észak fáraóját, királyát vette el – meglátva a meglepetést Amerotke szemeiben, hozzátette –, más szavakkal, uram, az északi királyság első uralkodói nők voltak, és Néith nevét viselték. Végül Ménész is és fia, Hór-Aha is felvettek egy címet, egy ősi egyiptomi kifejezést: "Ő, aki a méhhez tartozik" – más szóval, aki Néithhez tartozik.

– Tudom követni az érvelésedet, tanult könyvtárosom – felelte Amerotke. – Ménész előtt Egyiptom két részből állt: északból és délből. Északot nők uralták, akik a Néith címet viselték anyaistennőjük után, akinek Szaiszban volt a fő kultuszhelye. Ők voltak a vörös korona jogos tulajdonosai.

– Igen, uram.

– De miután Ménész feleségül vette Észak uralkodónőjét – folytatta Amerotke –, a fáraónak az a joga, hogy mindkét földet uralja, és viselhesse a vörös koronát, attól függött, alárendeli-e magát

feleségének és az istennőnek, akit szolgált.

– Ennél több is történt, uram. Ménész dinasztiája a skorpiót választotta jelképéül.

– A skorpió pedig – szúrta közbe Amerotke, visszaemlékezve a falba vésett képre, amit az Alvilág Csarnokában látott –, hermafrodita szimbólum, egyszerre férfi és női – pillanatnyi szünetet tartott. – Hogy jöttél rá menderre? – kérdezte aztán.

– Egy ősi kéziratban, egy krónikában olvastam. Többet is találtam ennél – Khaliv felkelt, egy szekrényhez ment, kinyitotta a zárat és kiemelt két kiszáradt papiruszt és levette róluk a borítót. – Ez Ménésznek, a Skorpió-dinasztia alapítójának képe. Nézd meg figyelmesen.

Amerotke felkiáltott a meglepetéstől. Hatsepszut, amikor trónra lépett, egy fáraó minden koronázási jelvényét viselte, köztük az álszakállt is. Ménésznek ez a képe ennek az ellenkezőjét mutatta. Inkább nőként, mint férfiként ábrázolták: karcsú nyakkal, nagy mellekkel és karcsú derékkal. Borotvált arca úgy volt kifestve, akár egy nőé, ágyékát olyan ruha takarta, amilyennel a papnők szokták elfedni szemérmüket, kezei és ujjai karcsúak voltak, körmeit élénkzöldre festették. Körülötte mindenhol az isteni Néith szimbólumai, a méhek voltak láthatók. Lábai, melyet a ruha félig eltakart, női lábak voltak, szandáljai egy nemesasszony magasított lábbeljei.

– Minden szempontból nő – suttogta Amerotke. – Ménész csak úgy uralhatta Északot és Délt, hogy behódolt az anyaistennőnek és maga is nővé vált. Ó, Khaliv – Amerotke megragadta a könyvtáros kezét –, az isteni Hatsepszut a lábához ültet majd és maga tölt neked bort.

Khaliv eltette a rajzot és egy másikat vett elő.

– Ez egy felirat, egy dicsőítő ima Ménészhez.

Amerotke gyorsan átfutotta a sorokat. Némelyik kifejezés sablonos volt, olyan, amelyeket még mindig használtak Théba templomaiban, de a szavak lényege más volt. Ménész nem a királyi atya volt többé, hanem "isten anyja", "szeretett leánya Néithnek, kinek méhe volt minden élet forrása". Amerotke félrelökte a papiruszt.

– Miért nem tud erről mindenki? Igaz, hogy másfélezer éves, de ha hinni lehet ezeknek a papiruszoknak, Egyiptom első fáraói, akik egyesítették Északot és Délt, csak azért uralkodhattak törvényesen, mert feleségül vették Néith hercegnőt, imádták az anyaistennőt és női ismertetőjegyeket viseltek.

– A történelmet folyamatosan újraírják – felelte Khaliv. – Gondolj bele, mekkora megrökönyödést okozna Théba templomaiban ez a pár papirusz. Ahogy múltak az évszázadok, Délen a férfitársaság kasztja újra megerősödött. Lassacskán a címek és imák megváltoztak. Az egyetlen, ami megmaradt, a keselyűkorona, a fáraó királynéjának joga, hogy szentként és isteniként tiszteljék.

– És Neria menderre rájött?

– Kétségtelenül. Nagyon izgathatta a dolog, ami megmagyarázza, miért tetováltatta a combjára a skorpiót.

– És hogy miért mondta el Prem isteni atyának – tette hozzá Amerotke. – Az idős tudóst valószínűleg lenyűgözte. Mindketten jegyzetelhetek, lemásolták a rajzokat vagy az imát, amit most olvastam – Amerotke az asztalra csapott. – Ez megmagyarázza, miért így ölték meg Neriát. A testének el kellett égnie, hogy a skorpió minden jele eltűnjön. Azt gyanítom, ha megtalálnánk a tetoválómestert, azt mondaná, a skorpió királyi jelvényeket viselt – Amerotke szünetet tartott. – Miután Neriát megölte, a gyilkos bement áldozata szobájába, eltünttetett, elégetett minden papiruszt vagy egyéb emléktárgyat. Mikor Neria már halott volt, Prem isteni atyán volt a sor. A gyilkosnak el kellett mennie hozzá, hogy rájöjjön, mennyit tud, aztán végrehajtotta szörnyű tetteit. Ami a többi halálesetet illeti – vont a vállát Amerotke –, Pepinek, azt hiszem, azért kellett meghalnia, mert zsaroló volt, Szatónak azért, mert megláthatott valamit. Hathor főpapja, nos, ő pedig áldozata volt a sötét káosznak, amelybe a gyilkos akarja borítani a tanácskozást.

– A gyilkos – folytatta Khaliv – ezután a könyvtárba jött. Rájött valamire a kéziratokkal kapcsolatban, ezért elrejtette őket, ezzel megfosztva Hatsepszutot a bizonyítékoktól, egyúttal tolvajnak állítva be Pepit.

– Emlékszel rá, ki kérhette el a kéziratokat?

Khaliv arca megnyúlt.

– Képtelenség lenne összeírni, kik jönnek ide és milyen papiruszokat akarnak olvasni. Túl könnyű elrejtteni egy papiruszt, csak át kell rakni egy másik polcra.

Amerotke felállt. Olyan izgatott volt, hogy elkezdett fel-alá sétálni.

– Még mindig maradt két megválaszolatlan kérdés – jelentette ki. – Két nagyon fontos kérdés. Kinek mondta még el Neria és mi volt olyan fontos a kriptában? Az elsőt nem tudom megválaszolni, de ami a másodikat illeti – akarsz velem jönni?

Khaliv bólintott.

Amerotke a kéziratokra mutatott.

– Tedd el, illetve jól rejtse el ezeket. Amikor elhagyjuk a könyvtárat, mutatkozz nyugodtnak, és senkinek ne mondd el, mire jöttünk rá. Van késed?

– Igen, és van egy kis íjam is, meg egy tegez nyílvevesszőm.

– Hozd magaddal őket – utasította Amerotke.

Valamivel később Amerotke és Khaliv fáklyát ragadtak és lementek a kriptába vezető lépcsőkön. A könyvtáros gyorsan meggyújtotta a lámpákat és fáklyákat, mire a visszhangos folyosók és a hatalmas kamra életre keltek. Amerotke körbesétált a sírkamrában.

– Elfogadom az érvelésedet, ami a történelem újraírását illeti, Khaliv. Ez a szarkofág viszonylag új.

– Természetesen, uram. Gyanítom, hogy a régi tele volt rajzokkal, amik asszonyként ábrázolták a fáraót. Hórusz papjai valószínűleg még jóval a hükszósok megszállás előtt szétrombolták és újat csináltak. A rajzok a falon azonban elmondják az igazat.

– Miért? – kérdezte Amerotke. – Miért nem hazudnak a rajzok is, hogy fenntartsák a mítoszt, miszerint Egyiptom uralkodói csak férfiak voltak?

Khaliv letette az íjat és a nyilakat a padlóra, és megveregette a falat.

– Ezeket a képeket papok, tudósok készítették, akik azt hitték, a hükszósok égő hamutenger alá temetik Egyiptomot.

– Ilyen fenyegetett időkben az igazságra van szükség, nem hazugságokra – felelte meg saját kérdését Amerotke.

– A művész ugyanazt láthatta, amit mi – bólintott Khaliv. – Talán más kéziratokat is, amik azóta elpusztultak – a könyvtáros a sötétségbe mélyedt. – Tanulmányoztam néhányat ezek közül a falrajzok közül – mondta halkán. – Néhol halványak, de ez valószínűleg szándékos volt.

Az árnyékos sarokba mentek, ahol a képek a Skorpiódinasztia eredetét ábrázolták. A fáraó, kétségkívül Ménész, pompa és ragyogás közepette ült trónján, fején a kettős koronával. Khaliv magasra tartotta a fáklyát – annyira izgatott volt, hogy reszketett a kezében –, és rámutatott, hogy a rajzot megrongálták. A fáraó mellett ülő alakot teljesen kitörölték, hogy úgy tűnjék, mintha az idő múlása okozta volna, Amerotke azonban rájött, hogy szándékosan tették. Ugyanez történt magának a fáraónak az alakjával is: nem volt jele többé a nagy melleknek, és a méheket és a Néithre történő utalásokat is figyelmesen kivakarták. Ettől függetlenül bárki, aki látta a rajzot, mit Khaliv talált a könyvtárban, észrevehette a vékony körvonalakat, amik a női ismertetőjegyekre utaltak, melyekkel Ménész, Egyiptom első fáraója ábrázolta magát.

– Amint ez köztudottá válik – mondta Amerotke hátralépve –, a tanácskozásnak vége. Hatsepszut győztesen kerül ki az ügyből – megveregette a könyvtáros vállát. – Én majd

megvédelek. Nem szabad itt maradnod. Nem, nem – mondta, mikor látta, hogy Khaliv tiltakozni készül –, el kell menned innen a saját biztonságod érdekében, legalább egy időre. Aszural vigyáz majd rád, amíg leírod, mit találtál. Küldök egy levelet Szenenmut nagyúrnak...

– Hol vagytok?

Amerotke összerezett, mikor Szhufoj és mögötte Prenhoe zajos léptekkel a kamrába érkeztek.

– Honnan tudtátok, hogy itt vagyunk? – csapott le rájuk.

– Egy ór meglátott, amikor idejöttél – Szhufoj gyanakodva nézett Khalivra. – Nem lenne szabad egyedül mászkálnod ezen a sötét helyen.

– Van elég barátom – felelte Amerotke –, és Khaliv is egy közülük. Szhufoj, tedd magad hasznossá és gyűjtsd meg a lámpákat. Egyébként is, mi már megyünk.

– Leleplezted a gyilkost? – kérdezte izgatottan Szhufoj. – Látni fogjuk, ahogy a falakról lóg?

– Még nem – Amerotke elindult visszafelé a folyosókon. – Viszont megtaláltuk az okot, amiért gyilkol. Prenhoe, szeretném, ha azonnal Aszuralhoz kíséred Khalivot. Azt akarom, hogy vigyétek a királyi palotába és helyezzétek Szenenmut úr személyes védelme alá. Most rögtön! – a lépcső tetején Amerotke visszafordult. – Khaliv, senkinek ne mondd meg, hová mész. Semmit ne vigyél magaddal, csak menj – megragadta Szhufoj kezét. – Legokosabb orvosom, vigyél el egy üzenetet Hani úrnak. Mondd meg neki, hogy feltétlenül fontos találkoznom vele és a gyűlés résztvevőivel a bankett-teremben. Utána gyere vissza és találkozzunk az akácfa alatt a szent tó mellett. Mostantól addig, amíg az ügy be nem fejeződik, hordd magadnál ezeket – ezzel elvette Khaliv íját és nyilait, és Szhufoj kezébe nyomta.

– Elmondod a papoknak? – kérdezte a könyvtáros.

– Igen. Ezzel legalább megakadályozom a további gyilkosságokat.

Egy teljes óra eltelt, mire a bankett-terem párnáin ülő Amerotkéhoz minden pap csatlakozott: Hani és Vekhlisz, aztán Amon, Ozirisz, Ízisz és Anubisz főpapjai. A főírnok, Szengi érkezett utolsónak. Természetesen mind mentegetőztek, azt mondva, nagyon elfoglaltak; Amon főpapja még azt is sejtetni engedte, hogy utazni készült. Amerotke éppen el akarta mondani, mit fedezett fel, mikor egy királyi küldönc nyert bebocsátást, és odasielve Hanihoz, a fülébe súgott valamit. A sápadt és megviselt főpap gyorsan bólintott és egy intéssel elbocsátotta a küldöncöt.

– Üzenetet kaptam a palotából – jelentette be. – Holnap reggel kilenc óra előtt őfelsége, az isteni Hatsepszut királynő Szenenmut nagyúr kíséretében megtiszteli templomunkat jelenlétével – gonosz pillantást vetett Amon főpapjára. – Tehát senki nem utazik sehová.

Szavait csönd fogadta. A főpapok jól láthatóan mind kényelmetlenül érezték magukat.

– Miért döntött úgy Hatsepszut... úgy értem, őfelsége, hogy méltóztatik megmutatkozni előttünk? Vagy csak azért teszi, hogy élvezze, ahogy hajbókolunk előtte?

– Tudósok vagyunk – mondta Amon főpapja. – Sok éve szolgáljuk már Egyiptomot és uralkodóit. Ugyanakkor papok is vagyunk. Minket nem lehet megfélemlíteni.

– Nem lesztek megfélemlítve – torkolta le Amerotke. – Van valamim számotokra, amit el kell mondanom. Ez majd véget vet a vitáknak és megmagyarázza a borzalmas gyilkosságokat.

Vekhlisz összecsapta a kezét, szemei csillogtak, arca kipirult. A többiek sugdolózni kezdtek. Amerotke óvatosan megválogatott szavakkal elmondta, mit talált Khaliv. Eleinte gúnyos horkantások szakították félbe, méltatlankodó kiáltások, hogy nem azért vannak itt, hogy Egyiptom történelméről oktassák ki őket; ahogy azonban Amerotke folytatta, észrevette, hogy mind a papok hangulata, mind arckifejezésük hitetlenkedésből félelembe ment át, ahogy ráébredtek, hogy olyasmivel állnak szemben, ami még náluk is ősibb és tiszteletre méltóbb.

Mikor befejezte, senki nem támadta vagy kritizálta. Merev arccal ültek, és Amerotke, bár

mindegyiküket szemügyre vette, egyikükön sem látott riadalmat vagy büntudatot; nem csúszott félre a gyilkos arcát eltakaró maszk.

Amon főpapja feltartotta kezét, tenyérrel előre, a béke jeleként. Találkozásuk óta először némi tisztelettel nézett Amerotkéra.

– Tudom, hogy igazat beszélsz, Amerotke uram, de be kell ismerned, hogy meglehetősen meglepő. Ez... – oldalt pillantott, a társaira. – Ez sok mindent megváltoztat.

– Ugyanakkor – vágott közbe Ozirisz főpapja –, meg is erősíti, amit már többen is gyanítottunk.

Amerotke végignézett rajtuk. A papok megértették a jeleket, és taktikáztak, ahogy a hajók igyekeznek elkapni a kedvező szelet.

– Ennek a tanácskozásnak véget kell érnie – mondta. – Az isteni Hatsepszut, vagyis inkább Szenenmut egy kérdést tett fel: van-e bármi akadályja annak, hogy egy nő, aki istentől fogant és az istenek kegyeltje, viselje a kettős koronát és uralja a Két Föld népét? Hogy lehetne bármi akadály – kérdezte –, ha az első fáraó, aki Egyiptomot egyesítette, inkább azonosult a nővel, mint a férfiakkal és egész uralmát erre alapozta?

– Bárcsak Hathor főpapja itt lenne – mondta szomorúan Izisz főpapja.

– Miért mondd ezt? – kérdezte Amerotke.

– Miután a könyvtárba mentünk, hogy az után kutasson, milyen kéziratokat lophatott el az a gazember Pepi, tettünk egy sétát a városban – én és Hathor, Izisz és Anubisz főpapjai.

– Én is ott voltam – szólalt meg Szengi, igyekezőn kapcsolatba kerülni mindennel, ami elnyerheti az udvar tetszését.

– Leültünk egy pálmafa árnyékába – folytatta Izisz főpapja. – A szerelem istennőjének, Hathornak főpapja előállt egy elmélettel, ami nagyon hasonló volt ahhoz, amit most mondtál.

Nagyon jó, gondolta Amerotke, elrejtve megvetését ezek iránt az áruló, összeesküvő papok iránt, akiknek most már nem volt más választásuk, mint hogy elfogadják Hatsepszut trónöröklését és azt, hogy a királynőt az istenek támogatják.

– Amerotke uram, kicsit elégedetlennek tűnsz – jegyezte meg Hani.

Amerotke mélyet sóhajtott.

– Az isteni Hatsepszut idejön holnap. Jó lenne, ha egységet mutatva szólalnánk meg előtte, és a lába elé helyezhetnénk kutatásunk gyümölcsét.

A papok megnyugodtak, a köntösüket igazgatták és önelégült mosoly látszott az arcukon. Miért legyünk ellenségek?, gondolta Amerotke. Ki tudja, lehet, hogy valamikor szüksége lesz ezekre az emberekre, hogy igazság legyen Egyiptomban. Legjobb lesz, ha Khaliv felfedezéseit közös érdekként tünteti fel.

– Természetesen ki kell tüntetnünk a könyvtárosunkat.

– Természetesen – visszhangozták egyetértésben.

– Khaliv figyelemre méltó fiatal tudós – tette hozzá Hani. – Be kell őt mutatnunk öfelségének.

– Ez már megtörtént – mondta Amerotke kertelés nélkül. – Nem szabad elfelejtenünk, uraim, hogy van egy befejezetlen ügyünk. Khalivot az Évmilliók Házába küldtem saját biztonsága érdekében. Szenenmut úr majd szemmel tartja.

– A gyilkosságok miatt? – kérdezte Hani.

– Igen, uram, a gyilkosságok miatt. Emiatt a rettenetes öldöklés miatt. Amiatt, ahogyan az életünkre törnek. Ezzel még mindig foglalkoznunk kell.

– Közel jársz már az igazsághoz? – kérdezte Vekhlisz.

– Úrnöm – mosolyodott el Amerotke –, bár azt mondhatnám, igen – vállat vont. – Felfedeztem néhány dolgot – tömören összefoglalta, milyen következtetéseket vont le Neria, Pepi, Prem, Hathor főpapja és Szato halálából.

– Ez... ez... nem az, aminek gondoltuk – hebegte Hani. – Uram, fogalmam sincs, mit mondjak. Neria mindig titkolózó volt, de ez a tetováláshistória... – letörölte az izzadságot az arcáról, majd hozzátette: – Amit mondasz, az azonban logikus.

– A kriptabeli rajzokat szándékosan rongálták meg? – kérdezte Amon főpapja.

– Nem – felelte Amerotke. – Valószínűleg az évek során elhalványultak, de gondolom, ebben a papok is segítettek valamelyest.

– De Prem halála... – mondta Ízisz főpapja. – Miért kellett ez a ravaszkodás?

– És biztos, hogy Szato halála nem baleset volt? – vetette közbe Vekhlisz, és a férjére nézett. – Nem vizsgálták meg az orvosok a bort?

– Úgy ölték meg, hogy balesetnek tűnjön – mondta Amerotke. – Uraim, most már ugyanannyit tudtok, mint én – a szemközti falra festett ragyogó tollazatú, szálló madarat nézte. Tudta, hogy valami fontos dolog hangzott el, de nem jutott az eszébe, aztán megrázta a fejét. Majd később az eszébe jut. – Van még valami, amit hozzá tudtok adni a következtetéseimhez?

– Lehet, hogy Hathor főpapját a véleménye miatt ölték meg – vetette fel Amon főpapja.

Amerotke megrázta a fejét.

– Nem. Hathor főpapjának a halála egyszerűen a káosz elterjedését szolgálta – ujjával dobolni kezdett az asztalon. Biztos volt benne, hogy a gyilkos itt van, ebben a szobában, de hogy tudná leleplezni? Mindannyian ravasz férfiak voltak, erősek és izmosak, nagyon is képesek arra, hogy kötélen másszanak fel, jól bánjanak az íjjal vagy olajjal önthessék le szegény Neriát. A kérdés csak az, melyikük lehet az? Vagy egynél többen vannak? Lehet, hogy a gyilkosok egymást fedezik?

– Van még valami? – kérdezte Hani.

Amerotke megrázta a fejét. Felállt és szórakozottan fogadta a papok köszönetnyilvánítását, aztán kiment a kertbe, ahol Szhufoj várta egy akácfa alatt.

– Hallottad a híreket, uram? Az isteni Hatsepszut idejön – figyelmesen szemügyre vette gazdája arcát. – Lehangoznak tűnsz – állapította meg. – Készíthetek neked egy gyógyfőzetet örölt mongúzcsontból, szarvaslábból, tiszta faggyúból és egy kevés mákból?

Amerotke megrázta a fejét.

– Egy gyilkost próbálok elkapni, méghozzá nagyon okosat.

– Beszéltem Khalival – szakította félbe Szhufoj. – Neria rájött valamire, ugye?

Amerotke bólintott.

Szhufoj kinyitotta kis erszényét, amit mindig magánál hordott, és kivett egy kis darab megkeményedett viaszt, amin azt szokta kiszámolni, mennyit keresett. Leguggolva gazdája mellé egy piramist rajzolt a viaszba.

– Neria az alsó vonal – magyarázta. – Prem isteni atya az egyik szélső.

– És a harmadik?

– A gyilkos. Tudjuk, hogy valamilyen kapcsolat állt fenn Neria és Prem között. Mindketten ismerték a harmadik személyt és beszéltek is vele, együtt vagy külön-külön. Most, ha fogadnom kellene, Hani úrra tippelnék; végül is ő ismeri a Hórusz-templomot, és mind Neria, mind pedig Prem dolgozott vele és neki. Egyvalami azonban valószínűtlenné teszi a dolgot.

– Micsoda?

– Hani úrnak rettenetes tériszonya van.

Amerotke állta leesett.

– Látod – vigyorodott el Szhufoj, megütögetve a fejét –, lehet, hogy kicsi vagyok, de így bejutok oda, ahová mások nem, és figyelek a szolgák fecsegésére. Mindenki tudja, hogy Hani még attól is szédül, ha fel kell mennie egy lépcsőn.

– Tehát ő nem az, aki egykönnyen felmászik egy kötélletrán.

– Jól mondd, uram.

Amerotke figyelmen kívül hagyta a szarkazmust.

– Mi egyebet fedeztél még fel ?

– Valamit, amit te nem, uram. Neria, Hani, valamint Hathor, Amon, Ozirisz és Ízisz főpapjai mind együtt jártak az Élet Házába. Bár Neria jóval fiatalabb volt, mint a többiek.

– Melyik Élet Házába? – kérdezte Amerotke.

– Itt, a Hórusz-templomban, tanult bíró uram. És nem nagyon vesztegették egymásra a szeretetet, ezért történhetett, hogy Neria, ha felfedezett valamit, megtartotta magának.

– De Prem isteni atyának elmondta.

– Ó, igen, de Prem, mikor még középkorú volt, tanár és írnok volt az Élet Házában. Mindannyian kedvelték, de neki Neria volt a kedvence, ezért vált később a bizalmasává.

Amerotke háttal a fának dőlt és felnézett. Ragyogó tollú énekesmadár szállt le egy ágra és csipogni kezdett. Amerotke úgy vélte, Neria Premnek és a gyilkosnak is elmondta, mit fedezett fel, de a gyilkos egyedül Premből szedte ki az információt.

– Ugyanakkor érzelmileg nagyon közel álltak egymáshoz – folytatta Szhufoj, és megemelte szemöldökét. – Több értelemben is.

Amerotke elnevette magát.

– Botránról beszélsz?

– Igen, uram. Amikor még fiatalok voltak... – Szhufoj megnyalta az ajkát. – Az én gyengéimet ismered, uram, egy jókedvű lány, egy kupa bor és egy puha ágy. Ezek a papok azonban a pletyka szerint fiatalabb korukban egymást szerették.

– Az előbb azt mondtad, nem kedvelték egymást.

– Ez lett az utálatuk forrása. Rosszabbak, mint az összeveszett szerelmesek.

Amerotke lehunyta a szemét. Amit Szhufoj mondott, igaznak tűnt. Mikor ő járt az Élet Házába, a homoszexualitás elterjedt volt, néha rosszállták, néha bátorították. Legtöbb esetben a férfiak mindkét nemhez vonzódtak, de a nőkre úgy tekintettek, mint valami nem túl fontos dologra – innen a papi hozzáállás Hatsepszut trónra lépéséhez. Amerotke kinyitotta a szemét és elmosolyodott.

– Köszönöm, hogy mindezt elmondtad, Szhufoj. Most hagyj egyedül egy kis időre – elkapta a törpe karját. – De ne menj túl messzire. A kertek gyönyörűek, ám az út a Níluson szintén annak tűnt.

Szhufoj elsétált.

Amerotke újra visszaidézte magában a gyilkosságokat. Hanit kizárhatná Prem feltételezett gyilkosai közül, mégis lehetséges, hogy valamilyen módon köze van hozzá. Egy kétségbeesett ember bármire képes, hogy elérje célját. A többiek pedig? Bármelyikük lehet a gyilkos. Mi lehet a helyzet Pepi halálával? Lehetséges, hogy valami botránysot fedezett fel? Innen származhat az a durva rajz a falon? Amerotke öklével a földre csapott. Úgy érezte magát, mint fia egyik háziállatként tartott egere, ahogy körbe-körbe futkos a kalitkájában. Van egy másik út, ami az igazsághoz vezet? Más kulccsal kellene megpróbálnia felnyitni a zárat? A papokkal történt találkozására gondolt, és arra, amit Ozirisz főpapja mondott neki Hathor főpapjáról.

– Kérsz egy kis bort vagy sört, uram? – Szhufoj jött vissza.

– Nem, most nem.

Amerotke hallotta a templom szentélyéből az énekszót és érezte az égő tömjén illatát. Hani most nyitja ki a naosz ajtaját, hogy felajánlja az istennek a reggelit. Amerotke figyelme az őt ért támadásra terelődött. Vért önteni a hordókba a bárkán könnyű: az éjszaka leple alatt bárki kilopózkodhat a kikötőbe. Szato halála? Amerotke igyekezett fékezni türelmetlenségét. Holnap reggel az isteni Hatsepszut bevonul a templomba – ó, tetszeni fog neki, amit mondanak, de

követelni fogja, hogy torolják meg a gyilkosságokat. Ő ugyanezt akarta; felidézte a sötét alakot a kripta lépcsőjén és a levegőben süvítő nyílvevesszőket. Ki lehetett az és hol voltak a többiek? Amon főpapja a kripta közelében volt azzal a templomi lánnyal. Amerotke gondolkodott, aztán megfagyott a vér az ereiben. Olyan gyorsan ugrott talpra, hogy beverte a fejét egy faágba és káromkodott. Szhufoj előttűnt egy bokor mögül.

– Mi történt, uram? – riadtan nézett fel a bíróra, aki tátott szájjal állt ott, mint egy bolond.

– Olyan kicsi... – mormolta. – Az egyetlen, akinek...

– Uram?

Amerotke leült.

– Gyere ide, Szhufoj. Szeretném, ha megtennél nekem valamit. Menjünk be a templomba. Időbe fog kerülni, de figyelj rám...

Szhufoj lekuporodott elé, és Amerotke szigorú utasításokkal látta el.

– Hová vezet ez, uram?

Amerotke elkapta a csillogást szolgálja szemében.

– Az igazsághoz, Szhufoj, amit mindketten szolgálunk. A gyilkos elkövetett egy apró hibát. Olyan aprót, hogy nem vette észre, de most már tudom, mi az.

– Mondd el.

– Nem, Szhufoj, nem fogom. Ismerlek. A saját kezembe akarnád venni az igazságszolgáltatást.

– Van bizonyítékod is?

– Nem, ez a másik gond. Tedd, amit mondtam, Szhufoj. A gyilkos nem marad többé az álarca mögé rejtőzve: csapdába fogom ejteni, és az isteni Hatsepszut jelenlétében akarom ezt megtenni.

Elhallgatott, mikor kivágódott az ajtó, és Omendap tábornok vonult be.

– Amerotke uram!

– Tessék.

– Azért jöttem, hogy köszönetet mondjak – a tábornok arcán mosoly tűnt fel. – És hogy egy halott katonáról, Antefről beszéljek veled.

Tizenötödik fejezet

A vakító nap alatt izzadságtól fénylő hátú katonák evezője hajtotta a Níluson haladó hatalmas királyi bárkát, a *Ré Dicsőségét*. Az isteni Hatsepszut, az Aranysólyom, az istenek kegyeltje, a Két Föld uralkodója kegyeskedett megmutatni arcát az embereknek, és felhajózott a Níluson a Hórusz-templom kikötőjéig. A part mellett elitalakulatok gyalogos zászlóaljai meneteltek, mögöttük harcikosci-alakulatok haladtak. A levegő vibrált a zene hangjaitól és a tömegek kiáltásaitól. A nagy struccok, melyek majdnem elborították az isteni személyiséget, parfümillatot árasztottak.

Hatsepszut aranyozott trónon ült, arca királyi nyugalmat tükrözött. A parfümök őrzői már a korai órákban elkezdtek világos rézszínű testének mosdatását és bedörzsölését; szemhéját sötétzöld árnyalatúra festették, gyönyörű szemeit fekete *kohl*al rajzolták körül. Illatos olajjal átítatott parókáját, melynek fürtjei arany- és ezüstcsatokban végződtek, ezüstdiadém erősítette a fejéhez; a diadém az ureuszkígyó, Egyiptom védelmezője ágaskodott ádázul. A királynő fehér vászonruhát viselt, rajta ékszerekkel díszített, ezüstcsatokkal és -láncokkal összekapcsolt aranykabátot.

Hatsepszut mellett állt Szenenmut nagyúr, a vezír, a király szája, legközelebbi barátja, és természetesen királyi hálótársa. Hatsepszut ujjai a szék karfáját markolták. A királynő tökéletesen elégedett volt. A lehető legfigyelmesebben hallgatta végig, amit a fiatal Khaliv mondott. Most

aztán megmutatja ezeknek a papoknak! Megtanítja nekik, hogyan boruljanak a földre előtte! Engedélyezni fogja nekik, hogy felnézzenek ragyogására, és ha méltónak tartja őket, megjutalmazza őket egy rájuk vetett pillantással. Hatsepszut vörösre festett ajkai halvány mosolyra húzódtak. Meg fogja jutalmazni Amerotkét és a legszörnyűbb büntetést méri arra, aki kezet mert emelni az istenek felkent szolgáláira.

– Élvezd ki a győzelmedet, felség – suttogta Szenenmut. – Atyádnak, a ragyogó Amon-Rének a kezében pihenünk.

Hatsepszut mély levegőt vett. Alapos részletességgel készült fel erre az útra, erre a királyi felvonulásra. A hajó a legszebb volt az egész királyi flottában: törzse ezüstözött és aranyozott, a kosfej formára faragott hajóorr és tat drágakövektől csillogott. A két, vörös szalagokkal díszített árboc közt állt az isten ezüst szentségtartója. Egy szolgálólány tükröt tartott, hogy Hatsepszut sütkérezhessen ragyogásában. A fáraónőnek kuncogni lett volna kedve. Ragaszkodott az udvari etikethez és formaságokhoz, de néha készletet érzett, hogy levesse a hivatallal járó kötelezettségeket és úgy táncoljon, mint kislánykorában, apja udvarában.

Szenenmut érezte Hatsepszut izgatottságát, és halkán megköszöri a torkát. Hatsepszut a tükröképét figyelte: a fehér struccollakkal díszített arany fejdísz alatt arca olyan volt, mint egy szoboré. Ma éjjel le fogja dobni ezeket és meztelenül táncol szeretője előtt, a férfi előtt, aki hatalomra segítette.

Hogy figyelmét elterelje, Hatsepszut kissé elfordult. A Nílus partján álló tömeg felzúgott, amikor észrevette ezt: a fáraó kegyeskedett rájuk nézni! Hatsepszut, hogy mindenki felé kimutassa jóindulatát, most balra fordult. A közelebbi parton, a hajót kísérve himnuszokat éneklő papok, szisztrumot rázó papnők, táncoló és éneklő, kasztanyettával zenélő táncosok haladtak. Hatsepszut a város aranytetejű obeliszkjeire pillantott, a templomok halvány rózsaszín oszlopsoraira, melyek árnyékot vetettek a felkelő nap fényében. A királynő mögött álló kapitány parancsot kiáltott, a hajó irányt változtatott és a kikötő felé tartott. A további parancsok után az evezőket behúzták, és a hajó besiklott a kikötőbe.

A királyi gyaloghintó már várt. Hatsepszut az összegyűlt papokra nézett, pillantása hűvösen végigsiklott rajtuk, aztán észrevette Amerotkét, rámosolygott és intett neki, mielőtt belépett a gyaloghintóba. A hintót felemelték és végigvitték a királyi úton a templomba. Tömjén sűrű felhői köszöntötték, parfümbe áztatott virágszirmokkal szórták fel előtte az utat. A lépcsőkön álló kórus egy himnuszt énekelt.

Milyen gyönyörű vagy, milyen gyönyörű vagy,
Ó, Egyiptom ragyogása,
Az isteni akarat megnyilvánulása, fordulj felénk és mosolyogj ránk,
Szívünk örvendezni fog, testünkön reszketés fut végig
Mintha a legédesebb borból ittunk volna.

Hatsepszut ellazította izmait. A gyaloghintót letették, a királynő kilépett az aranydíszes vörös kárpitra és besétált a templom hűvös félhomályába. Bemutatta az áldozatot a szentélyben, aztán egy kisebb terembe ment, hogy levegye hivatali jelvényeit.

A tanácsstermet már előkészítették, Hatsepszut trónja egy bíborkárpittal fedett emelvényen állt, mellette egy szék volt Szenenmutnak. Hatsepszut leült és lábát az aranyzsámolyra tette, körülötte katonák és udvaroncok foglalták el helyüket. Bevonultak a papok, és mindegyikük meghajolt a fáraónő előtt, homlokát a földhöz érintve. Hatsepszut kicsivel tovább hagyta őket meghajolva, mint a többieket.

– Amerotke uram – mondta aztán, és hangja alig volt több suttogásnál –, te és társaid

leülhettek.

Gyorsan és halkan engedelmeskedtek. Hatsepszut figyelmesen végignézt rajtuk. Észrevette a nemtetszést a főpapok szemében, de egyikük sem állta a tekintetét. Amerotke, ahogy a fáraó enyhe rosszállását észrevette, még csak nem is nézett rá; térdére fektetett kézzel ült és a padlóra szegezte tekintetét.

– Ünnepelesen fogunk igazságot szolgáltatni – kezdte éles hangon, figyelmen kívül hagyva a mögötte álló kamarások halk, helytelenítő felszisszenését. – Beszélni fogok, és szavaim meghallgatásra találnak. Én ülök a fáraók trónján, én viselem a kettős koronát, én tartom kezemben a kampós végű botot és az ostort. Ez az istenek akarata.

– Igen! Valóban! – érkezett a válasz.

– Úgy hiszem, Amerotke úr Khaliv, a könyvtáros segítségével – Hatsepszut óvatosan válogatta meg a szavait – meglehetősen érdekes eredményre jutott ebben az ügyben – a főbíróra mosolygott.

Amerotke felállt és tömören összefoglalta, mit fedeztek fel a Skorpió-dinasztiával, Egyiptom első fáraóival kapcsolatban. Amikor befejezte, Hatsepszut megkérdezte, egyetértenek-e a papok. A főpapok kórusban felelték, hogy igen.

– Ízisz ünnepén – jelentette be Szenenmut – az isteni fáraó áldozatot fog bemutatni a szentélyben. Théba minden főpapja jelen lesz, és a nép tanúja lesz örömteli megnyilvánulásuknak – intett kezével. – Ez az ügy befejeződött.

A tanácssterem csendbe borult. Hatsepszut mély levegőt vett, és lassan kiengedte, jeleként, hogy beszélni fog. Amerotke látta, hogy társai feszültek, és elrejtette izgatottságát. Hatsepszut törvényt fog ülni, a gyilkos lelepleződik. Amerotke logikusan jutott következtetésre, de bebizonyítani nem egyszerű. Arcán nem tükröződött érzelem; óvatosan elkerülte gyanúsítottjának tekintetét.

– Van más elintéznivaló is – Hatsepszut hangja dühös morgásnak hangzott. – A templom ajtajai le vannak pecsételve; igazságot kell szolgáltatni – hangja megemelkedett. – Borzalmas gyilkosságok történtek.

A királynő hatásszünetet tartott, és Amerotke várt. Előző este befejezte az elmélkedést és levonta a következtetést. Az információ, amit Szhufoj hozott neki előző nap, kulcsfontosságú volt. Azonnal elküldött egy levelet Szenenmut úrnak, aztán eszébe jutott Antef halála, és kiadott egy pecsétjével ellátott határozatot, melyben megengedte Dalifának, hogy férjhez menjen.

– Amerotke uram – szólította Szenenmut.

A főbíró újra felállt.

– Nem akarom elismételni, amit már mindenki tud – kezdte. – Ez Hórusz temploma, de a vörös hajú Széth, a hirtelen halál istene érezteti jelenlétét. Ófelsége gyilkosságokról beszélt; ezeknek a gyilkosságoknak a gyökere árulásban rejlik. Valaki, aki sötét szívű és lelkében éjszaka lakozik, nem hajlandó elfogadni az istenek akaratát. Ha bizonyítani lehet, hogy egy nőnek éppen annyi joga van fáraóvá válni, mint egy férfinak, hogy Egyiptom első fáraói az istenség női megnyilvánulásának köszönhették legitimitásukat, akkor a viták véget érnek.

– És már létezik bizonyíték! – kiáltott fel Hani úr.

– Igen, létezik – felelte Amerotke, és észrevette, hogy a főpap remeg, arca elszürkült. – Neria – folytatta Amerotke – titkolózó természet volt, de kiváló tudós, és ő is erre a következtetésre jutott. Tanulmányozta a festményeket a templom alatti kriptában. Talán észrevett valamit, aztán megtalálta a bizonyítékot a templom archívumában. Mohón vágyva arra, hogy tudását megcsillogtassa és idős tanítója elismerését elnyerje, Neria beszámol Prem isteni atyának. Arra nem vesztegette az időt, hogy értesítse Pepit, akit – helyesen – szaglászónak és pletykavadásznak tartott. Pepit Szengi alkalmazta.

A főírnok lehorgasztotta a fejét.

– Pepi csak azért fogadta el az ajánlatot, hogy kényelmes szállást és ételt kapjon. Nem a papiruszok érdekelték, hanem a templomon belüli pletykák. Mivel éles eszű és szemű volt, felfigyelt arra, hogy Neria szereti a magányt – Amerotke szünetet tartott. – Gyanítania kellett, hogy Neria talált valamit, és elkezdte figyelni, hogy rájöjjön, mi lehetett az. Lehet, hogy még rajta is kapta valamin – Hatsepszutra pillantott; a királynő úgy figyelt, mint macska az egérlyuk előtt.

– Obszcén karikatúrát rajzolt a szobája falára. Amikor először ránéztem, azt hittem, két férfi szerelmeskedését ábrázolja – Amerotke elsétált a székek előtt, és megállt. Megragadta Vekhlisz kezét, amely jéghideg volt. – De természetesen téged és Neriát ábrázolta.

Hani halkán felnyögött. Amerotke egyetlen pillantással meggyőződött róla, hogy Hani félig-meddig már sejtette, hogy valami nincs rendben a házasságával.

Amerotke állta Hani tekintetét.

– Nem tudom, milyen sokáig tartott ez a viszony. Hónapokig, talán évekig is. Hórusz kertjeiben akad elég rejtekhely, a templom tele van árnyékos benyílókkal és zugokkal – Amon főpapjára pillantott. – Nem igaz, uram? Láttalak az egyik ilyen árnyas zugban egy templomi lánnyal.

A főpap elkapta a tekintetét. Amerotke újra Vekhliszre nézett. A nő arca semmit nem változott, szemei kerekre nyíltak, arca sima volt. Amerotke eltűnődött, vajon őt akarja-e gúnyolni ezzel a fölényes arckifejezéssel.

– Nincs semmi mondanivalód? – kiáltott rá Hani.

Vekhlisz egyetlen pillantással elhallgattatta férjét. Amerotke elengedte a nő karját.

– Neria elmondta neked, mit talált, nemde? Láttad a combján a skorpiótetoválást, ami elég eltúlzott módja volt annak, hogy kihízelegje az uralkodó kezét és egyben állandó módja annak, hogy a tudásával dicsekedjen. Neriának tudnia kellett, hogy amikor felfedezése köztudottá válik, elnyeri a fáraó és az udvar jóindulatát.

A terem teljes csendbe borult. Hatsepszut megfélemezett minden illemszabályról és enyhén tátott szájjal ült, szemében düh égett. Szenenmut előrébb dőlt, mintha nem hinne a füleinek. Amerotke közölte vele korábban, hogy le fogja leplezni a gyilkost, de nevet nem említett.

– Te ölted meg Neriát, nemde?

Vekhlisz nem válaszolt. Amerotke arra gondolt, talán az ijedtség vette el a szavát. A nő ajkát harapdálva ült, kezét ölében nyugtatva, mélylilára lakkozott körmei még most is magukra vonzották a bíró tekintetét.

– Tudad, mikor megy le Neria egyedül a kriptába, ami a templom eléggé elhagyatott helyének számít. Mindenki más távol volt, vagy az isteni fáraó látogatását ünnepezték, vagy az ünnepség utóhatásaiból igyekeztek felépülni. Neria feljött a lépcsőn, ekkor te kinyitottad az ajtót, ő meglepődött, megállt, pár pillanaton belül már tetőtől talpig olajos volt, és lángra lobbant. Neria, a neveléses tetoválása és minden más, ami nála volt, lángoló fáklyává vált. Ekkor becsuktad az ajtót, megszabadultál az olajosvödörtől és felsiettél Neria szobájába, hogy gyorsan átkutasd; végül is minden rejtekhelyét ismerted. Gyorsan és csendben eltünteted kutatása gyümölcseit, minden bizonyítékot.

– Asszony, csak ülsz és hallgatsz? – kérdezte Szenenmut.

– Meghallgatom – mondta lassan Vekhlisz –, és majd felelek rá, kőműves!

Szenenmut hátrahőkölt a szerény származására tett sértő megjegyzés hallatán.

– Folytasd, Amerotke uram – mondta bájos mosollyal Vekhlisz. – Mikor kisfiú voltál, szerettem a meséidet hallgatni.

– Meg fogsz hallgatni most is, hölgyem. Neriát eltetted láb alól, de Prem isteni atyát is el

kellett hallgattatnod, mert Neria megosztotta vele értesülését. Amennyire tudad, Prem isteni atya akár tudhatott a Neriához fűződő viszonyodról is. Ezért aztán elmentél meglátogatni. Jól kitervelted – Prem remete volt, visszahúzódó életet élt, a szolgája, Szato pedig, aki Prem szeme és füle volt, a városban lányok után szaladgált. Ezt mindenki tudta róla, nevetséges alak volt. Te bérelted fel a prostituáltat, hogy tartsa fel és itassa le? Bárhogy is történt, felmentél a kerti toronyba megkeresni Prem isteni atyát. Magaddal vittél egy kis kötélletrát és letetted a szobája elé, aztán bementél és beszéltél vele. Prem mindig is bőbeszédű volt, valami, amit mondott vagy mutatott neked, felkeltette a gyanúdat és döntésre jutottál. Megölted a hükszósz harci buzogánnyal és átkutattad a szobáját. Szato azonban váratlanul visszatért, mire elrejtetted a holttestet az ágy alatt, és felsiettél a torony tetejére. A kötélletrát leengedted a torony oldalán, te magad pedig felvetted az öreg pap sálját és úgy tettél, mintha te lennél Prem.

– Szerinted hogy csináltam? – vágott közbe Vekhlisz gúnyosan.

– Sötét volt, hölgyem – csak le kellett vened a parókádat, felvenni a szalmakalapot és beburkolóznod Prem sáljába. Így beöltözve, sötétben, az ajtónak háttal térdelve látott téged Szato, és azt hitte, azt látja, amire számít, ezért visszamegy. Ekkor te is lejössz, és hogy elvond a figyelmét, leveszed egy gyűrűdet és hagyod, hogy leguruljon a lépcsőn. Mikor Szato utánamegy, bemész Prem szobájába – még mindig sötét van, és még mindig viseled a kalapot és a sálát, még mindig háttal vagy az ajtónak. Szato leteszi a gyűrűt, te behajtod az ajtót magad mögött és rácsukod a reteszt – Amerotke megvonta a vállát. – Gondolom, egyik sikoly úgy hangzik, mint a másik. Szato megpróbálja kinyitni az ajtót, de nem tudja és segítségért megy; közben te az ágyra emeled Prem holttestét, elteszed a buzogányt, kimászol az ablakon és felkapaszkodsz a kötélletrán a torony tetejére.

– Hogy én? Kötélletrát mászni?

– Vekhlisz, valószínűleg inkább képes vagy rá, mint a fáraó bármely katonája. Erős izmaid vannak – mindenki tudja, hogy jól úszol –, és könnyedén meg tudad tenni. Mikor fenn voltál, eldobtad a kötélletrát és a buzogányt, amit később megtaláltak lent a rózsabokrokban, és csatlakoztál a többiekhez, mikor Prem szobájának ajtaját betörték.

– Igen, ott voltál – szólalt meg Ízisz főpapja ajkát biggyesztve. – És visszaemlékezve úgy tűnik, a semmiből kerültél elő.

– Mit tudsz te rólam? – kérdezte gúnyosan Vekhlisz. – Fegyelmezd a nyelved, vénasszony! – úgy tűnt, Vekhlisz egyáltalán nem félt Hatsepszuttól és a környezetében lévőktől.

– Pepi volt a következő áldozat – folytatta Amerotke. – Ahogy jobban belegondolok, nem tűnik valószínűnek, hogy zsarolt volna téged. Lehet, hogy csak elkottyantotta, mit tudott rólad és Neriáról. Pepi csak azt akarta, hogy zsebe ezüsttel legyen teli, hasa borral, kezei pedig valami fiatal szajha fenekét markolják. Feltehetően erszényeket talált a szobájában, és sietett a város rossz hírű negyedébe. A zsarolók persze mindig visszatérnek, nem? El kellett tüntetned őt és minden bizonyítékot, ami lehetett nála – például jegyzeteket arról, mit látott. A napirendje ugyanaz volt, mint minden kéjencé: délután ivott, azután kibérelt egy szajhát valamelyik bordélyból.

– Azt akarod mondani, hogy én, egy főpapnő, lementem a rakpartra?

– Te semmitől nem félsz, Vekhlisz, főként nem egy férfitől! Vettél a piacon egy tömlő olajat, csuklya alá bújtál öregasszonynak tetteve magad, megvártad, míg Pepi hazaér, aztán lecsaptál. Ugyan ki parancsolhatna Hórusz templomában a gögös Vekhlisznek?

– Van bizonyítékod minderre? – kérdezte Szenenmut.

– Igen, uram, van.

Csak most feszült meg Vekhlisz teste; csak most tűnt fel óvatosság a szemében.

– A következő áldozatot, Hathor főpapját véletlenszerűen választottad ki, hogy riadalmat

okozz és fokozd a feszültséget. Az asztalok már ott álltak a teremben – Amerotke Hanihoz ment és lenézett rá. – Te voltál a házigazdánk, Hani uram, de ki döntötte el, ki hová fog ülni? Ki irányította az elrendezést?

Hani arca öregnek tűnt, bőre hamuszürke volt a félelemtől, mikor szóra nyitotta száját.

– Vekhlisz volt az, ugye? – kérdezte csendesen Amerotke. – Az ünnepség előtt, mikor ki-be járkáltak a szolgák és a zenészek, könnyű lehetett elsétálni az asztalok mellett és mérget önteni egy söröskupába. Ki gyanította volna? Hathor főpapja meghalt – Amerotke újra Vekhlisz elé lépett. – Szatót is az örök éjszakába kellett küldened. Prem meggyilkolását vitted véghez a legügyletebbül. Sosem lehetél biztos benne, nem látott-e valamit szegény részeg Szato, és mivel folyton úgy járt a nyelve, mint a kereplő, tudtad, hogy fecsegni és pletykálni fog. Aznap, amikor meghalt, találkozni akart velem – Amerotke leguggolt Vekhlisz elé. – A halál gyorsan eljegyezte őt is. Szato soha nem tudott visszautasítani egy kancsó bort, tőle ilyen elvárni olyan lett volna, mintha egy szomjas macskától azt várnánk, ne igyon tejet. Mikor meghalt, a szobájába mentél, feltörölted a bort és a mérgezett bort újjal cserélted ki – Amerotke felállt. – Szato nem volt intelligens, de azt hiszem, tudta, hogy megmérgezték, ezért belemártotta kezét a borba és a falon hagyta kézlenyomatát. Mit akarhatott mondani? – Amerotke lágyan megérintette Vekhlisz kezét. – Lehet, hogy eltűnődött, mit látott, amikor a gyűrű után futott, amit gazdája leejtett? Látta vajon az ujjaidat? A körmeid festése meglehetősen egyedi. Szato a gyilkos kezéről akart mondani valamit – sosem fogjuk megtudni, hogy a körmeiről, a bőréről vagy a gyűrűről.

– Gondolom, az ellened elkövetett merénylettel is engem vádolsz – mormolta Vekhlisz.

– Igen. A főpap felesége könnyedén lemehetett a csónakkikötőbe éjjel, hogy a vérrel teli tömlőt, amit a vágóhídról szerzett, felcsempéssze a hajóra. Kiöntötte a vizet az egyik palackból, megtöltötte vérrel, meglazítottad a köteleket, amik tartották őket.

– Isteni fáraó – Vekhlisz kihúzta magát székében és egyenesen Hatsepszutra nézett –, türelmesen végighallgattam a hazugságoknak eme szövevényét. Hol a bizonyíték, leszámítva azt a részeg szolgát, aki vörösborral mázolta tele a falat?

– Honnan tudod, hogy vörös volt a bor? – kérezte Amerotke.

– A... a férjem, Hani úr mondta – hebegett Vekhlisz.

– Nem, nem mondtam! – Hani a feleségére meredt. – A fáraó öfelsége előtt esküszöm, sosem mondtam ezt el neked!

Vekhlisz gyűlölködő pillantással hallgattatta el.

– Bizonyítékot kértetek – mondta Amerotke, és meghajolt Hatsepszut előtt. – Két részletben mutatom meg. Első itt töltött napomon lementem a kriptába, mert meg akartam vizsgálni egy festményt a falon. Egy orgyilkos követett, nyilakat lőtt ki rám, aztán eltűnt – Amerotke szünetet tartott.

– Miért akart volna Vekhlisz megölni téged? – kérdezte Amon főpapja.

– A halálom ugyanazt az okot szolgálta volna, mint Hathor főpapjáé, zűrzavart okozott volna, mutatta volna a főpapok tanácskozásának sikertelenségét. A véleményüket kérték, és gyűlésüket vér mosta el – elég rossz előjel lett volna egy új fáraó trónra léptekor.

– Folytasd – parancsolta Hatsepszut. – A kriptában voltál, és?

– Igen. A támadás nem járt sikerrel, de az orgyilkosnak a tanácskozók közül valónak kellett lennie, mivel csak ők tudták, hogy lemegyek. Először azt gondoltam, képtelenség kideríteni, ki hol tartózkodott, de teljesen véletlenül sikerült. Amon főpapját lefoglalta az a templomi lány. Hathor, Ízisz, Ozirisz és Anubisz főpapjai, valamint Szengi már elhagyták a templom területét, míg Hani főpap a szentélybe ment, hogy áldozatot mutasson be. Veled, Vekhlisz úrnő, más a helyzet. Emlékszel arra a reggelre? Bejöttél a könyvtárba egy szolgálólánnyal, és azt mondtad, úszni mész az egyik szent tóba. Akkor semmire nem gondoltam, de később tűnődni kezdtem.

Azért akartad elmondani, hogy fürödni szándékozol, hogy később ne essen rád a gyanúm? Elküldtem Szhufojt, hogy keresse meg a szolgálódat. Meg is találta, és kivitte a templom területéről a városba egy házba, ahol most biztonságban van. Ő nagyon jól emlékezett arra a reggelre: úszni indultál, aztán meggondoltad magad. Őt elküldted, aztán magadhoz vitted az íjadat és a tegezedet, és megpróbáltál megölni.

– Ha visszahozod ide azt a szukát – köpött ki Vekhlisz –, felfrissíteném az emlékezetét! Bíró uram, ez minden bizonyítékod?

– Nem – Amerotke Szenenmuthoz fordult, és igyekezett nem mutatni izgatottságát. – Uram, kint vár egy Dalifa nevű nő. Szeretném, ha behívnák.

Szenenmut kiadta a parancsot, örök siettek ki, azután belépett Dalifa. Ijedtnek tűnt, ahogy az ajtóban állt. Amerotke aznap már találkozott vele és elmondta, mit tegyen.

– Ki ez? – csattant fel Vekhlisz.

– A végső bizonyíték. Nézd csak meg közelebbről, Vekhlisz. Mit látsz?

– Egy fiatal nőt, alig több gyereknél.

– Nézd meg az arcát figyelmesebben.

Vekhlisz megtette.

– Ismernem kellene?

– Talán, vagy emlékeztetnie kellene téged valakire, akit ismertél. Engedd meg, hogy bemutassam Neria törvénytelen lányát.

– Az lehetetlen! – torkolta le Vekhlisz. – Neria azt mondta... – hirtelen elhallgatott.

– Mit mondott? – kérdezte Amerotke. – Miért kellett volna a könyvtárosnak, akiről mindenki tudta, hogy titkolózó és óvja a magánéletét, megosztania titkait a főpap feleségével? Te Neria szeretett gyermeke vagy ugye, Dalifa?

Az asszony bólintott.

– Titokban nevelték fel – folytatta Amerotke –, de Neria gyakran látogatta. Mindent elmondott neki: a veled való viszonyát, Vekhlisz úrnóm, és a Prem isteni atyához fűződő kapcsolatát. És még mi egyebet, Dalifa?

– Amit a könyvtárban talált – felelt a fiatalasszony. – Nagyon izgatott volt a tetoválás miatt, ami a combján volt. Megmutatta. Nagyon szeretett téged – Dalifa felemelte a fejét.

Vekhlisz hátradőlt.

– Ez nem igaz – suttozta, mintegy magának. – Neria elmondta volna nekem; mindig mindent elmondott! Évek óta ismertük egymást!

– Mit tudsz mondani, Vekhlisz úrnő? – kérdezte Szenenmut. – Komoly vádat emeltek ellened.

– Hallgass, kőműves! – Vekhlisz előredőlt és almosolyodott. – Egyiptom legelőkelőbb családjából származom, nem felelek egy kőművesnek!

– Akkor majd nekem felelsz – Hatsepszut hangja halk és hideg volt.

Vekhlisz mosolya szélesebbé vált. Felnézett Hatsepszutra, aztán megvetően elfordult.

– Ha nem beszélek a kőműveshez, miért kellene szóba állnom a kőműves szeretőjével? – kérdezte gúnyosan, aztán hátradőlt, és élvezte a megdöbbsent felszisszenést. – Kicsi Hatsepszut – gúnyolta. – Annak idején a térdemen lovagoltattalak és én töröltem meg a feneked! Aranyos kis jószág voltál atyád udvarában. Hogy merted? Hogy mertél még csak gondolni is arra, hogy a trónra lépsz? Hogy mindannyiunkat arra kényszerítesz, hogy meghajoljunk előtted?

– Meg fogsz halni – jelentette ki Hatsepszut.

– Mindannyian meghalunk, kőműves-szajha.

Hatsepszut leküzdötte dühét. Szenenmut ki akarta nyújtani felé a kezét, de aztán észbe kapott.

Vekhlisz lazán hátradőlt és végigtekintett a papok során.

– Nézzetek magatokra! – mondta gúnyosan. – Még én vagyok a legférfiasabb ezek közt a

vénasszonyok közt! Ti sem támogatjátok jobban a kőművest és a szajháját, mint én!

– A fáraó isteni vérből származik – vágott közbe Amerotke.

– Kímélj meg a szentbeszédtől, bíró! – Vekhlisz megnyalta az ajkát. – Azért történt, mert... Nem, nem – megrázta a fejét, mintha magában el akarná próbálni, mit fog mondani. – Nem azért történt, mert nő ült a fáraók trónjára, hanem azért, mert Hatsepszut az. A kicsi Hatsepszut, aki mindig csak játszadozott és szökdécselt. Hozzáment a féltestvérehez, és a háttérben maradt a babaarcával, aztán jött a kőműves és minden megváltozott.

– Ő a fáraó – mondta Amerotke.

– És mi a helyzet a kis unokaöccsével? – vágott vissza Vekhlisz.

– Tehát mindent beismersz – szólt közbe Szenenmut, aki szeretett volna már véget vetni Vekhlisz tirádáinak.

– Mindent bevallok és örvendezek, kőműves. Ez a vénasszonyok csoportosulása itt... azt hittem, hátradőlnek majd és élvezik, amit mondok.

– De hát annyira buzgón támogattad Hatsepszutot – tiltakozott Amerotke.

– Ó, Amerotke – Vekhlisz leereszkedően elmosolyodott. – Ez a te bajod, bíró: nem viselsz álarcot és azt hiszed, mások sem teszik. Igen, szerettem Neriát. A magam módján. Azt hittem, ez a gágogó vénasszonycsapat semmit nem fog felfedezni... míg Neria el nem kezdett arról beszélni, milyen képek vannak a kriptában meg mit talált a könyvtárban. Az az ostoba még magára is tetováltatta a skorpiót. Úgy vélte, ez nagy lehetőség arra, hogy feltűnjön a kőművesnek meg a szajhájának.

Szenenmut tiltakozni akart, de Hatsepszut felemelte a kezét.

– Hadd beszéljen. Nemsokára úgysem beszél többé.

– Ez nem fenyegetés – gúnyolódott Vekhlisz. – Inkább átkelek a horizonton, mintsem hogy meghajoljak előtted és a kőművesed előtt!

– De még megbánhatod, ha megtudod, hogyan kelsz át a horizonton – felelte Hatsepszut.

Vekhlisz vállat vont.

– Számít az? A bor kiömlött, a kupa eltört. Dühös voltam Neriára, tönkre akartam tenni, teljesen elpusztítani! Olyan gyorsan történt, szerintem még az arcomat se látta. Pepi sem volt jobb, az az ember egy kígyó – úgy mozgatta a kezét, mintha egy kígyó mozgását utánozná. – Meglátott Neriát és engem a kertben. Sosem beszélt nekem erről, de tudod, milyen volt azzal a ravasz szemével és vigyorgó szájával. Három erszény ezüstöt hagytam a szobájában. Eltűnt, hogy élvezze a rossz hírű negyedeket, ahogy mondtad, Amerotke. Tudtam, hogy vissza akar majd jönni oda, ahol pénzforrást talált, ezért beöltöztem abba a régi csuklyába. Olajat venni könnyű, aztán csak el kellett rejtenem a szobája egy sötét zugában. Teljesen részeg volt, és a szajha nagyon lefoglalta.

– És Prem isteni atya? – kérdezte Amerotke.

– Úgy történt, ahogy mondtad. Neria mindent elmondott neki. Az öregember a kerti toronyban lakott, Szato meg úgy keringett körülötte, mint legyek az ökörszar körül. Kötéllétrát vittem a torony tetejére, azon keresztül akartam távozni, de Szato hamarabb ért vissza, mint gondoltam. Nem volt túl veszélyes – Vekhlisz megvonta a vállát. – Mit számít ez? Úgy volt minden, ahogy mondtad. Gyakran eltűnődtem utána, észrevett-e valamit Szato. Ezért meg kellett halnia úgy, ahogy Hathor főpapja halt meg.

– Öltél és újra öltél – vádolta Amerotke. – Megtámadtál a kriptában. Veszélybe sodortad életünket a Níluson. Azon a hajón mindenki meghalhatott volna, és miért? Mert nem tudtad elviselni, hogy az isteni Hatsepszut a fáraó?

– Menj csak a könyvtárainkba – gúnyolta Vekhlisz. – Ott olvashatsz olyan lázadásokról, ahol ezrek haltak meg. Ha férfi lennék, ha katona lennék, lázadást szítottam volna – hirtelen

kinyújtotta kezét és Hatsepszutra mutatott. – Ő hány embert ölt meg, hogy most ott ülhesse?

– Eleget hallottam! – jelentette ki Hatsepszut, és Hanira pillantott. A főpap lehorgasztott fejjel, reszkető vállakkal ült a helyén. – A tanácskozásnak vége. Az istenek kinyilvánították akaratukat, és én vagyok a választottjuk!

Szenenmut felállt és az ajtóhoz ment. Királyi testőrök egy csoportjával tért vissza.

– Vigyétek – parancsolta Hatsepszut. – Zárjátok Maat templomának börtönébe. Alkonyat előtt vigyétek ki a Vörös Földre és élve temessétek el. Később – Hatsepszut szeme gyűlölettől égett, mikor Vekhliszre nézett –, emeljétek ki testét és tegyétek közszemlére Théba falain! – ezzel felállt és félrerúgta zsámolyát.

Mindenki, Vekhliszt kivéve, meghajolt. Mire Amerotke felemelte fejét, Hatsepszut már távozott. Hani összeroskadt és úgy zokogott, mint egy gyerek. Az összekötözött karú Vekhliszt a katonák durván lökdöstek az ajtó felé. Amerotke felállt, és a papokat figyelmen kívül hagyva Dalifához ment, hogy köszönetet mondjon neki.

– Miről szólt ez az egész? – kérdezte a fiatalasszony. – Én csak azt tettem, amit mondtál.

– Szükséges volt – Amerotke megfogta Dalifa kezét és megszorította. – Néha megtevesztésre van szükség, hogy napvilágra kerüljön az igazság, mint ebben az esetben is. Nagyon kevés bizonyítékkal tudtam alátámasztani a gyanúmat. Ha a Két Igazság Csarnokában lettünk volna, lehet, hogy Vekhlisz úrnő nem találta bűnösnek, és bizonyíték hiányában fel kellett volna mentenem. Tudtam azonban, hogy bárki követte is el ezeket a gyilkosságokat, az illetőt mély gyűlölet töltötte el a gondolatra, hogy Hatsepszut viseli a fáraók koronáját. Az összegyűjtött bizonyítékok Vekhliszre mutattak; gondoltam, hogy ha Hatsepszut jelenléte provokálja, talán elárulja magát – halványan elmosolyodott. – A gyűlölet, akár a szeretet, mindig világosan megmutatkozik. Vekhlisz kockáztatott és veszített, ezért szabad folyást engedett dühének és csapdába ejtette magát. Így az igazság fényre derült és igazságot lehetett szolgáltatni.

Tizenhatodik fejezet

@Dalifa megpróbálta elhúzni a kezét, de Amerotke szorosan tartotta. A nő szemei elkerekedtek a félelemtől.

– De miért, uram? Mikor meglátogattál, elmondtad, mit kell mondanom. Elmondtam. Köszönettel tartozom neked és a szolgáltnak is: Antef olyan halált halt, amelyet megérdemelt.

Amerotke elengedte az asszony kezét.

– Értetted, amit mondtam? – kérdezte csendesen. – Hogy az igazságnak napvilágra kell kerülnie?

Újra megragadta Dalifa kezét, egy kisebb oldalkamrába vezette a nőt és leültette egy lócára, aztán odahúzott egy széket és leült vele szemben. A fiatalasszony remegett és az ajkát harapdálta. Nem tudott Amerotke szemébe nézni, inkább a távolba nézett, mintha lenyűgözte volna a szemben lévő kép, melyen lelkek haladtak a túlvilág felé.

– Volt egy látogatóm – kezdte Amerotke. – Omendap tábornok. Azért jött, hogy köszönetet mondjon neked valamiért, bár nem volt rá szükség. Meglátogatta a holtak városát is néhány tisztjével. Antef holtteste ott volt – Amerotke halványan elmosolyodott. – Bármit mondanak is az emberek Omendap tábornokról, tény, hogy ragaszkodik a szabályokhoz és előírásokhoz. Antef a hadsereg katonája volt, és leszúrták, bár önvédelemből – a legkevesebb, amit Omendap megtehetett, az volt, hogy elrendelte, utaljanak ki egy összeget az Ezüst Házából Antef bebalzsamozására és temetésére. Antef teste már az asztalon volt, a balzsamozók megkezdték munkájukat, a papot is felvették, hogy temetési himnuszokat énekeljen. Az ezredparancsnok is le

akarta róni kegyeletét, amikor hirtelen véget vetett az egésznek.

– Tessék? – pislogott Dalifa.

– A parancsnok meglepő kijelentést tett: a holttest az asztalon nem Antefé volt.

– De annak kellett lennie! Lehet, hogy rossz testet mutattak meg nekik? – hebegte Dalifa.

– Ó, nem. Hívták a szolgámat, aki azonosította a férfit, akit megölt, azzal, aki megjelent előttem a bíróságon. A parancsnok elmagyarázta, hogy évekkal ezelőtt Antef egy csónakban volt, amit megtámadott egy víziló. Antef a néhány túlélő közt volt, de menekülés közben szerzett egy borzalmas sebhelyet itt – Amerotke vonalat húzott ujjával a combján. – Hogy krokodil okozta vagy más állat, arra a parancsnok nem emlékezett, de a sebhelyre igen, mert meglátogatta Antefet a kórházban. Most, Dalifa – Amerotke szünetet tartott –, tudod, mit akarok kérdezni.

Dalifa elsápadt és remegett.

– Igen, igen – nyelt egyet. – A férjemnek volt egy ilyen sebhelye.

– A holttestnek azonban nem. A parancsnok teljesen összezavarodott. A halott éppúgy nézett ki, mint az az Antef, akit ismert: a magassága, felépítése, arcvonásai mind olyanok voltak, de mi történt a sebbel? Más apróságokra is rámutatott: Antefnek kés okozta sebe volt a felkarján. Ezt a sebet sem látták a halotton.

Dalifa lehajtotta a fejét.

– El tudod képzelni, mennyire meglepődött a szolgám, Szhufoj? Végül is egy hajós elmondta neki, hogyan hagyta ott Antef a sereget, hogyan utazgatott, míg le nem telepedett Memphiszben, ahol megházasodott, majd tisztességtelensége miatt kiűzték a városból – Amerotke szünetet tartott. – Antef dezertálásának körülményeit csak Szhufoj tudta. Az utóbbi napok izgalmi közepette ki törődött volna egy katonaszökevénnel, egy gyávával, aki megkapta, ami járt neki? Még nekem is, bár nem vagyok katona, fel kellett volna hogy tűnjön, hogy valami nincs rendben. Az Anubisz ezred parancsnokának feltűnt. Elmondta nekem, hogy Antef a bátor *nakthuák* tagja volt. Megvoltak a hibái, de a gyávaság és tolvaj természet nem tartozott ezek közé – Amerotke szeme összeszűkülte. – Tudsz nekem segíteni ennek a rejtélynek a megoldásában?

Dalifa csak meredten visszanézett rá.

– Omendap tábornokot is érdekelte a dolog, mert megtudta, hogy Antefnek volt némi köze az Alvilág Csarnokához és ahhoz, hogy két fiatal nemesember nemrégiben eltűnt ott. A labirintust mostanra darabjaira szedték szét, homokcsapdáit átvizsgálták. Borzalmas látvány volt: férfiak, nők holtteste, még néhány gyermeké is, hogy állatokat ne is említsünk. Néhány áldozatát még a hükszósz időkben nyelhetette el, másokat később. Hallottál már az Alvilág Csarnokáról, ugye?

Dalifa bólintott.

– Antef felesége voltál, mikor a gazember fivére kihívta, hogy menjen át rajta. A történet elfogadott változata szerint Antef fivére éppúgy eltűnt ott, mint mások. Én nem hiszem, hogy ez történt volna, és te sem hiszed. Azt gyanítom, Antef hagyta, hogy fivére megszökjön. Mi is volt a neve?

– Kyembu.

– Nos, Kyembunak el kellett tűnnie. Antef és te csak örültetek, hogy megszabadultok tőle. Kyembu rejtőzködött, egészen a legutóbbi Mitanni elleni háborúig, mikor egész Thébában zűrzavar honolt. Antef északra menetelt a hadsereggel, Kyembu újra feltűnt, és te találkoztál vele. Egyezséget kötöttetek. Kyembu csatlakozott a sereget követők táborához – azokhoz a zsebmetszőkhöz, gazemberekhez, csavargókhöz, gyilkosokhoz, szajhákhoz és árusokhoz, akik minden hadsereg nyomában járnak. Megváltoztatta a külsejét. Senki nem ismerte fel, így nem kérdeztek semmit...

– De ő gyáva volt! – vetette közbe Dalifa.

– Igen, az volt. Kyembu nem akart harcolni, de nem volt más választása. A mitannik

megtámadták a fáraó seregének táborát, Kyembu és a horda többi tagja a harc sűrűjébe került. Természetesen mikor az isteni Hatsepszut győztesen került ki a harcból, Kyembu az elsők közt volt, aki értéktárgyak után kajtatva átkutatta a csatateret.

– Ez történhetett – szólalt meg Dalifa. – Kyembu megtalálhatta a fivére holttestét, ellopta jelvényeit, megmosakodott, megborotválkozott és a testvérének adta ki magát. Majdnem mindenben egyformák voltak. Talán még jobban összekaszabolta Antef arcát, hogy senki ne ismerje fel. Ezután fel-alá utazgatott a Nílus mentén, mielőtt visszatért volna Thébába ezzel a történettel.

– Szeretném ezt hinni – felelte Amerotke. – Logikusnak hangzik és van értelme. Az imposztor visszatért Thébába, és távol maradt Antef ezredétől. Még ha valaki észrevett volna valami szokatlant, Kyembu akkor is ráfoghatta volna a sérüléseire vagy a hosszú távollétre. Te azonban Antef felesége voltál. Téged nem tudott bolonddá tenni, vagy mégis? A másik érdekes eset a kapcsolatot a fiatal templomi írakkal. Rövid ideig udvarolt neked, gyorsan összeházasodtatok...

– Csak akkor, amikor már azt hittem, Antef halott.

Amerotke elhallgatott és a kívülről beszűrődő zajokat hallgatta.

– Nem hiszek neked – felelte végül. – Hazudsz, Dalifa. A következő történet: Antef elment a háborúba, az ikertestvére pedig azonnal feltűnt és a kedves Dalifát egyedül és boldogtalanul találta.

– Elég boldog voltam.

– Nem voltál. Antef durva katona volt, akinek gyorsan eljárt a keze. Kyembu sem volt jobb. Ami meglep, az az, hogy Kyembu követte a hadsereget. Gondolom, összedugtátok a fejeteket és kiterveltétek Antef halálát. Kyembunak fizetséget ígértél. Valószínűleg te is és a vagyoned is kellettél neki. Ezért aztán követte a hadsereget, és egy csata kellős közepében találta magát. Ott voltam, Dalifa. Az oázis többmér földes körzetében folyt az öldöklés. Kyembu egyedül találta volna és megölte volna a testvérét? – Amerotke szünetet tartott. – Vagy behízelegte magát hozzá? Antef már korábban is megvédte, miért ne tenné újra? El tudod képzelni a jelenetet, Dalifa, ahogy Kyembu bátrabb testvére után oszon?

– Csak Maat tudja, mi történhetett.

– Nem véletlen volt, hogy Kyembu megtalálta a fivérét, hanem titkos terveinek eredménye. A gyilkolás, erőszak és vérontás közepette Kyembu vagy megölte a bátyját, vagy csak befejezte, amit az ellenség elkezdett, aztán elvette a jelvényeit, a felismerhetetlenségig szétroncsolta az arcát, de épp elég bizonyítékot hagyott, ami arra utalt, hogy Antef meghalt. Ezután eltűnt. Nos, Kyembu hencegő volt. Egy darabig eljátszotta a bátor katonát, elbűvölte egy kereskedő lányát, és gondolkodás nélkül letelepedett, hogy élvezze csalásának gyümölcseit.

– Miért nem tért vissza rögtön Thébába?

– Ó, előbb-utóbb megtette volna, hogy begyűjtse jutalmát: az ezüstödet vagy a bájaidat. A gazember azonban gazember marad. A leopárd sosem veszíti el a foltjait. Kyembu született tolvaj volt. Mikor ezt felfedezték, elűzték Memphiszből, ezért aztán új tervet eszelt ki. Nem játszhatta el tovább a bátor, sebesült katonát, aki örökre elvesztette az emlékezetét. Ideje volt megszerezni, amit akar és zsarolásba keveredni. Visszatért Thébába, de a helyzet változott: a bájós Dalifa férjhez ment, és ami még fontosabb, gazdag örökösnő lett. Kyembunak kellettél a vagyonoddal együtt. Az egyetlen módja, hogy megszerezze, a kockázat volt. Továbbra is Antefnek adta ki magát, de távol maradt régi ezredétől, remélve, hogy a változásokat kimagyarázhatja.

– Mondhatnám, hogy becsapott – tört ki Dalifa.

– De nem fogod ezt mondani, ugye? Senki nem hinné el, hogy ilyen könnyen lóvá tett. Kyembu valószínűleg téged közelített meg elsőként. Megzsarolhatta volna a férjedet, de Paneb kérdéseket tett volna fel, feltűnt volna neki, hogy újdonsült felesége pénzel valakit. Kyembu, a

hazardjátékos elhatározta, hogy a legmagasabb tétért játszik. Minden őt támogatta: a veterán katonát, aki bátorságáról ismert, megsebesült, míg a fáraójáért harcolt, és mikor hazatér, feleségét egy másik férfi karjaiban találja.

– De te nem hittél neki.

– Nem. Nem tudom, miért. Zavart valami abban, ahogy mindketten viselkedtetek, mikor előttem térdeltetek. A bizonyítékot a véletlen szolgáltatotta, nem a logikus következtetések – Amerotke elmosolyodott. – Tulajdonképpen Kyembu volt a felelős a kudarcáért. Könnyű győzelemre számított; mikor elnapoltam az ügyet, Kyembu, amilyen méregzsák volt, rám támadt. Hallott Nehemu fenyegetőzéséről, és bosszút esküdött, Szhufoj azonban közbeavatkozott.

– Most mit akarsz tenni? – suttogta Dalifa – Gyilkossággal vádolhatsz.

– Mondd el a történeted – biztatta Amerotke. – Mondd az igazat.

– Az anyám akkor halt meg, amikor még kicsi voltam. Apámat nagyon szerettem, keményen dolgozó ember volt – Dalifa félig lehunyta szemmel, ellazult izmokkal háttal a falnak dőlt. – Apám elkényeztetett. Egy nap az Amon-Ré temploma előtti piacon találkoztam Anteffel, a hencegő, bátor fiatal katonával. Tudod, milyenek a fiatalok. Mélyen beleszerettem. Apám ellenezte, de én ragaszkodtam hozzá, hogy Antef felesége legyek.

– Tudtál Antef ikertestvéréről?

Dalifa keserűen felnevetett.

– Elmondjam, hogyan találkoztam Kyembutal? Házasságunk első időszakában feltűnt, hogy Antef időnként megváltozott, főleg ami az ágyban nyújtott teljesítményét illeti – könnyek gyűltek Dalifa szemébe. – Akkor fedeztem fel ezt a kegyetlen trükköt. Antefnek ikertestvére volt, aki úgy hasonlított rá, hogy csak az idő múlása taníthatta meg, hogyan lehet őket megkülönböztetni. Azt hitték, ez vicces. Más nőkkel is eljátszották már ugyanezt – Dalifa letörölte könnyeit. – Utána hetekig beteg voltam, eltöltött az undor. Nem mertem elmondani az apámnak. Azt hiszem, ezért zárult be a méhem; soha nem estem teherbe.

– Visszautasítottad őt? – kérdezte Amerotke.

– Hogy tehettem volna? Időbe telt, amíg megkülönböztettem őket. Könnyedén csúfot üztek belőlem. Ahogy azonban múlt az idő, egyre több különbséget fedeztem fel. Antef erőszakos ember volt, sokat ivott, gyorsan eljárt a keze, de volt benne némi tisztesség. Kyembu – a szót dühödten köpte ki –, kutyaszarnál is alávalóbb volt, hitvány és kegyetlen. Antef bajba került miatta. Kyembu született szerencsejátékos volt, egy éjjel elvesztett egy fogadást és ezért át kellett mennie az Alvilág Csarnokán. Mikor hazajött, levetette a hetykeség álarcát és gyáva alakká vált. Antef megígérte, hogy jótáll érte, végül is tiszt volt a *nakhtuáknál*. Három lehetőséget kínált neki: átmegy az Alvilág Csarnokán, vagy hagyja, hogy Antef gyorsan és kíméletesen megölje, vagy elmenekül és soha nem jön többé Thébába.

– És Kyembu ez utóbbit választotta.

– Igen, bár dühös volt Antefre. Azzal vádolta, hogy csapdába ejtette, hogy el akarja üzni Thébából. Antef csak nevetett ezen. Kivitte Kyembut a Vörös Földre, adott neki némi pénzt és ételt, aztán visszajött Thébába, és azt mondta, nem lesz több gondunk vele. Tulajdonképpen ekkorra már tönkrement a házasságunk, de mit tehettem volna? Antef néha távol volt a hadsereggel, hogy őszinte legyek, ekkor találkoztam Panebbel – Dalifa széttárta a kezét. – De nem történt köztünk semmi. Néha gyanítottam, hogy Kyembu álruhában újra Thébában van és kémkedik utánunk. Aztán tavaly a mitannik megtámadták Egyiptomot a Sínai-félszigetnél és Antef elment a hadsereggel. Könnyes szemmel búcsúztam tőle, sok szerencsét kívántam neki és csendben azért imádkoztam, hogy sose térjen vissza.

– Kyembu azonban visszatért.

– Igen, amikor Antef épphogy elment. Rossz hangulatban volt. Azzal vádolt engem és a

testvérét, hogy el akarjuk tenni láb alól. Megpróbált megerőszkolni. Tennem kellett valamit. Kyembu bosszút esküdött. Akkoriban gazemberekkel és mindenféle alja néppel élt a városon kívül. Azt mondta, csatlakozik a hadsereget követőkhöz és megöli a bátyját. Megrémültem. Mindent megígértem neki, csak hogy eltűnjön. Őszintén szólva, imádkoztam, hogy mindketten haljanak meg – Dalifa idegesen húzgálta ruhája szegélyét. – Az Antef távozása utáni hónapokban az apám halála ellenére is megismertem az igazi boldogságot, és úgy tűnt, örökké fog tartani – híreket kaptam, hogy Antefet megölték. Nem érdekelt, hogy Kyembu tette vagy a mitannik.

– De tudad, hogy Kyembunak életben kell lennie, nem?

– Nem igazán érdekelt. Antef katona volt, Kyembu csak egy sarokban bujkáló patkány. Gazdag özvegyasszony voltam, szerettem Panebet és ő is engem. Az ügyemet az Ozirisz-templom papjai elé vittem; ők kijelentették, hogy özvegy vagyok és nyugodtan hozzámehelek Panebhez. Megtettem. Házasságom, Amerotke uram?

– Igen, és boldog a házasságom.

– A enyém is. Életemben először szabad voltam, szabad Anteftől és a gonosz fivérémtől. Egy nap azonban – sóhajtott –, lenn voltam a piacon a Nílus mellett és hirtelen Kyembu lépett elém az árnyékból. Azt hittem, kísértetet látok – pislogott. – Azt hittem, Antef jött vissza a távoli horizonton túlról, hogy kísértessen. Kyembu éppúgy öltözködött és éppúgy viselkedett, mint a testvére. – Élesen felnevetett. – Persze, hiszen hónapok álltak a rendelkezésére, hogy gyakorolja. Velem akart élni; én azt feleltem, inkább meghalok. Ekkor tudta meg, hogy mekkora vagyonom van. Megpróbáltam lekenyerezni némi pénzzel, de neki az egész kellett. Azzal fenyegetett, hogy leleplez.

– De nem tudta volna megtenni.

– Nem. Beállíthatott volna gyilkosnak, de ezzel saját magáról ugyanezt állította volna – Dalifa megvonta csinos vállát. – Mit tehettem volna? Nem tudtam, Paneb hinne-e nekem. Ha a bíróság előtt az igazat mondtam volna, gyilkossággal vádolhattak volna. Csak annyit tehettem, hogy imádkozom és remélem, minden jóra fordul.

– Mi kellett Kyembunak tulajdonképpen? – kérdezte Amerotke. – Az egész vagyoned?

– Azt hiszem. Ez még rosszabbá tette a helyzetet. Mikor először beszéltünk, elvesztettem az önuralmam, gyávának gúnyoltam, és azt mondtam, fél a testvére árnyékától. Azt mondtam, hogy az ágyban mindig észrevettem a különbséget.

Amerotke felemelte a kezét.

– Tehát téged is akart, a vagyonodat is, és bosszút is akart állni?

Dalifa bólintott.

– Ha úgy döntöttél volna a bíróságon, hogy Paneb felesége vagyok, Kyembu – továbbra is Antefnek tette magát – fellebbezhetett volna.

– És ha úgy döntök, hogy az úgynevezett Antef felesége vagyok?

– Azzal halálra ítéltél volna – mondta Dalifa. – Kyembu élvezte volna a testemet és herdálta volna a vagyonomat, egy nap pedig balesetet szenvedtem volna – leesek valahonnan vagy rablók támadnak meg – Dalifa megdörgölte az arcát. – Imádkoztam és imádkoztam, aztán végre megtörtént – a szolgád önvédelemből megölte Kyembut. Azt hittem, ezzel véget ért az ügy – egyenesen Amerotke szemébe nézett. – Most mi fog történni?

Amerotke visszaneézett rá. Dalifa kedves és bájos volt, de lehetséges, hogy színészkedik? Lehetséges, hogy Kyembu és ő együtt tervelték ki Antef meggyilkolását, aztán Kyembu visszatért, hogy a jutalmát követelje? Erre azonban nem volt bizonyíték, és még ha bűnös volt is Dalifa, nem üzött-e gúnyt belőle az a két férfi? Amerotke körbenézett a szobában.

– Mutass be áldozatot az igazság istennőjének – felelte. – Őszinte leszek. Lehet, hogy gyilkos vagyok, lehet, hogy csak bűnrészes, és lehet, hogy ártatlan – Amerotke megérintette mellidíszének

láncát a nyakában. – Csak az istennő tudhatja. Én azt gondolom, sokat szenvedtél és az istenek határt szabnak annak, mennyit szenvedhet az ember. Amennyire rám tartozik az ügy, Antef és Kyembu halottak, maguknak kell felelniük a bűneikért – elmosolyodott. – Te Paneb felesége vagy. Éljen soká, légy boldog és egészséges.

Az ajtóhoz ment, de Dalifa utánaszólt.

– Amerotke uram!

A bíró visszafordult.

– Igazságot szolgáltatottál.

Amerotke csak legyintett és kiment.

A következő nap estéjén Amerotke hivatalának jelvényeit viselve a Maat temploma alatti tömlőc egyik cellájában ült egy asztalnál. Vele szemközt Vekhlisz ült, kezében kupával, amit magában mosolyogva forgatott kezei közt. A falakra erősített fáklyák a sakálmaszkot viselő örök és hóhérok árnyékait táncoltatták, amitől a cella úgy nézett ki, mint az alvilág előszobája.

– Azt hiszem, köszönettel tartozom neked ezért – emelte fel fejét Vekhlisz. – Jó voltál hozzám, Amerotke. Ez több mint amit érdemlek. A többieket nem bánom – szeme gyűlölettől csillogott. – Neria elárult engem; ő volt az oka mindennek. Kész volt rá, hogy eladja magát a királyi szajhának. Szerettem őt, tudod? Talán ez volt a tövis a rózsán. Épp elég rossz volt látni, ahogy egész Théba meghajol Hatsepszut előtt, de hogy Neria is, a tudós, a férfi, akit szeretek!

– De nemcsak ez volt az ok, ugye?

Vekhlisz megrázta a fejét.

– Mikor Hatsepszut trónra lépett, a férjem, Hani egyike volt a kevés főpaprak, akik támogatták. Nem volt más választásom, mint követni. Titokban azonban leveleztem azokkal, akik ellene voltak, akiket a régi vezír, Rehmire vezetett – letette a kupát. – A királyi szuka azonban győzött, ezért aztán csatlakoztam a dicshimnusz éneklőkhöz. Ezek után elég ostoba volt ahhoz, hogy a papok tanácsát kérje. Ez Hatsepszut nagy gyengéje, nem? Azt akarja, hogy mindenki szeresse és imádjá. Úgy hittem, a tanácskozás nem vezet majd sehová. A hónapok múltak, és én mindent megtettem, hogy a pletykák lángja még magasabbra csapjon – hogy az isteni Hatsepszut lehet ilyen vagy olyan, de sosem élvezte Théba teljes papságának a támogatását. Neria mindent tönkretett. Olyan boldog volt, mint egy kisfiú az új játékaival. Én tapsoltam és úgy tettem, mint aki vele örül. Ó, nagyon boldog volt.

– Hani sejthette? – kérdezte Amerotke.

– Már évek óta nem úgy élünk együtt, mint férj és feleség – felelte Vekhlisz. – Ő tudta ezért, hogy is mondjam, kárpótolni magát. A gyerekkori barátságom Neriával újra virágzott. Nos – grimaszolt egyet Vekhlisz –, a múlt mindig utolér, nem igaz, Amerotke uram? A gyerekkor napjai utánad nyúlnak és visszahúznak – mosolygott. – Azt hittem, biztonságban vagyok, főleg mikor Neria meghalt. Tudtál a vízóráról, ugye?

– Ó, igen – bólintott Amerotke. – Hozzányúltál, kimertél egy kis vizet, hogy úgy tűnjön, Hanival voltál kilenc órákor, mikor Neria meghalt. Mindig olyan biztosan tudtad, mit csináltál egy bizonyos órában egy bizonyos napon. Kevés ember emlékezne ilyen biztosan.

– Ó, értem – Vekhlisz elkapta a tekintetét és körülnézett a cellában. – Sajnálom, hogy megtámadtalak, de szükséges volt. Felejtünk el. Emlékszel, Amerotke, amikor kisfiú voltál a palotában? Gyakran vittelek sétálni a kertbe. Megmutattam a különböző madarakat és növényeket, aztán nézted, ahogy úszom – a férfira nézett, fejét enyhén hátrahajtott, szemeit félig lehunyta. – Te voltál a fiam, aki nem adatott meg nekem – felsóhajtott és felemelte a kupát. – Most ide jutottam, egy kupa mérgezett borhoz – de még mindig jobb, mintha élve eltemetnének kint a forró homokban, ami lassan szorítja ki belőlem az életet, és hogy a testemet héják és

ragadozók tépdésik a tömeg szeme láttára.

Amerotke kipislogta szeméből a könnyeket.

– Hani meghalt – mondta.

– Tudom – Vekhlisz a kupába meredt. – Kiment, hogy megfürödjön és megtisztuljon a szent tóban. Azt beszélik, szívrohama volt, de én tudom, hogy nem. Hani kívül és belül is meg akart tisztulni a szent vízben. Belefojtotta magát. A papok majd gondoskodnak a testéről – Vekhlisz áthajolt az asztalon. – Te pedig elmondatod értem az imákat ugye, Amerotke? Gondoskodsz róla, hogy a testemet bebalzsamozzák és átviszik a holtak városába?

Amerotke beleegyezett.

– Mivel lágyítottad meg a királyi szajha szívét?

– Az isteni Hatsepszut megkérdezte, mit kérek jutalmul.

– Ó, értem – Vekhlisz felemelte a kupát. – Az életre és a halálra!

– Gyorsan idd meg – sürgette Amerotke.

– Természetesen – Vekhlisz mosolygott, és fejét hátradöntve egy hajtásra megitta a mérgezett bort. Felállt és a távolabbi sarokban álló egyszerű, nádból font ágyhoz sétált, lefeküdt és karjait keresztbe tette mellkasán. Amerotke becsukta a szemét. Nyögést hallott, mikor a nő teste görcsbe rándult. Mikor Amerotke felnézett, Vekhlisz mozdulatlanul feküdt, feje oldalra dőlt, szemei és szája nyitva voltak.

Amerotke imát mormolt, de gondolatai máshol jártak; újra fiatal fiú volt, aki kéz a kézben sétált egy magas, elegáns nővel a fáraó kertjeiben.

A szerző jegyzete

A regény az i. e. 1479-1478-as politikai helyzetet tükrözi, röviddel Hatsepszut trónra lépte után. Hatsepszut férje rejtélyes körülmények közt halt meg, ő pedig keserű hatalmi harc után került trónra. Segítségére volt a ravasz Szenenmut, aki a semmiből tűnt elő, hogy megossa vele hatalmát. Sírja még mindig megvan, a 353-as számot viseli, és egy vázlatos portré is van benne Hatsepszut kedvenc miniszteréről. Nem férhet hozzá kétség, hogy Hatsepszut és Szenenmut szeretők voltak; fennmaradt egy ősi falfirka is, mely nagyon szemléltetően utal intim kapcsolatukra.

Hatsepszut erőskezű uralkodó volt. Gyakran ábrázolták harcosként, és feliratokból tudjuk, hogy a csatákban is vezette csapatait.

Az ókori Egyiptomban több okos és határozott női uralkodó is volt; többek közt Nefertiti és Kleopátra, hogy csak kettőt említsünk. Hatsepszut tekinthető az elsőnek. Uralma hosszú és fényes volt, halála után azonban utódja a papok tanácsára kitöröltette nevét több emlékműről is. A papok hatalma, főként Thébában, jelentős tényező volt. Hatsepszutnak nagy ellenállást kellett legyőznie, és sikerült neki. Évtizedekkel később egy utódja, Ehnaton vallási forradalmat kísérelt meg. Mikor nem tudta elnyerni a papok támogatását, új várost épített és egész udvarával, összes hivatalnokával odaköltözött. Théba papjai ezt nem felejtették el és kulcsfontosságú szerepet játszottak Ehnaton bukásában és vallási reformjai eltörlésében.

A legtöbb esetben igyekeztem hű maradni ehhez az izgalmas, lenyűgöző és ragyogó civilizációhoz. Az ókori Egyiptom vonzása érthető: különleges és rejtélyes. Ezek az emberek több mint három és fél ezer évvel ezelőtt léteztek, mégis néha, mikor leveleiket és verseiket olvassuk, közel érezzük őket magunkhoz, mintha az időn keresztül szólának hozzánk.

Paul Doherty